

MUSIC BOX

MERLIN'S

ΤΕΥΧΟΣ 6
ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1991
ΤΙΜΗ 400 Δρχ.

AMERIKANIKO CROSSOVER
THE LUNACHICKS
Paul Roland
DANZIG
trespassers W

deus x macina

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΟΥ ΑΓΚΑΛΙΑΣΕ ΤΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ:

PANX-ROMANA

PANX ROMANA ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΑ ΟΠΛΑ

PANX ROMANA

PANX ROMANA ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΠΟΛΕΩΝ

SOUTH OF NO NORTH

ΕΠΙΣΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ:

BLUE JEANS - 12" EP
VILLA 21 - ELECTRIC POISON
VILLA 21 - HOUSE OF
THE DAMNED
VIRIDIN GREEN - ΗΩ
INTRANCE 95 - 7'
ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ - 7'
ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ Β-23 - 7'
SONY E+ IN TRANCE 95 - 12"

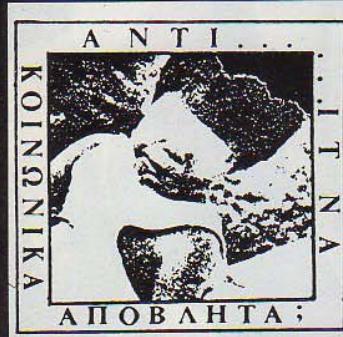
TO ΦΩΣ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ

KBO!

FOREVER PUNK

KBO! FOREVER PUNK

ANTI / KOINONIKA APOLANTA ;

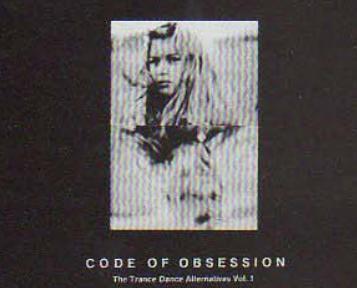
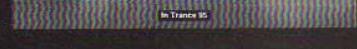
THE SPANKS

SPANKS STACKED!

SLOW MOTION VIATICUM

IN TRANCE 95 CODE OF OBSESSION

BRUSH BRISTLES

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

DADA DATA

EYE, ROBOT

ΣΤΕΛΝΟΥΜΕ ΠΑΝΤΟΥ
ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ

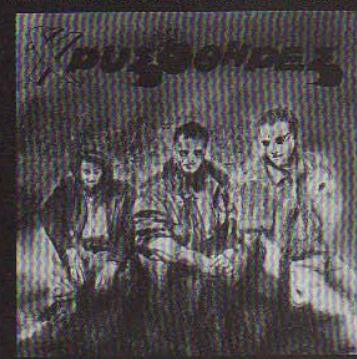
ΔΙΣΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΣΕ
ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΤΙΜΗ !

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
(KAI OXI MONO)

ART OF PARTIES
ELEMENTS (PULSE REC)
NO MAN'S LAND
REALITY TRIP (BRUMMEL REC)
HTAN EINAI KAI ΘΑ EINAI
(LAZY DOG REC)
ΓΚΟΥΛΑΓΚ
ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ
(LAZY DOG REC)

FLOWERS OF ROMANCE DORIAN GREY

XRYSOΘΗΡΕΣ ΙΣΩΣ ΑΥΡΙΟ

MIDNIGHT MEN MIDNIGHT CONFIDENTIAL

WIE ART RECORDS

ΑΡΚΑΔΙΟΥ 6
185 34 ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ: (01) 4122458
(01) 6927417

Για μια ακόμα φορά, δύο παρανοϊκοί και ξιπασμένοι ηγέτες, παρασέρνουν τους λαούς σ' ένα πόλεμο που αυτή τη φορά μπορεί ν' αποβεί μοιραίος για την ανθρωπότητα. Ο πλανήτης παρακολουθεί με βλέμμα αδιάφορο την καταστροφή του. Στην Ελλάδα η εξέγερση των 16άρηδων απέδειξε ότι δεν χρειάζονται αρχηγοί για να δημιουργηθεί ένα κίνημα. Οργάνωσαν μόνοι τους τη δική τους επανάσταση και έμαθαν την αντίσταση ενάντια στους δολοφόνους του κράτους, πίσω από τα δικά τους οδοφράγματα, βάζοντας πραγματικά τα γυαλιά σ' όλους τους επίδοξους εξουσιαστές και αντιεξουσιαστές, που προσπάθησαν να οικειοποιηθούν -ευτυχώς χωρίς αποτέλεσμα- μια κατάσταση που έτσι κι αλλιώς δεν τους ανήκει.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ...ΑΣ ΑΡΧΙΣΕΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ιδιοκτησία - Εκδοση

I. Καστανάρας -
B. Τζάνογλος Ο.Ε.

Αρχισυντάκτης
Γιάννης Καστανάρας

Art Director
Βασίλης Τζάνογλος

Υπεύθυνος
Φωτογραφίας
Σπύρος Τσακίρης

Ατελιέ
Βασίλης Τζάνογλος
Κάτια Φυντανίδη

Φωτογραφίες
Σπύρος Τσακίρης
Βασίλης Τσόνογλου
Bart Kennis
Ada Fesevur

Comix
Αχιλλέας Μπατζιάς

Συνεργάτες

Παντελής Βαλασσόπουλος
Gert Hermans

Σωτήρης Καραλής
Αναστασία Κελαηδίτου
Θεοδωρής Κούτσης
Δημήτρης Μπεξής

V. T. Merlin

Μιχάλης Παπαγεργίου
Πινόκιο

Ηρακλής Ρενιέρης
Florian Schuck

Βαθύκουρος Σκελετοιστής
Νίκος Ταχτσίδης
Ρίζος Τζαμάλης
Μιχάλης Τζάνογλος
Άλμπρος Τσάμης
Rolf Vasellari
Σταύρος Χατζόπουλος
Λιό Χρήστου

Αντιπρόσωποι
Θεσσαλονίκης

Who Stole The Summer
Records
(Μιχάλης Παπαγεργίου,
τηλ. (031) 204494)
Νίκος Ταχτσίδης

Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο

Γιάννης Καστανάρας

Κεντρική Διάθεση

Πρακτορείο Περιοδικού
Τύπου ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ ΑΕΕΕ,
Ολυμπίας 46 - Πατήσια,
τηλ. 8651212, 8675027

Βιβλιοπωλείο "Παρουσία",
Σόλωνος 94, Αθήνα,
τηλ. 3615147

Η εργασία για την
παραγωγή αυτού του
εντύπου έγινε από τις
"Γραφικές Τέχνες"
Βασίλης Τζάνογλος"
τηλ. 83 19 359

merlin's music box

Εντυπο προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνο)

Alternative & independent magazine

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ROCK 'N' ROLL ΑΠΟ ΤΑ 80's ΣΤΑ 90's

Ενα ταξίδι στη χώρα των μελλοντικών θαυματοποιών με περιηγητή τον Γιάννη Καστανάρα

ΤΕΥΧΟΣ 6 / ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1991

ISSUE 6 / FEBRUARY 1991

φωτογραφία
εξωφύλλου
© Σπύρος Τσακίρης

ΣΥΜΠΛΕΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ

Ισως μόνο τα ιαπωνικά χαϊκού να μπορούσαν να μετουσιώναν σε ποίημα, τη λιτά εκφραζόμενη μουσική του σκέψη. Ο "λόγος" για τον VIM MERTENS

PUKKELPOP FESTIVAL

Τα βελγικά φεστιβάλ, τα πάνε καλά... Ειδικά αυτό εδώ, ένα περισσότερο εναλλακτικό φεστιβάλ, με λίγο πολύ διάστημα συγκροτήματα της ανεξάρτητης σκηνής Και το όλο γεγονός μπορεί να παραστεί στο γεγονός πως πριν μερικά χρόνια γινόταν σε ένα μικρό τοπικό γήπεδο ποδοσφαίρου. Σήμερα χρειάζεται αεροδρόμιο

18

HUSKER DU

Ενα όνομα, που μάλλον πλησιάζει την άκρη της επιτυχίας και της καταίωσης, μια μάντα που δέλυσε, αφήνοντας πίσω της ένα μεγάλο δισκογραφικό έργο, που πραγματικά αξίζει τον κόπο να προσεγγίσεις και να το κάνεις προσωπική σου υπόθεση

20

ΤΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΟΙΚΟΥ ...ΕΝ ΔΗΜΩ

Ο Βασίλης Τζάνογλος και ο Γιάννης Καστανάρας, "ανακρίνουν" τους Blackhouse's μέχρι να φτάσει η ...Ασφάλεια!

28

DANZIG

Μετενσάρκωση του Κακού, ή προσωποποίηση του Rock 'n' Roll;

30

EINAI NEKRA TA ORAMATA ;

Και η αγάπη! Ένα πράγμα που μένει στις λέξεις. Οι άνθρωποι μιλάνε για αγάπη και εννοούν κατοχή. Μιλάνε για ελευθερία και εννοούν φυλακή ...κολλάνε στο λασπωμένο έδαφος, σαν τις μύγες. Μόνο που τα σκάτα τους δεν είναι ζεστά, είναι παγωμένα

32

TREIΣ ΜΕΡΕΣ ΕΝΟΣ ROMANTΙΚΟΥ

Ο Paul Roland σε μια φιλική συζήτηση με συνεργάτες του Merlin's, μιλάει για τον εαυτό του, τις απόψεις του και ...τη μουσική του

36

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο ποιητικός τρομοκράτης ενεργεί σαν ένας εκ πεποιθήσεως απατεώνας, που σκοπός του δεν είναι τα χρήματα, αλλά η αλλαγή

39

DEUS X MACINA

Δεν είμαστε ούτε νοιώθουμε περιθωριακοί. Κατηγορηματικά. Ποτέ δε νοιώθαμε έτσι, ούτε και θα νοιώσουμε. Εμείς είμαστε η κοινωνία, οι "άλλοι" είναι το περιθώριο

40

THE LUNACHICKS

Επημερώματα γυρνάτε στο σπίτι. Κόλαση. Τα πάντα κατεστραμένα, οι γείτονες στο δρόμο, περιπολικά παντού και το μωρό σας καρφωμένο στον τοίχο από τα ρούχα. Μη σας πάνει υστερία. Κυρίες και κύριοι, είχατε την τύχη να συναντήσετε το μεγαλύτερο γυναικείο σχήμα που εμφανίστηκε στο Rock 'n' Roll

46

TRESSPASER W

...διαβέτουν απ' όλα: χιούμορ, πολιτική συνείδηση και ακτιβισμό, ιδέες αστείρευτες, ικανότητες, αυτογνωσία. Μια αποκλειστική συνέντευξη του Gor Gout με πολεμικό ανταποκριτή το Γιάννη Καστανάρα, είναι ότι πρέπει, μέρες που είναι

48

THE ILLEGAL STATE OF MIND

Σιγά - σιγά αρχίζουν να αναγνωρίζονται σαν η γερμανική απάντηση στο αμερικανικό σκληρό rock, που κερδίζει συνέχεια έδαφος στις καρδιές μας, σαν καταιγίδα που κανένας δεν περίμενε να ξεσπάσει. Μια αποκλειστική συνέντευξη στο merlin's music box

Alληλογραφία:

Γιάννης Καστανάρας
Αργιουρούπολεως 27
Αθήνα, 114 71

Address:

Yiannis Kastanaras
Argiroupolos 27
Athens, 114 71
GREECE

NEWS

- Τα πρώτα πολύ καλά νέα, έρχονται από την WIPE OUT, που προχωράει ακάθετη. Μετά λοιπόν την αποκλειστική για την Ελλάδα κυκλοφορία του άλμπουμ των Βέλγων Midnight Men, ετοιμάζει μια εισαγωγή του πρώτου τους LP, διαπραγματεύεται το επόμενό τους, ετοιμάζει εισαγωγή του βινυλιακού στοκ της Βελγικής εταιρίας BOOM (μια και η τελευταία αποφάσισε την έκδοση μόνο CD από όως και πέρα), οργανώνει μια συλλογή με βέλγικα και ελληνικά συγκροτήματα σε συνεργασία με την Boom και φυσικά ξεκινά νέες ελληνικές παραγωγές. Μπράβο αιδά, και σ' ανώτερα!
- Θα θυμάστε εκείνους τους εξαίρετους τύπους ονόματι FORWARD MUSIC QUARTET. Ε, οι δύο από αυτούς συνεχίζουν με μιά νέα δουλειά που κυκλοφορεί σύντομα και σίγουρα μετά από τόσα χρόνια απουσίας, δύο αγωνιάμε.
- Η WHO STOLE THE SUMMER RECORDS από την Καρβάλα, αφού εισήγαγε με επιτυχία δίσκους surf από την αμερικανική Iloki, (δες MERLIN'S No 5), θα κυκλοφορήσει μέσα στην άνοιξη το πρώτο άλμπουμ των νυν Νεουορκέζων ULTRA 5 (όρα το ανα χείρας τεύχος), που απότι φαίνεται θα αποτελέσουν έκπληξη στη δεκαετία μας. Ο δίσκος ήταν να βγει σύντομα, αλλά λόγω της αμερικανικής εγκληματικής ανοησίας στον Περσικό, θα καθυστερήσει. Άλλα υπομονή έχετε και δε θα χάσετε.
- Και μερικά νέα από τη σκηνή του Seattle που συνεχίζει ακάθετη τη δυναμική πορεία της. Ένα νέο όνομα εμφανίζεται κια αναμένεται, απόσα λέγονται, φοβερό. Πρόκειται για τους GRUNTRUCK, που αποτελούνται από μέλη των Napalm Beach, Skinyard και Accused. Το LP τους θα πρέπει να κυκλοφορεί τη στιγμή που διαβάζετε αυτές τις γραμμές, στην Αμερική. Οσο για τα άλλα ανερχόμενα αστέρια της πόλης τους DERELEICTS, αποφάσισαν να μη σαποτάρουν τους Melvins στην παναμερικανική τουρνέ τους, επειδή θεωρούνται πολύ καλοί για να είναι απλά σαπόρι συγκρότημα!
- Δείγματα ντιβισμού, ακόμα δεν αρχίσαμε! ■ Πρώτη Μάρτη κυκλοφορεί το νέο άλμπουμ των TRISTAN & THE ROSEWOOD. Τιτλοφορείται "Jumble" και αυτή τη φορά, την κιθάρα των τρομερών Γερμανών, συμπληρώνει η απίθανη και ακαταμάχητη Sylvia Junkosa.
- Οσα ελληνικά γκρούπς ασχολούνται με το rockabilly, ή το psychobil-

45αριού που κυκλοφόρησε πέρσι, κάνει την αναμονή για μας δύσκολη.

■ Ενα καταπληκτικό από κάθε άποψη βίντεο κλιπ του hit, "Overloaded", έγραψαν οι LAST DRIVE. Περιλαμβάνει εικόνες, πολύ πετυχημένες και ανάλογες του συνολικού κλίματος που επικρατεί στο Blood Nirvana και το οποίο θα κυκλοφορήσει από τη Music Maniac στη Γερμανία και την Romilar D στην Ισπανία. Υπάρχει και μά σοβαρή πιθανότητα να βγει κάποιο σίνγκλ με τα κομμάτια Black Limo και Have Mercy από το περασμένο τους EP, στην αγγλική Shakin Street.

■ "1916", τιτλοφορείται το νέο ολοκαίνουργιο LP των MOTORHEAD. Ο τίτλος ήταν ιδέα του Lemmy, που φρίκαρε κανονικά βλέποντας ένα ντοκιμαντάιρ σχετικό με τον άσκοπο θάνατο 19.000 Αγγλών νεολαίων σε μιά από τις μεγαλύτερες μάχες του Α Παγκοσμίου Πολέμου, στο Σομ της Γαλλίας. Καλή ιδέα, αλλά μάλλον μάταιη τη στιγμή που από στιγμή σε στιγμή ο κόσμος

ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ

ly, καλό θα ήταν να έρθουν σε επαφή με τον Ernesto Barba, από τη Βαρκελώνη, που γράφει και σε διάφορα ανεξάρτητα περιοδικά, όπως το ROUTA 66 (όρα media). Εχει μερικές ενδιαφέρουσες προτάσεις να κάνει. Τι, ακόμα δεν γράφατε; ERNESTO BARBA, Apdo Correos 233, 08830, Saint Boi de Llobregat, Barcelona, Spain).

■ Οι DIRTY SAINTS, μπήκαν στο στούντιο για να ολοκληρώσουν το πρώτο τους άλμπουμ που θα βγει από την FM ΔΙΑΣΤΑΣΗ το φθινόπωρο. Ο δίσκος θα περιλαμβάνει δύο διασκευές και οκτώ δικά τους κομμάτια. Η επιτυχία του πρώτου τους

κινδυνεύει να μπλεχτεί στη δίνη ενός Τρίτου.

■ Μετά από πολύ καιρό, επιτέλους το Μάρτη κυκλοφορεί το καινούργιο άλμπουμ των R.E.M., από την άλλη Αθήνα της Τζόρτζια. Τιτλοφορείται "Out Of Time" και εκτός από το γκρούπ, συμμετέχουν φιλικά κάμποσα ονόματα της αμερικανικής σκηνής, όπως μέλη από τους B - 52, τους dB's, ο τζαζίστας Kidd Jordan και ο rapper KRS - 1. Χογραφήθηκε στη Νέα Υόρκη και μιξαρίστικε στη Μινεάπολη. Παράλληλα το γκρούπ, γράφει το κομμάτι First We Take Manhattan που θα συμπεριληφθεί σε μιά συλλογή αφιερω-

μένη στον Leonard Cohen.

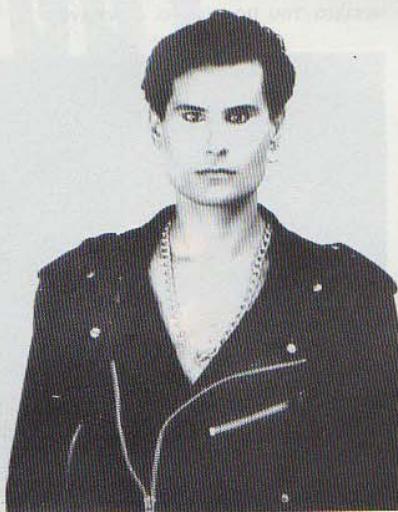
- Σε άγνωστα αίτια οφείλεται ο θάνατος του STEVE CLARK, των διάσημων χειμεταλάδων Def Leppard, που βρέθηκε νεκρός στις 8 Γενάρη. Είναι η δεύτερη σοβαρότατη απυχία για το συγκρότημα, από τότε (1985), ο ντράμερ τους Rick Allen, είχε χάσει το χέρι του σε ατύχημα. Οι υπόλοιποι δεν τον παράτησαν, αλλά περίμεναν να συνέρθει και να προσαρμοστεί στις ανάγκες της δουλειάς του, μαθαίνοντας ντραμς με μηχανικό χέρι.
- Στις 28 Γενάρη κυκλοφόρησε το πολυαναμενόμενό άλμπουμ του JELLO BIAFRA και των NO MEANS NO. Ονομάζεται "The Sky Is Falling And I Want My Mommy".
- Την άνοιξη θα κυκλοφορήσει το άλμπουμ των MELTING ASHES, που παρότι διαλυμένοι πιά, υπάρχουν κάποια tapes. Η Wipe Out αναλαμβάνει την έκδοση του δίσκου.
- Ολοκληρώθηκε η τουρνέ των EKTOS EΛΕΓΧΟΥ από τη Θεσσαλονίκη στην Ευρώπη. Τα παιδιά (Αποστόλης - κιθάρα, τραγούδι, Γάννης - ντραμς, Αργύρης - μπάσσο), έδειξαν τι εστί ελληνικό hardcore-punk στους Βόρειους και τους Ιταλούς, αλωνίζοντας κλαμπτς και Καταλήψεις. Προβλήματα που υπήρχαν, ξεπεράστηκαν χωρίς (;) άγχος, μιας και κάποιες φορές το κράτος χτύπαγε τις Καταλήψεις. Επαιξαν στη Φότζια, στη Ρώμη, στο Τορίνο, στο Αμβούργο, στο Όσλο, στο Τρόντχαϊφ, στο Μιλάνο, στον Τάραντα και στη Βρέμη (σε

FMQ

δει το δίσκο του. Κατά πάσα πιθανότητα διαλύουν. Κρίμα.

- "Never Mind Guns'n'Roses, here's Jane's Addiction!". Το γκρούπ πούλησε σε μά μέρα 32.000 εισητήρια για ένα κονέρτο στο L.A. και περιοδεύει στην Ευρώπη. Τον Απρίλη θα εμφανιστούν στο Madison Square Garden και μη διανοθείτε να μην πάτε, αν βρεθείτε στη Νέα Υόρκη εκείνο τον καιρό. Μέσα στα σχέδιά τους, είναι ένα φεστιβάλ, κάτι σαν αμερικανικό Reading που θα περιοδεύσει σε όλες τις πόλεις των ΕΠΑ. Με ποιούς άλλους Άσ πούμε με τους Butthole Surfers, Sonic Youth, Jesus and Mary Chain, Lining Colour, Lush, Nine Inch Nails, Red Hot Chili Peppers. Είπατε τίποτε;

ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΙ

Κατάληψη, κάνοντας 5 encore!!). Στο μεταξύ στο άλμπουμ τους που πρόκειται να κυκλοφορήσει σύντομα από τη Lazy Dog, υπάρχει κίνδυνος, όπως λένε οι φήμες, να κόψει η λογοκρισίας ενα κομμάτι. Μόνο, που κατά τα φαινόμενα, το γκρούπ δε θα είναι ενωμένο για να

- Ενα ντουέτο ουσιαστικά, εμφανίζεται στην ελληνική ανεξάρτητη δισκογραφία, με ένα LP σε δικιά τους εταιρία. Ο λόγος για τους ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΥΣ που κυκλοφόρησαν στη Δανάνη (τηλ. 51.39.003), το ομώνυμο άλμπουμ. Οι Αποστόλης Λοβέρδος

(φωνή - κιθάρα) και Διονύσης Αυγερινός (φωνή - πλήκτρα), βοηθούμενοι από τον Δημοσθένη Τσανέτογλου στα κομπιούτερς, κινούνται στον πειραματικό μουσικό χώρο, με ελληνικό στίχο και υπάρχουν από το 1985. Οι ίδιοι παίρνουν ερεθίσματα από όλα τα μουσικά φάσματα, τους Kraftwerk, τον Ξενάκη, τα blues, την κλασσική και το rock.

- Δίσκο κυκλοφορούν αυτές τις μέρες οι FMQ. Είναι ο τρίτος τους δίσκος, με τίτλο Vanishing Soldiers. (Οι προηγούμενοι είχαν κυκλοφορήσει το 83 και το 85). Η παραγωγή είναι δική τους, ενώ την διανομή έχει αναλάβει η Wipe Out Rec. Σημειώνουμε ότι από τα πέντε μέλη που απάρτιζαν αρχικά τους FMQ, έχουν απομείνει μόνο δύο, η Natassa και ο Shaman (μπάσσο). Μεγάλο μέρος της μουσικής τους έχει γραφτεί σε computer γι αυτό και στις εμφανίσεις τους χρησιμοποιούν tapes. Τον καινούργιο τους υλικό θα το παρουσιάσουν στο Rock Palais στις 15 Φεβρουαρίου.

- "Ονειρα Από Χρώμιο Και Βινύλιο" ονομάζεται μία ενδιαφέρουσα εκπομπή, πάνω στο ανεξάρτητο rock, που βγαίνει στον αέρα κάθε Τρίτη (10 - 11 το βράδυ) και Πέμπτη (11 - 12 μ.μ.), από το Ράδιο 5, στους 94,4 MHz.

- Μη ξεχνάτε ότι κάθε σαββατοκύριακο στην Κατάληψη της VILLA AMALIA (Αχαρνών και Χεύδεν), συμβαίνουν πολλά και διάφορα γεγονότα. Μπορείτε να παρακολουθείτε με φτηνό εισιτήριο παλιά και νέα συγκροτήματα, υπάρχει μπαρ και βιβλιοπωλείο και σίγουρα αποτελεί τον πιο ζωντανό χώρο που λειτουργεί σήμερα στην Αθήνα.

- Μην ξεχνάτε ακόμα ότι κρατούνται στον Κορυδαλλό, σε συνθήκες λευκών κελιών και χωρίς συγκεκριμένες κατηγορίες οι: Γ. Μπουκετούδης, Σ. Κογιάννης και Ρ. Μπέρκερ. Στο μεταξύ ο Κυριάκος Μαζοκόπος εξακολουθεί να βρίσκεται απομονωμένος, παρ' όλη την άσχημη κατάσταση της υγείας του και είναι δύσκολο ακόμη και για τους δικηγόρους του να τον επισκεφτούν. Αλλά δεν είναι μόνο αυτοί. Οκτώ άτομα κρατούνται προφυλακισμένα με την ασαφή κατηγορία της συμμετοχής στα γεγονότα της 10ης και 11ης Ιανουαρίου, που ακολούθησαν τις μαθητικές κινητοποιήσεις.

- Οι AGENT ORANGE, το θρυλικό αμερικανικό συγκρότημα, κατά πάσα πιθανότητα επανασχηματίστηκε, αφού ανακόινωσε νέες συναυλίες.

- Η SINEAD O' CONNOR αρνήθηκε να πάρει το βραβείο Grammy. Μαγκιά της!

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ-HAPPENINGS

THE GODFATHERS

από την Αναστασία Κελαΐδίτου

21 και 22 Δεκέμβρη, η προτελευταία συναυλία του '90 για το ΡΟΔΟΝ. Οι GODFATHERS.

Είμασταν εκεί, περιμένοντας τον Peter Coune και το συγκρότημά του, να μας αποδείξουν για 2η φορά live στο ΡΟΔΟΝ, πως είναι ένα σχήμα με αξιώσεις στον ειρύτερο χώρο του Rock'n'Roll. Τουλάχιστον αυτό έδειξε η μέχρι τώρα πορεία τους, τόσο στη δισκογραφία όσο και στις εμφανίσεις τους.

Ακούσαμε κομμάτια όπως τα "I want you", "Birth school, work death", "I want everything", "This damn nation", "Cause I said so" κ.ά. από περασμένη δουλειά τους, αλλά και τραγούδια από τον καινούργιο τους δίσκο "Unreal World".

Κομμάτια όχι και τόσο καλά, απ' την άποψη ότι έχουμε συνηθίσει τους Godfathers πιο δυνατούς, πιο αποφασισμένους. Σε πολλούς βέβαια θα άρεσαν, μιας και είναι καινούργια δουλειά, και σίγουρα όπως και να το κάνουμε όχι και τόσο ευκαταφρόνητη. Αξιόλογο, το ομόνυμο κομμάτι του δίσκου "Unreal world".

Ομως ο Peter, ο τραγουδιστής, έδειχνε στη σκηνή, όχι και τόσο άνετος. Το κέφι, η ζωντάνια και ο ενθουσιασμός που ένα χρόνο πριν μας είχε μεταδώσει, ήταν σχεδόν ανύπαρκτα.

Οι Godfathers -κατά τη γνώμη μας και όχι μόνο- έπαιξαν απλώς για να δικαιολογήσουν το 3χιλιαριό εισητήριο που πλήρωσαν οι θαυμαστές τους. Εκαναν encore, μόνο και μόνο για να μην τελειώσει σκέτα η συναυλία.

Αναρωτιόμαστε βέβαια, γιατί τόσος καπνός Τί διάλολο! Ντουμανιάσαμε όσοι είμασταν μπροστά, πνιγήκαμε! Τέλος πάντων.

Υ.Γ. Τα παραπάνω αφορούν την πρώτη τους εμφάνιση. Την επόμενη μέρα, ακούστηκε πως η ατμόσφαιρα ήταν πάνω - κάτω η ίδια. Ισως λίγο καλύτερη.

Η βροχή είχε ξεπλύνει για τα καλά την πόλη. Κι ενώ η Βουκουρεστίου έβγαζε σιγά - σιγά το ημερίσιο της πρόσωπο, κάποιοι ήταν μαζεύμενοι μπροστά από το "Παλλάς", έχοντας περισσότερο την έκφραση της περιέργειας στα πρόσωπά τους. Η Laurie Anderson έκλεινε την τουρνέ της και οι Strange Angels θα γυρνούσαν σπίτι. Στη σκηνή του θεάτρου, λευκές οθόνες έπεκτειναν την περιέργεια.

Οταν τα φώτα έσβησαν, μιά φιγούρα με ένα βιολί στη μέση της σκηνής, έσπασε μ'ένα στριγγό ήχο το σκοτάδι. Οι εικόνες άρχισαν να αλλάζουν γρήγορα, τα τρένα περνούσαν, το ίδιο και οι Σεβρολέτ, ο κόσμος κατάκλυσε την Coolserville. Και μπροστά απ'όλα αυτά, η Laurie, πότε με το βιολί, πότε καθισμένη μπροστά στα πλήκτρα και πότε αλλάζοντας με τη βοήθεια του μικροφώνου, τη φωνή της - θυμίζοντας έντονα τον κομπέρ του "Kamptaré" - να μιλά για ένα σωρό πράγματα. Για τις μεγάλες πόλεις, την μικρότητα και την μεγαλοπρέπεια της γης, για τα σάπια μυαλά του Reagan και των υπόλοιπων καυσμπόιδων, για τις γυναίκες και το φεμινισμό, την τέχνη και το Φασμπιντερ, τον Elvis και τα όνειρα. Στην οθόνη δινόταν η μετάφραση των λόγων της στα ελληνικά, σε απαίσια σύνταξη και ορθογραφία ελληνομαθή Αμερικάνου.

Κι όπως οι ηλεκτρονικοί computerised ήχοι μας βομβάρδιζαν ακατάπαυστα, όπως οι εικόνες εναλάσσονταν με ταχύτητα, όπως όλα εκτελούνταν με ακρίβεια και τίποτα δεν έξεφυγε από το άριστα προγραμματισμένο σώου, αναρωτηθήκαμε μήπως θάταν καλύτερα στη σκηνή να υπήρχαν τρεις κιθάρες και μια ντραμς. Και όταν σε κάποια στιγμή, η Anderson περπατούσε χωρίς να παίζει ή να μιλά, σκεφτήκαμε που να βρισκόταν ο ανθρώπινος παράγοντας. Η απάντηση ήρθε στο τέλος, όποτε παρουσίασε στο έκπληκτο κοινό, όλους εκείνους που κρυμένοι πίσω από τα μηχανήματά τους, συμπλήρωναν την παράσταση. Η απάντηση στις απορίες μας βρισκόταν όμως ακό-

LAURIE ANDERSON

PALLAS 18-12-90

περιήγηση του V. T. Merlin

μα πιό μακριά: Οταν τα ανθρώπινα σύνορα ξεπεράσουν τον Ποσειδώνα και η "Αυτοκρατορία" θα μας κυβερνά, τα σώου αυτά θα είναι παράνομα.

Ανοιχτόμυαλη, όσο λίγοι, η Laurie Anderson, απέδειξε εκείνο το βράδυ, πως θα είμαστε το 3.000 και πως ακόμα και τότε, παρά την αντίθετη θέληση πολλών, ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΝ να υπάρχουν εστίες αντίστασης. Ο Lenny Bruce, δε θα πεθάνει ποτέ, εφόσον το πνεύμα του παραμένει ζωντανό.

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ - HAPPENINGS

Δεν ξέρω πόσους φίλους έχουν οι Jesus στην Αθήνα. Ισως να είναι και πολλοί. Εμείς πάντως τους περιμέναμε πολλά χρόνια να παίξουν στην Αθήνα.

Οταν δεν έπαιξαν εδώ το Σεπτέμβριο του 1988 στη συναυλία που είχε διοργανώσει ο Δήμος Αθηνας, γιατί μερικά ξενέρωτα ήθελαν να τα σπάσουν (να σπάσουν τί). Οσοι τους είδαν και έφερουν καλά τη δουλειά, τα κομμάτια, το ύφος και το στυλ των Jesus, σίγουρα θα λυπήθηκαν που δεν τους είχαν δει εκείνο το καλοκαίρι, αλλά καλύτερα αργά παρά ποτέ.

Απ' ότι έμαθα από φίλους, η πρώτη μέρα των Jesus στο ΡΟΔΟΝ δεν ήταν και πολύ καλή. Από δική μας εκτίμηση, πρέπει να οφειλόταν και στο ότι το γκρουπ έφτασε στην Αθήνα λίγες ώρες πριν την συναυλία.

Η δεύτερη μέρα όμως...

Η δεύτερη μέρα ήταν η μέρα που όσοι αγαπάνε αυτό το συγκρότημα, δύσκολα θα την ξεχάσουν.

Η προετοιμασία για τη συναυλία είχε αρχίσει λίγες ώρες πριν, με το άκουσμα όλων των κομματιών του γκρουπ που υπάρχουν σε βινύλιο και την κατανάλωση μεγάλης ποσότητας Jose Cuerpo με τον Κώστα και την Κάτια.

Το ΡΟΔΟΝ όταν μπήκαμε μέσα, ήταν ασφυκτικά γεμάτο, αλλά η αιμόσφαιρα ήταν ζεστή και ανεβασμένη.

Το γκρουπ βγήκε με μισή ώρα καθυστέρηση ενώ το κοινό άρχισε να ξεσαλώνει. Η σκηνή ήταν φωτισμένη με πολλά φώτα και καπνούς, ενώ στο πίσω μέρος της σκηνής υπήρχε ένα μεγάλο αστέρι που πάνω του προβάλλονταν σε πολύ γρήγορο ρυθμό σλάιντς. Οι Jesus έρχισαν και τελείωσαν πολύ δυνατά. Δεν χρειάζεται να

Ο Iggy Pop ξανά στην Αθήνα, για τρεις συναυλίες στο Ρόδον. 4.000 το μαλλί Sold out και οι τρεις, κι εγώ να μην έχω εισητήριο (αχ! που' ναι οι παλιές καλές εποχές που το εισητήριο ήταν μάλλον περιττό;) Τέλος πάντων, βρήκα μια πρόσκληση για την δεύτερη μέρα, και να' μαι.

Αφού πέρασα τ' απαραίτητα φαξίματα και πήρα και τα διαφημιστικά αυτοκόλλητα του Pop Fm, μπήκα επιτέλους μέσα.

Τα συναισθήματα μάλλον ανάμικτα. Από την μία ο θρύλος του Iggy και από την άλλη η παράσταση στον Απόλλωνα.

Kai να' σου τα φώτα σβήνουν, η κουρτίνα μαζεύεται και κάτω από τους ήχους χολιγουντιανής μουσικής εμφανίζεται το γκρουπ και ο Iggy Pop με γιλεκάκι κι ένα υπόλοιπο από τζήν, το οποίο δεν άντεξε μέ-

JESUS AND MARY CHAIN LIVE - CLUB ΡΟΔΟΝ 25 - 26 ΙΑΝ. 1991

αναφέρουμε ποιά κομμάτια τους έπαιξαν. Επαιξαν πολλά και μου άρεσαν ΟΛΑ!

Επαιξαν και το "New Kind Of Kick" των Cramps. Ο κόσμος χόρευε, χειροκροτούσε και φώναζε συνέχεια. Η συναυλία τελείωσε με ένα "a la Hendrix" σόλο κιθάρας στο "Sidewalkking".

Όταν βγήκαμε από το ΡΟΔΟΝ, είμασταν όλοι πολύ μεθυσμένοι. Δεν κατάλαβα ακόμα αν ήταν οι Jesus ή ο Jose Cuerpo. Πάντως και τα δύο έφτιαξαν ένα εκρηκτικό μίγμα.

Pantelis (Too Loud) V.

IGGY POP LIVE CLUB ΡΟΔΟΝ 7, 8, 9 ΦΕΒ.

χρι το τέλος της παράστασης.

Ο ήχος σκληρός και speedatoς και ο Iggy από την πρώτη στιγμή να χτυπιέται, να ουρλιάζει, να βρίζει, να φτύνει, να σπάει τις χορδές της κιθάρας, να πετάει το μικρόφωνο, να τυλίγει το καλώδιο σαν δίχτυ γύρω από το όλο νεύρα κορμί του, να κατεβάζει το υπόδιπλο που λέγαμε και ενιότε το γαλάζιο σωβρακάκι του και να μας δείχνει το καβλί του και τον παραδέξως πλαδαρό κώλο του

Ο ήχος σκληρός και speedatoς και το κοινό να χτυπιέται, να ουρλιάζει, να χειροκροτεί, να τραγουδάει και κάποιοι να φτύνουν, να πετανε πανιά και να προτρέπουν τον Iggy να τα κάνει λαμπόγιαλο στην σκηνή (κάτι που φυσικά δεν έκανε, αφού όπως δήλωσε σε κάποια φάση, είχε να ξανπαίξει το άλλο βρά-

δυ). Τα κομμάτια που παρουσίασε ξεκίναγαν από την εποχή των Stooges, και περνώντας μέσα από την εικοσάχρονη και πλέον καριέρα του, έφταναν μέχρι το τελευταίο του LP. Σχεδόν δύο ώρες γεμάτες πάθος(,), ένταση(,), πρόκληση(,) και κυρίως Rock'N'Roll ().

Η παράσταση τελιώνει, το συγκρότημα φεύγει κάτω από τους ήχους χολιγουντιανής μουσικής, η κουρτίνα απλώνεται, το κοινό χειροκροτεί και καλεί για encore που δεν γίνεται, γιατί όπως έλεγαν οι φήμες που ακούστηκαν αργότερα το παιδί φοβόταν τους κακούς τρομοκράτες.

Και τα συναισθήματα μάλλον ανάμικτα. Από την μία ο θρύλος του Iggy και από την άλλη η παράσταση στο Ρόδον.

Μιχάλης Τ.

Ενα ταξίδι στη χωρα των μελλοντικων θαυματοποιων, με περιηγητη των ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

I'm Not Anti-society,
Society's Anti-me
I'm Not Anti-religion,
Religion's anti-me
I'm Not Anti-tradition,
Tradition's Anti-me
I'm Not Anti-anything,
I Just Wanna Be Free.
*(Suicidal Tendencies /
Two Sided Politics")*

Justice Is Lost
Justice Is Raped
Justice Is Gone
Pulling Your Strings
Justice Is Done
*(Metallica /
...And Justice For All")*

Born In The USA...
(Bruce Springsteen)

Tο rock'n'roll, περνάει συνεχώς τις φάσεις του. Άλλοτε "καταρρέει", επειδή κάποιοι έχουν βρει τον τρόπο να πλασσάρουν στο κοινό, πλαστικές συνταγές, κι άλλοτε ξεχύνεται βρυχώνεται, απαιτώντας τα πάντα.

Η περασμένη δεκαετία στάθηκε παράξενη. Πολλά πέρασαν και ήρθαν

καλώντας υστερία στα ακροατήρια που παρακολουθούν τις συναυλίες με πάθος. Το γεγονός, δεν μπορεί να περάσει απαραήρητο, τη στιγμή που η νεολαία θαυμάζει όλους αυτούς τους νέους φρικαρισμένους από acid και ποτό ήρωες, τους μιμείται, αντιγράφει τα σλόγκαν τους και αγοράζει κατά κόρον τους δίσκους και τα T-Shirts τους.

Ομως, τελικά το heavy metal, είναι αυτό που δείχνει; Απλά ένα μέσον για εκτόνωση και τίποτε παραπάνω; Μια λατρεία στο "ισχυρό" φύλλο, τα μπράστα και τα τατουάζ; Είναι δηλαδή, τόσο απλά τα πράγματα;

Μάλλον όχι. Εξαρτάται, βάβαια, το τι εννοεί καθένας με τον όρο "Heavy Metal"

Πάνω από δέκα χρόνια έχουν περάσει από τότε που οι Dead Kennedys, οι Black Flag και πολλοί άλλοι, επέβαλλαν το Hard Core, σαν μιά καινούργια πραγματικότητα στο χώρο που ακολούθησε το μήνυμα του punk. Μόνο που τα περισσότερα αμερικάνικα συγκροτήματα του είδους και οι καλλιτέχνες, έμοιαζαν να έχουν καθορίσει σαφώς την θέση τους μέσα στην καταναλωτική κοινωνία της Νέας Γης. Μιά θέση που στρεφόταν ενάντια στους θεσμούς, παραλάσσοντας τα αόριστα "χαοτικά" μηνύματα του punk και συγκεκριμενοποιώντας τα σε υγείες πολιτικές βάσεις. Μιά νέα κουλτούρα έμοια-

απωθημένα τους.

Σήμερα οι δύο αυτοί πόλοι, μοιάζουν να έρχονται όλο και πιο κοντά, ο ένας στον άλλο. Από παντού έξεφύτρωσαν εταιρίες ανεξάρτητες και φαντιν, που η μόνη τους ασχολία, είναι η προώθηση μιάς μουσικής, στα χνάρια των γκρούπς της δεκαετίας των 70's και ακόμα παλιότερων. Οι πρώτοι δίσκοι των Led Zeppelin, των Black Sabbath, των Blue Cheer ξαναμπήκαν στα πικ απ, μελετήθηκαν δεόντως και αφού οι νέοι φανς τους κατάλαβαν πως μιά κιθάρα ένα μπάσο και μιά ντραμς, συνεχίζουν να είναι τα απαραίτητα εφόδια για το rock'n'roll. Ξεχύθηκαν σε αναζήτηση τροφής. Τα συγκροτήματα αυτά δεν παίζουν "κλασσικό" Heavy Metal. Αφήνουν το είδος σε πιο "ειδικευμένο" κοινό. Απλά ανοίγουν τους ενισχυτές τους στο τέρμα, φτιάχνοντας ένα υπέροχο πανηγύρι: Ενα γάμο, όπου παντρεύουν το σκληρό rock με το punk, το hardcore, βάζουν λίγες δόσεις (ή αρκετές, ανάλογα με το background), γαρ, σκληρή μελωδία και φωνητικά κολασμένων και δημιουργούν εναν υπέροχο ήχο που απότι φαίνεται θα κυριαρχήσει στην καινούργια δεκαετία. Το crossover. Κι αυτό, επειδή ο ήχος είναι αυθεντικός, βγαίνει από την ψυχή και το σώμα τους, ανακατεύεται με Υπερβολική Δόση Αδρεναλίνης και σκορπιέται παντού.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ROCK'N'ROLL ΑΠΟ ΤΑ 80's ΣΤΑ 90's

μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα. Το post punk, η death κουλτούρα, η επιστροφή του garage punk και η νεοψυχεδελική έκρηκη, το "paisley", η εμπορική νεορορ, μα ολα τα ρεύματα που έδειξαν ένα νέο ή παλιό πρόσωπο, έφυγαν ή θα φύγουν σύντομα. Μονάχα ένα είδος φάνηκε να κρατάει σταθερά τις θέσεις του και τους οπαδούς του. Πιτσιρικάδες, ξαναμένοι από την βαρεμάρα της πόλης και την γενική απάθεια που επικρατεί στην γερασμένη μουσική σκηνή, τριγυρνάνε στους δρόμους, πλακώνταν στα γήπεδα, αλτεύονταν χωρίς περιορισμούς και λατρεύονταν με φανατισμό τους νέους "θεούς" τους Τα Heavy Metal συγκροτήματα, που κατά κύματα συρρέουν, παίζοντας όσο πο δυνατά και γρήγορα μπορούν τα τραγούδια τους και προ-

ζε να κατακλύζει τα αυτιά των νεαρών που είχαν κουραστεί να ακούν τα ίδια και τα ίδια, ζητώνταν κάτι νέο, δυνατό, κάτι που να ξεπερνάει τα άκρα και να δημιουργεί καταστάσεις.

Από την άλλη, η γοητεία του "θορύβου" και της ταχύτητας, έφτιαχνε μπάντες απ'άκρη σ'άκρη, σ'ολόκληρη την Ήπειρο που στόχευαν στο ατέλειωτο fan, τις επικίνδυνες σούζες με τα skateboards, το καμάκι και γενικά ότι είχε να κάνει με τη ζωή στο δρόμο. Συμμορίες νεαρών, συγκρούσεις με την αστυνομία, κάθε λογής "παρανομίες", οργανώνονταν από παιδιά, που απαρτίζονταν ως επι το πλείστον από τις κατώτερες τάξεις Αποροι, μετανάστες, φτωχοδιάβολοι, φρικιά, μαύροι, που έφτιαχναν μπάντες σκληρού rock'n'roll, για το κέφι τους και τα

βέβαια, από το παιχνίδι, δε μπορεί να λείψουν και οι πολυεθνικές, που τιμπώντας το δόλωμα, άρχισαν να υπογράφουν κατά συρροή συμβόλαια με τα φέρσκα γκρούπς, πολλά από τα οποία τελικά "υπέκυψαν", χωρίς όμως να χάσουν τον έλεγχό τους, αφού από τις πρώτες κι όλας δουλειές τους, διατήρησαν το δυναμικό τους. Εννοείται ότι ο δρόμος είναι μακρύς, μα νομίζουμε πως έχει αρχίσει εδώ και αρκετά χρόνια.

Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να σας δώσουμε μιά μικρή, πρώτη εικόνα από ένα θέμα που φαίνεται ανεξάντλητο. Σε επόμενα τεύχη θα υπάρχουν περισσότερες "μονάδες", αλλά στην προκειμένη περίπτωση, μιά γενικά απόψη, φαντάζει καλή.

Jane's Addiction

Οι αρχές των 80'ς, δε μπορούμε να πούμε πως βρήκαν το Heavy Metal, σε άνθιση στην Καλιφόρνια. Σε αντίθεση με την Ευρώπη, οι Αμερικανοί προτιμούσαν το hardcore σαν σημείο έκφρασης και στην αρχή, τα πράγματα δεν ήταν καθόλου εύκολα για τους METALLICA. Ο James Hetfield, ένας skaterpunk, έκανε την πρώτη κίνηση, μαζί με τον Lars Ulrich. Φωνή και κιθάρα ο πρώτος, ντραμς ο δεύτερος. Οι Metallica, ξεκίνησαν παίζοντας γρήγορα heavy rock κομμάτια, εκπληκτικά instrumental και άλλα με ξεσκισμένα φωνητικά. Μία ταχύτητα όργων την όλη φάση τους, αλλά δεν μπορούμε να πούμε πως ακολουθούσαν την γενική heavy metal κουλτούρα. Οι στίχοι τους μιλούσαν για καθημερινά θέματα, anti-war, καταπίεση, πράγματα σίγουρα προοδευτικά μέσα στην υπόθεση του ειδούς. Μένοντας στον χώρο των ανεξάρτητων εταιριών, κυκλοφόρησαν τα δύο πρώτα άλμπουμ τους στην Megaforce και μόλις το 1986 υπόγραψαν στην Elektra. Το "Master Of The Puppets" της ίδιας χρονιάς έκανε το μπαμ και μπήκε στα 30 πρώτα. Οι Metallica προχωρούσαν ακάθεκτοι σέρνοντας μαζί τους στρατιές από αφοσιωμένους headbangers. Βέβαια γά πολλούς πιστούς του heavy metal, οι Metallica, δεν είναι αυτό που ζητάνε και παραμένουν κολλημένοι σε σαπισμένα πλέον είδωλα, αλλά το αναμφισβήτητο πάντρεμα που πέτυχε αυτό το συγκρότημα, ανάμεσα στο punk και το heavy metal, παραμένει πρωτοποριακό. Ακόμα και ο θάνατος του μπασισίστα Cliff Burton το '86 σε ατύχημα στη Σουηδία, δεν στάθηκε ικανός, παρά την τραγικότητά του, να τους πτοήσει. Το τέταρτο LP τους "...And Justice For All", άφησε τους πάντες άναυδους. Ενα διπλό άλμπουμ που προκαλεί ρίγη, μιλαέι πραγματικά μέσα στην ψυχή

του ακροατή και θίγει ζητήματα καθόλου εύκολα. Μία και μόνη παρατήρηση του video για το κομμάτι One, και μιά ακρόαση των στίχων, οδηγεί σε ευκολώτερα συμπεράσματα για το ποιόν του γκρούπ, που δεν βιάζεται καθόλου να κυκλοφορεί δίσκους (το επόμενο βήμα θα είναι κατά πάσα πιθανότητα τον Μάρτη). Η γοητεία των Metallica, αυξάνεται συνεχώς, όσο αυξάνεται και η ποιότητά της δουλειάς που κάνουν και το μέλλον δείχνει άκρως σημαντικό.

Από το Βένις της Καλιφόρνια έρχονται οι άλλοι νέοι μεσσίες του rock'n'roll. Οι SUICIDAL TENDENCIES, είναι παιδιά του δρόμου, τακάνος, Πορτορικάνοι, "έγχρωμοι", όπως τους χαρακτηρίζει η "καθωσπρέπει" αμερικανική κοινωνία. Ξεκίνησαν κι αυτοί από τις αρχές των 80'ς και σήμερα θεωρούνται σαν μιά από τις μεγαλύτερες ελπίδες για το μέλλον. Μεγαλωμένοι μέσα σε συμμορίες, τσαμπουάδες, αλητεία, ο τραγουδιστής Mike Muir και η παρέα του, γρήγορα κατάλαβαν τη δύναμη που κρατούσαν στα χέρια τους. Προσπάθησαν και κατόρθωσαν να δημιουργήσουν μιά νέα κουλτούρα γύρω από το γκρούπ τους. Οι οπαδοί τους και ακόλουθοί τους, πρέπει να αριθμούν πολλά άτομα στην ευρύτερη περιοχή του Λος Αντζελες. Οι Suicidal Tendencies όμως, δεν ζητούν αυτή τη δύναμη για να σπάνε τα μούτρα των αντιπάλων συμμοριών. Στην φιλονορική τους εξόρμηση στην Ευρώπη, ο Muir, ο οποίος συνηθίζει να καλύπτει τα μάτια του με ένα μαντήλι που ίσα να φαίνονται (κάτι συνηθισμένο στην περιοχή του), δήλωνε: "...Δεν είναι οι νόμοι που σε κάνουν ελεύθερο, μόνος σου γίνεσαι. Αν υπάρχει κάποιος νόμος που έχει μαγαλύτερη ισχύ από τον εαυτό σου, τότε κάτι πάει στραβά." (υπάρχει και μιά αντί-

θετη άποψη, περί "φασιστικοί ησης" της μπάντας, μα μάλλον δεν ισχύει, τουλάχιστον όσο αφορά τους στίχους και τις δηλώσεις των S.T.).

Ο Muir είναι σίγουρα ο επικεφαλής της μπάντας. Είναι ο άνθρωπος που γράφει τους στίχους, παρουσιάζει μιά αξέχαστη παράσταση στη σκηνή και δείχνει να κινεί την προσωπικότητα του γκρούπ. Σε δημοψήφισμα του περιοδικού Flipside, το 1983, οι S.T. ψηφίστηκαν σαν η χειρότερη και συνάμα η καλύτερη μπάντα της χρονιάς! Παρόλο που θα μπορούσαν να είναι μιά ακόμα H/C ομάδα, δεν είναι. Κι αυτό γιατί φαίνεται να ψάχνουν βαθύτερα την ουσία των πραγμάτων και η μουσική είναι το μέσον για να προσεγγίσουν το στόχο τους που δεν είναι άλλος παρά η ένωση όλων των κολασμένων της γης σε ένα πόλεμο κόντρα στο Σύστημα. Εχοντας Πέντε άλμπουμ στο ενεργητικό τους με αποθέωση το "How Will I Laugh Tomorrow When I Can't Even Smile Today" του 1988, έχουν τον τρόπο να παραμένουν αλώβητοι στις ενέργειές τους, γιατί, όπως λέει ο Muir: "το πράγμα που σοκάρει περισσότερο τον κόσμο είναι η αλήθεια. Το πιό φοβερό δε, είναι η τιμοτήτη και έτσι και μεις μπορεί να θεωρούμαστε σοκαριστικοί".

Η τρίτη μεγάλη δύναμη του σύγχρονου αμερικανικού Rock, κατάγεται και αυτή από το Λος Αντζελες. Οι JANE'S ADDICTION περνάνε τη δική τους γραμμή που περιέχει μελωδία, σκληράδια, παράνοια, ιδιοφυείς στίχους και μπόλικο glam. Ο Perry Farrell, έχει ένα αίσθημα όταν τραγουδάει και κινεύται στη σκηνή, που σοκάρει και δημιουργεί, θρύλους γύρω από το όνομά του. Μια φιγούρα βαμμένη έντονα, ντυμένη με μιά κιτς αίσθηση τραβεστί, τραβάει πάνω του τους προβολείς της δημοσιότητας. Το περσινό τους τρίτο άλμπουμ, ήταν μιά μοναδική εμπειρία, χωρίς να μπορεί κάποιος να ισχυριστεί κάτι το αντίθετο για τις δύο προηγούμενες δουλειές τους. Απλά το "Ritual De LO Habitual", περνάει στην ιστορία σαν ένας ήδη από τους πρώτους δίσκους της διανυόμενης δεκαετίας. Το χρώμα του είναι πρόστιχο, ισχυρό, παντού υπάρχει μιά διάθεση απώλειας, μα ωστόσο βγαίνει στην επιφάνεια και κρατιέται από την αρχή μέχρι το τέλος σον έβδομο ουρανό. Η WEA τρίβει τα χέρια της με ικανοποίηση για το λαυράκι που κρατά στα χέρια της. Οι Jane's Addiction, εδώ και πολλούς μήνες μονοπωλούν τις στήλες των περιοδικών όλου του κόσμου. Δεν έρουμε αν φέρουν την καταστροφή ή την δημιουργία. Από μιά τέτοια μπάντα και τα δύο είναι καλόδευτα.

Και να περάσουμε στην άλλη πλευρά, στις όχθες του Ατλαντικού. Η Νέα Υόρκη, το Μεγάλο Μήλο, πάντα υπήρξε φορέας πρωτοπωριών, ίσως από οποιαδήποτε άλλη περιοχή των ΕΠΑ. Οι PRONG, είναι κυρίαρχοι προφήτες της νέας hard rock ιδεολογίας. Ενα τρίο που απαρτίζεται από τους Ted Parsons

(ex Swans), Mike Kirkland και Tommy Victor. Ενα απίθανο στοιχείο punk και heavy συνδιασμού. Οι Prong δεν αντανακλούν τίποτε άλλο, παρά την παρακμή της ίδιας της πόλης τους. Ενας δίσκος τους, το "Beg To Differ", έπεισε σαν μετεωρίτης, μέσω της CBS, στον χώρο του rock. Η φήμη τους έχει φτάσει στην άλλη μεριά της Ευρώπης και οι προσφάτως "απελευθερωμένοι" ανατολικοί κάνουν σαν τρελοί. Το ίδιο γίνεται και με την αμερικανική άγρια νεολαία. Τα κλαμπ ασφυκτιούν, το κοινό ουρλιάζει επίμονα τραγούδια σαν το Just The Same και ζητά επίμονα άλλα σαν το For Dear Life, που δεν αποτελούν παρά μιά ζωντανή ηχητική λάβα που κατακλύζει τα πάντα. Δεν υπάρχουν περιθώρια για υποχωρήσεις. Οι Prong, χώνουν το μαχαίρι μέχρι το κόκκαλο, αναζητούν βίαια ξεσπάσματα και ο ρυθμικός γίγας που τους παροτρύνει να συνεχίζουν τη φασαρία τους ανέμελα, χορεύει ανάμεσα στα πόδια τους.

Οι Misfits, όσο καιρό διήρκεσαν (79-86) έγραψαν ιστορία σαν αναπόσπαστο τμήμα της Hard/Core/punk σκηνής του Νιού Τζέρσου. Μετά τη διάλυσή τους, η παράξενη blues φωνή του αρχηγού τους Glenn Danzig, αφού σχημάτισε πρώτα τους SAMHAIN, βρήκε καταφύγιο στο ομώνυμο προσωπικό του όχημα. Οι DANZIG, με δύο απίστευτης συνοχής δυναμικά άλπουμς στο ενεργητικό τους, παίρνουν στοιχεία από το swamp blues, ανοίγουν τους ενισχυτές και παρουσιάζουν ένα rock σκληρό και εφάμιλλο εκείνου των γκρούπς των αρχών της προπεραμένης δεκαετίας. Ο ίδιος ο Danzig, υπεύθυνος για την όλη καλλιτεχνική επίδραση του συγκροτήματος, είναι φευγάτος. Υπηρέτης απόκοσμων δυνάμεων, έχει μέσα του ολόκληρη στρατιά από διαβόλους. Μιά φιγούρα μένα παράξενο τατουάζ στο αριστερό μπράτσο του, βλέμμα που θυμίζει Morrison (και μη μου πείτε ότι το εξώφυλλο του "Lucifuge" δεν θυμίζει εκείνο του πρώτου δίσκου των Doors). Οι Danzig, παίζουν blues rock.

Prong

Δηλαδή, μη φανταστείτε τίποτε ασύστολους βαβουριάρδες που δεν σταματούν ποτέ. Η ψυχολογία τους αγγίζει ένα τρομερό κόσμο, γεμάτο απωθητικά γοητευτικές μορφές. Είναι μιά καινούργια ωστόσο, αντίληψη. Οι "Αγγελοι της Εβδομής Αυγής", δεν χάνουν τον καιρό τους σε φιλολογίες. Γνωρίζουν γιατί βρίσκονται στη γη και το εκμεταλλεύονται με τον καλύτερο τρόπο. Εγκατεστημένοι στο L.A. φαίνεται πως ήρθε η στιγμή να κατακτήσουν τον κόσμο. Με όλα τα επεκόλουθα της κατάκτησης.

Από την Καλιφόρνια καταφθάνουν και οι RED HOT CHILI PEPPERS. Τέσσερα άλμπουμ δεν είναι και λίγα, μα έπρεπε να πεθάνει από O.D. ο κιθαρίστας Hillel Slovak τον Ιούνιο του 1988, για να γίνουν ευρύτερα γνωστοί και σήμερα να σημαδεύουν την επιτυχία με άνεση. Παρουσιάζοντας ένα κράμα funk και metal rock, οι Peppers, λειτουργούν σαν ένας κρίκος που συνδέει μερικές πολύτιμες πέτρες που συνθέτουν τις σύγχρονες μουσικές αιρέσεις. Τα πάντα χωράνε μέσα στο ιδιόρρυθμο στυλ, αυτού του fun γκρούπ. Από τους Sonic Youth, μέχρι τον ήχο της Motown. Οπότε, μη σας φανεί παράξενο που ο πολύς George Clinton έπιασε την τρέλα τους και ανέλαβε παραγωγός στο δεύτερο άλ-

μπουμ τους. Κάνουν την πλάκα τους τα παιδιά και η αλήθεια είναι πως δεν αφήνουν κανένα δυσαρεστημένο.

Και για να βρεθούμε στο Seattle και τους SOUNDGARDEN, που η A&M άρπαξε από την Sub Pop (πολύ γνωστή για ιδιαίτερες συστάσεις. Σίγουρα στο κοντινό μέλλον θα ασχοληθούμε και μ' αυτήν). Οι Soundgarden λοιπόν, έχουν τραγουδιστή τον Chris Cornell. Ο Cornell τραγουδάει σαν τον Robert Plant των Led Zeppelin. Εν τάξει, δε λέμε μεγάλες κουβέντες, μα το στυλ του πάει. Ετοικιαλώς, οι Soundgarden κουβαλάνε ανεξίτηλη την επιρροή του μεγάλου αυτού βρετανικού συγκροτήματος. Αν όλα πάνε καλά, το μέλλον τους διαγράφεται αισιόδοξο. Η τουρνέ τους στην Βρετανία, απέδειξε ότι δεν έχουν να φοβούνται τίποτα. Οι τι κάνουν το κάνουν καλά. Βρίσκουν αναπαραστάσεις μιάς άλλης εποχής, είναι ωμοί, έχουν περίεργα στιχάκια και προσανατολίζουν την "κίνηση" του Seattle στην καλύτερη πορεία της. Ο γιαπωνέζος μπασίστας Hiro Yamamoto, δίνει την δική του εικόνα στο σύνολο αυτών των φρικιών. Στο "Louder Than Love" του '89, ευχαριστούν σχεδόν όλη την μουσική "οικογένεια" της πόλης τους και αυτό δείχνει πως η επερχόμενη επιτυχία δεν τους σήκωσε το μιαλό. Άλλωστε, το μόνο που έρεουν να κάνουν, είναι να πάζουν rock'n'roll. Θέλετε περισσότερα;

Παραμένουμε στο στο Seattle και βλέπουμε πως ένα από τα εγγυρότερα επίσημα περιοδικά της Αμερικής, το SPIN, χαρακτήρισε το άλμπουμ "Facelift" σαν ένα από τα καλύτερα της χρονιάς (αρκεί μια ματιά στο εξώφυλλο για να καταλάβετε). Οι ALICE IN CHAINS αγαπούν την πόλη τους, παραδέχονται την επιρροή της Sub Pop στον ήχο τους ("όλοι όσοι ζούμε και αναπνέουμε σ' αυτή την πόλη, κάτι πήραμε από όλα αυτά τα απίθανα γκρούπς"), ωστόσο ηχογραφούν στην Columbia και κανένα δεν ενοχλεί το γεγονός πιά. Τους χαρακτήρισαν σαν την "μεταλική απάντηση στους Joy

Division", αλλά τελικά φαίνεται πως κάποιο ανακάτεμα ψυχεδέλειας στον ήχο τους, δεν ξενίζει κανένα φαν του ειδους. Φερέλπιδες νέοι, που πολλά μπορούν να κάνουν αρκεί να το επιδώξουν Στη Νέα Υόρκη κατοικεδρεύουν και οι CIRCUS OF POWER, που στο πρόσφατο άλμπουμ τους αυξήθηκαν κατά ένα μέλος, έγιναν δηλαδή πέντε. Ο τραγουδιστής τους Alex Mitchell, με λίγα λόγια, μιλάει για την μουσική και τους στίχους των COP: "Δεν γράφω τραγούδια σκεπτόμενος μυθικούς θεούς και μάγους από άλλες εποχές και παρόμοιες μαλακίες. Γράφω αυτά που περνάω, αυτά που βλέπω στους δρόμους". Μπάντα με κοινωνική συνείδηση, ηχογραφούν στην BMG, οδηγούν Harleys και τα γεμάτα τατουάζ κορμιά τους συμβολίζουν την κοινωνική τους προέλευση. Η μουσική τους ακληρή και ατίθαση, ένα rock που χτυπάει στον εγκέφαλο και πάιρνει το μυαλό. Οι COP έχουν βρει το δρόμο τους και χορεύουν πάνω στα πτώματα όλων των yuppies του City.

Οι περιβότοι ADOLESCENTS, σχηματίστηκαν στις αρχές της δεκαετίας του '80 από μέλη των Agent Orange και των Social Distortion. Με τηνέτες τον κιθαρίστα Rikk Agnew και τον μπασίστα Steve Soto, εντάχθηκαν αμέσως στο H/C κίνημα της Καλιφόρνια, αλλά γρήγορα διέλυσαν μετά από ένα LP στην Frontier. Ο Agnew προσχώρησε στους Christian Death, μα λίγο καιρό μετά έγραψε ένα σόλο καταληκτικό άλμπουμ και το 1987 ανασχημάτισε με τον Soto τους Adolescents. Το group κυκλοφόρησε δύο LP's. Ενα μελωδικό στυλ, προσεγμένου hardcore, χαρακτηρίζει τις νέες μέρες, ενός πολύ επιδραστικού γκρούπ. Η τραχιά φωνή του Agnew, θυμίζει τις πρώτες punk εγγλέζικες μπάντες, αλλά ο ίδιος και η παρέα του, ιδρώνουν πολύ στη σκηνή, παίζοντας μιά δυνατή τεχνική μουσική και οι πρόσφατες δουλειές τους ανάγονται σε όμφατα ρυθμικά περάσματα. Μετά τους Adolescents ο Agnew σχηματίζει τους YARD SALE, με τους οποίους βγάζει ένα single κι ένα LP.

Από τη Βοστώνη, οι ANASTASIA SCREAMED, μετακόμισαν στο Νάστιλ του Τενεσί, παρόλο που η πόλη αυτή δεν έχει ιδιαίτερη παράδοση στο underground, ενώ αντίθετα σφίζει από country & western. Οι φίλοι μας όμως θεώρησαν ότι η ζωή εκεί είναι πιο συμφέρουσα από οικονομική άποψη και έτσι δημιουργούν πετραδάκι - πετραδάκι τον ήχο τους που δείχνει σημαντικός και αρκετά "αιρετικός". Το Νοέμβρη κατέφθασαν και στην Αγγλία απόπου αποκόμισαν και πρόσφεραν πολύ καλές εντυπώσεις, ενώ όλο και περισσότεροι ασχολούνται με το γκρούπ αυτό, του οποίου ηγείται ο κιθαρίστας και τραγουδιστής Chick Graning. Μια ενδιαφέρουσα περίπτωση που θα πρέπει τα επόμενα χρόνια να δώσει αρκετά, επειδή ο ήχος τους δείχνει "ψαγμένος". Και επειδή από όλη την ιστορία του

μελλοντικού rock'n'roll δεν μπορεί να λείπουν οι SLAYER, ιδού και μερικά πράγματα γιά τους speed metal βασιλιάδες. Τέσσερα χρόνια καλύπτουν την απόσταση από το μοναδικό στο είδος του "Reign In Blood" και του πρόσφατου LP τους "Seasons In The Abyss" και οι Λοσαντζελιανοί metal gods, οδηγούμενοι από ένας εκπληκτικό μπασσίστα τραγουδιστή (Tom Araya) και έναν άπιαστο ντράμερ (Dave Lombardo), έχουν ήδη κατακτήσει τον κόσμο. Απειροί οι οπαδοί τους σε κάθε γωνιά του πλανήτη, δίνουν έμφαση στα τεκτενόμενα από το γκρούπ. Η θηριώδης δημιουργικότητά και ευρυματικότητά τους, τους ξεχωρίζει παρασάγγας από τα υπόλοιπα συγκροτήματα του thrash.

Ξεσκισμένα παντελόνια τους. Απλά, έχουν την τάση να χαμογελούν. Και το χαμόγελό τους είναι ωραίο. Πέντε ανθρώποι που ροκάρουν πολύ. Σε πολλούς θα φανεί παράξενο, αλλά ένα γυναικείο τρίο από τη Μινεάπολη, ετοιμάζεται να πάρει τα σκήπτρα από αρκετούς αρσενικούς συναδέρφους του. Μεγαλωμένες με Alice Cooper, οι BABES IN TOYLAND, κυκλοφόρησαν στις αρχές της περασμένης χρονιάς το ντεμπούτο τους άλμπουμ, που πήρε άριστες κριτικές, ενώ ήδη το γκρούπ (Lori Barbero, Michelle Leon, Kat Bjelland), είχε κερδίσει την εκτίμηση των Sonic Youth που δε χάνουν ευκαιρία να τις αναφέρουν. Η Αυγουστιάτικη επίσκεψή τους στη Βρε-

Soundgarden

O Araya, δηλώνει πως θα ήθελε να πεθάνει με μιά σφαίρα, ότι γουστάρει τον Charles Manson επειδή έκανε γοητευτικά πράγματα, ότι μπορούν να γίνουν πολλά καλά πράγματα μέσω μιας "evil" κατάστασης, ανακατέύει λίγο το Σατανά στις δουλειές του, μα και πάλι, τίποτα δεν μπορεί να του αφαιρέσει την ιδιότητά του σαν επίδοξου metal πρωτοπόρου. Μπαίνουν στον δέκατο χρόνο της ύπαρξής τους, οι Slayer και τα πράγματα προχωρούν στο δρόμο τους.

Μπορεί ο θάνατος του τραγουδιστή Andy Wood, να ήταν τραγικός (κάθε O.D. περίπτωση μπορεί να χαρακτηρίστει τραγική), όμως ο μπασίστας Jeff Ament δεν έκανε πίσω. Τέως μέλος των πρωτοπόρων της Sub Pop, Green River, συνέχισε να επιζητά με τους MOTHER LOVE BONE, το δρόμο του heavy rock και μάλλον τα πάει πολύ καλά. Το άλμπουμ Apple του 1990, προσφέρει μερικές φίνες πινελιές εκεί που χρειάζονται και ξεσπά σε ένα βίαιο μονόλογο κιθαριστικής μεγαλοσύνης. Κι αυτοί απόγονοι της σχολής των Led Zeppelin, κυκλοφορούν στην πάτσα της Αμερικής, σέρνοντας τις μπότες και τα

τανία, επιβεβαίωσε τη φήμη τους. Και δεν είναι καθόλου νωρίς να πούμε πως πρόκειται για κάτι καινούργιο, με ψυχή και δύναμη. Το post/hardcore σε ένα μεγαλεώδες άλμα προς την αναγνώριση μέσα από τρεις κοπέλες.

Η Ουάσινγκτον έχει την εταιρία Discord με αποκλειστικότητα σχεδόν στο ποιοτικό (και πολιτικό) hardcore, την δε Discord, διευθύνουν οι FUGAZI. Ενα πρωτοποριακό τόσο σε ιδέες, όσο και σε μουσικές αναζητήσεις γκρούπ. Δεν αιφήνουν τους εαυτούς τους να παρασυρθούν από το ακράτητο speed, μα ψάχνονται συνεχώς από δίσκο σε δίσκο βελτιώνοντας με νέο υλικό το ύφος και το στυλ τους. Δείχνουν την punk ενεργητικότητά τους σε φωβερά live σάουν. Το LP "Repeater" του '90, αλλά και οι προηγούμενοι δίσκοι τους, φέρνουν κοντά τους όλο και περισσότερο κόσμο και τη περισσή τουρνέ του γκρούπ στην Ευρώπη, προκάλεσε διάφορα σχόλια και θαυμασμό.

Τελευταίους σ'αυτό το μικρό αφιέρωμα στο αμερικανικό rock που απότι φαίνεται θα κυριαρχήσει στην νέα δεκαετία, αφήσαμε τους νέους superstars, FAITH NO MORE. Με βάση την

Fugazi

περιοχή του Σαν Φρανσίσκο, σχηματίστηκαν το 1983 και δυό χρόνια μετά τη ηχογράφησαν το πρώτο τους καθαρά hardcore άλμπουμ με τίτλο "We Care A Lot", έχοντας μαύρο τραγουδιστή (Chuck Mosley), στην εταιρία Mordam. Από τότε, μέχρι το 1989 που κυκλοφόρησε το "The Real Thing", στην Slash δεν έκαναν πολλά πράγματα, απλά παίρνοντας στα φωνητικά τον λευκό Mike Patton, έναν τρομερό σώουμαν, άλλαξαν το στυλ τους στο πιό metal, προσθέσαν γαρ ζωγραφιές και έκαναν το τεράστιο μπατι. (Πολλοί υποστηρίζουν πως αν δεν εμφανίζόταν σε κάποια φάση ο Hetfield των Metallica με T-Shirt

τους, ίσως να μην τους ήξερε ακόμα κανένας πέρα από το Φρίσκο). Το MTV, δε χάνει ευκαιρία να δείχνει το video του κομματιού Eric και να τους προβάλλει συνεχώς. Είναι οι αδιαφλονίκητοι σημειρινοί ήρωες του crossover, μικτό ξετρελαμένο ακροατήριο, υστερίες κλπ. Βέβαια τα πράγματα έχουν ακόμα να τραβήξουν το δρόμο τους από μουσική άποψη, αλλά οι Faith No More, σε παγκόσμιο πλάτεπέδο θεωρούνται κάτι το ξεχωριστό. Οι καυστικές και συχνά προκλητικές δηλώσεις τους, αφήνουν αμήχανους τους δημιουργάφους, αλλά κατά βάθος κάτω από τα skate παντελονάκια τους και

φορά στο παρελθόν, γράφοντας το μέλλον. Από την Αυστραλία μέχρι τον Καναδά, την Βρετανία μέχρι την Ελλάδα, τα νέα γκρούπ, βαδίζουν στο δικό τους ρυθμό. Λίγο heavy metal, αρκετό σκληρό rock με δύσεις πολλές φορές blues και rap και έχετε μπροστά σας τη νέα (όχι;) άποψη για το rock. Ήδη το πάιρνουν είδηση όλοι και περισσότεροι στον πλανήτη μας. Οσοι λοιπόν, ακόμα έχετε ζωντανή μέσα σας τη φλόγα της αλήθειας, ανοίξτε τέρμα τον ενισχυτή σας. Οι υπόλοιποι, βουλώστε τα αυτιά σας και το στόμα σας.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΗ

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- MISFITS Walk Among Us LP (1982)
- MISFITS Evilive LP (1985)
- FAITH NO MORE We Care A Lot LP (1985)
- FAITH NO MORE The Real Thing LP (1989)
- PRONG Tird From The Sun EP (1988)
- PRONG Force Fed LP (1988)
- PRONG Beg To Differ LP (1990)
- SUICIDAL TENDENCIES Suicidal Tendencies LP (1983)
- SUICIDAL TENDENCIES Join The Army LP (1987)
- SUICIDAL TENDENCIES How Will I Laugh Tomorrow...LP (1988)
- METALLICA Kill 'Em All LP (1983)
- METALLICA Master Of The Puppets LP (1986)
- METALLICA And Justice For All LP D.I Tragedy Again LP (1989)
- WILD KINGDOM And You? LP (1990)
- RAGING SLAB Raging Slab LP (1989)
- JANE'S ADDICTION Jane's Addiction LP (1987)
- JANE'S ADDICTION Nothing's Shocking LP (1988)
- JANE'S ADDICTION Ritual De Lo Habitual LP (1990)
- GREEN RIVER Rehab Doll LP (1987)
- VOIVOD Nothingface LP (1989)
- DANZIG Danzig LP (1988)
- DANZIG Lucifer LP (1990)
- 24-7 SPYZ Gumbo Millennium LP (1990)
- CIRCUS OF POWER Vices LP (1990)
- SOUNDGARDEN Screaming Life EP (1987)
- SOUNDGARDEN Louder Than Love LP (1989)
- SHUDDER TO THINK Ten Spot LP (1989)
- RIKK AGNEW All By Myself LP (1982)
- FUGAZI Margin Walker MINI (1989)
- FUGAZI Repeater LP (1990)
- BABES IN TOYLAND Spanking Machine LP (1990)
- LAW AND ORDER Guilty Of Innocense LP (1990)
- FLAMING LIPS Telepathic Surgery LP (1989)
- FLAMING LIPS Drug Machine LP (1990)
- MOTHER LOVE BONE Apple LP (1990)
- SLAYER Reign In Blood LP (1986)
- SLAYER Seasons In The Abyss LP (1990)
- ADOLESCENTS Adolescents LP (1981)
- ADOLESCENTS Balboa Fun Zone (1988)
- RED HOT CHILI PEPPERS Mother's Milk LP (1989)
- ADRENALIN O.D. Humungousfungusamongus LP (1986)
- CHEMICAL PEOPLE Overdosed On C.P. LP (1990)
- ANASTASIA SCREAMED Laughing Down The Limehouse LP (1990)
- ALICE IN CHAINS Facelift LP (1990)

Ενοείται οι υπάρχουν πάρα πολλά άλλα γκρούπ, γνωστά και άγνωστα που δεν συμπεριλαμβάνονται εδώ, απλά και μόνο επειδή το άρθρο είναι ενδεικτικό. Για μιά εκτενέστερη παρουσίαση του τι συμβαίνει σήμερα στην Αμερικά, θα χρειαζόταν ένα βιβλίο.

Με τις ευχαριστίες μου στον Θοδωρή Κούτση.

Πολύ όμορφο όνομα, για ένα πολύ όμορφο γκρούπ, που ζει και εργάζεται στο

μουσική τους, κυκλοφορούν το πρώτο τους σινκλ στην εταιρία του Glenn Morrow,

πρώτο τους άλμπουμ με τίτλο "Big Soul".

Ακολουθεί το δεύτερο

κτή παίζοντας σε διάφορα κονσέρτα, εξελίσσοντας τον ήχο τους.

"Για μας, το σημείο αναφοράς είναι οι Stooges, οι MC5 και οι Velvet Underground."

Ο J. T. είναι εκείνος που σαν κυρίαρχο στοιχείο του group δημιουργεί και είναι υπευθυνός για την ήχο του group. Γράφει όλα τα τραγούδια, κυριαρχεί στην παραγωγή και οποσδήποτε είναι ο "κυβερνητικός εκπρόσωπος" του group. Μη σας φανεί παράξενο που σε όσα τραγούδια των ORIGINAL SINS έχουν ηχογραφηθεί, δεν υπάρχουν διασκευές.

Μπέθελεμ της Πενσυλβάνια, βόρεια της Φιλαδέλφειας και κοντά στα σύνορα με την πολιτεία του Νιού Τζέρσι.

την Bar/None από το Χόμποκεν. Δύο κομμάτια το Just 14 και το Sugar Sugar ήταν ένα πολύ σημαντικό βήμα για ένα συγκρότημα που ακόμα δεν είχε παίξει ούτε μια

άλμπουμ τους, "The Hardest Way" (Psionic Records) την επόμενη χρονιά, ενώ ήδη οι ζωντανές εμφανίσεις τους αρχίζουν να πυκνώνουν και το ακροατήριο να τους υπο-

Ο JOHN TERLESKY (καλύτερα γνωστός σαν J.T. - φωνή και κιθάρες), συνάντησε τον νραμμίστα DAVE FERRARA, σένα τοπικό συγκρότημα, τους Creatures, που όπως λέει και ο J.T. έπαιαζαν γκαράζ, απλά προσπαθούσα και κατόρθωνταν να βάζουν τους ήχους των 60's, σε ένα φρέσκο δρόμο. Οταν αποφάσισαν ότι η μπάντα αυτή δεν μπορούσε να προχωρήσει πέρα από τα στενά όρια του είδους, αποχώρησαν και τη φυγή τους ακολούθησε και ο μπασίστας των Creatures, ο KEN BUSSIERE.

Ετσι, μετά από μουσικές απόπειρες, σχημάτισαν τους ORIGINAL SINS, αποφασίσμενοι να χρωματίσουν τη

φορά "live".

Ο μουσικός Τύπος έγραψε καλά λόγια γι' αυτή την προσπάθεια, πράγμα που τους ώθησε να ασχοληθούν ακόμα πιό σοβαρά με τι αντικείμενό τους. Κρίνεται απαραίτητη η πρόληψη ενός οργανίστα, κι έτσι ο DAN McKINNEY συμπληρώνει την παρέα, το Φλεβάρη του 1987. Το Νοέμβρη της ίδιας χρονιάς, σ' όλα τα "καλά" καταστήματα δίσκων, κυκλοφορεί από την Bar/None το

δέχεται ζεστά. Τα κομμάτια Why You Love Me So και Out Of My Mind, βιντεοσκοπούνται και προβάλλονται τόσο στο αμερικανικό, όσο και στο ευρωπαϊκό MTV. Κυκλοφορούν στην Ανατολική Α-

Ακούγοντας μερικά καινούργια κομμάτια του, ο Peter Buck των R.E.M., κατάλαβε ότι οι ORIGINAL SINS προεφέρουν κάτιο το ιδιαίτερο, έκανε την παραγωγή μερικών από αυτά, τα οποία θα περιλαμβάνονται στην επόμενη δουλειά τους.

Γ. Κ.

Rock Palais

LIVE MUSIC
ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ 12 ΠΕΙΡΑΙΑΣ

Αυτάρκης Μέσα Στη Μοναχικότητα

Στο μοναχικό περίπατο
της ψυχής, μη βαστείς να
υποκριθείς την
πραγματικότητα της
εικόνας σου. Μην
υποκριθείς μιά εικόνα.

ΣΥΜΠΛΕΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΥ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗ

Είμαι μια νότα Περιμένω
Οταν έρθει η σειρά μου
Ακούγομαι
Είμαι ένας κρίκος Είμαι ένα
σπάσιμο
Στην αλυσίδα της μελωδίας
Εγώ Και οι άλλες νότες
Νότες άλλες
Παραμένουμε φίλες
Είμαι μια νότα Κι όταν θάχω
πεθάνει Δε θα μπορώ
Να φτιάξω τα μαλιά μου

Το πλέον δειλινό λικέρ, στην πιό γλυκειά και ερωτική κρυστάλλινη καμπύλη... "when drums hit the go marching" και άλλα περίτεχνα και λεπτά σημεία του υφαντού της υφάντρας (βλ. παλαιά αντικείμενα σε ράφια εβραικού ενεχυροδανειστρίου κεντροευρωπαϊκής πρωτεύουσας).

Ισως μόνο τα ιαπωνικά χαίκου να μπορούσαν να μετουσιώναν σε ποίημα, τη λιτά εκφραζόμενη μουσική του σκέψη. Ο "λόγος" για τον WIM MERTENS. Η αιτία της γραφής:

...οι μακρόσυρτες νότες και οι πολλές επαναλήψεις της ίδιας φράσης... ο κύκλος των μικρότερων κύκλων... οι ρυθμικές άρσεις της ανπνοής... Όλα αυτά, τα ναρκισσιστικά νεαρά εφηβαία εσφινής ζωτικότητας, στο βωμό της ωτολαγγείας... ωσάν υπνωτισμένοι ανθρακορύχοι που επιμένουν μέχρι να χτυπήσουν την πιό βαθειά φλέβα σου, γιατί ξέρουν, ότι μόνον από εκεί ξεπηδά η αλήθεια και το στήγμα σου... και είναι σπιγμές, που πρέπει να συμβεί... και σ' εκείνες τις σπιγμές, αυτός είναι ο τρόπος, κι είτοι πρέπει να γίνει.

MISA CRIOLLA. ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΠΙΑΝΙΣΤΑ

...η προσευχή του "ταμένου" στη μουσικότητα της έκφρασης...ο λόγος του αιώνια περιπλανώμενου τροβαδούρου...η μη άμεση περιπλάνηση μέσα από τους δίσκους...και έτσι, η παρουσία του MERTENS, φτάνει ως εμάς και μοιάζει αδιαλεύκαντή και αντιφατικά πανταχού απόύσα. Οπως ακριβώς κλασσικά, παραδοσιακά διαμάντια ανώνυμων συνθετών. Τόση άλλωστε είναι η δύναμη της εσωστρέφειας, που προκαλεί η μουσική του, που δε σε νοιάζει για το ποιός την έγραψε. Δεν προλαβαίνεις. Δεν πρόλαβες. Εχεις ήδη κλειστεί.

- Κενό μνήμης; Ναι, ευχαριστώ. Κιόμως, ένα κενό τόσο φορτωμένο. Το γιάλινο κλουβί των ακουστικών είναι στα μέτρα μας και πάντα θα υπάρχουν τα μέτρα του καθενός, αρκεί νά θέλεις ο καθένας να προβάλλει τις διαστάσεις του πάνω στον εσωτερικό καθρέφτη. Και μπορείς η μεθοδολογία αυτή, να υπάρχει σαν "κίνημα από το παρελθόν" και μπορείς ακόμη "η ζωή στην κυψέλη να είναι οργανωμένη", αλλά με το μυαλό, το συναίσθημα και το ένστικτο, γίνεται της πουτάνας. Ας μου επιτραπεί η έκφραση "γίνεται", ενώ στην ουσία, τίποτα δεν γίνεται με τη μορφή του νεότευκτου. Όλα προϋπάρχουν και όλα ανήκουν στον ίδιο αρχέγονο εσωτερικό πόλεμο επικράτησης, χωρίς ποτέ τον αφανισμό του ήττημένου, που θα ανκυκλωθεί νικητής αμέσως μετά, και πάλι...και συνέχεια...μιά παλή συνέχεια.

Ο WIM MERTENS είναι ένας άνθρωπος που κουβαλάει το βάρος της γερασμένης ηπείρου μας. Το έργο του είναι ένας "ανθρώπινος" και όχι τεχνοκρατικός μινιμαλισμός ακουστικών οργάνων και φωνών, που μοιάζει να εκφράζει τη χαρά ενός παιδιού μπροστά στην πρώτη του ανακάλυψη, απ' τη μιά...την φευγαλέα λύπη του δε, απ' την άλλη, μετά την άστοχη αναμονή των "άλλων" να το πλησιάσουν στο παιχνίδι του αυτό, που μόνο του σκαρφίστηκε και που μ' αυτό προσκαλεί να πάιξουν μαζί του. Η απογείωση στο βυθό αρχίζει όμως, από τη στιγμή που, κυτάζοντας ευθεία μπροστά του, ελευθερώνεται από τους τρίτους και συνεχίζει δίχως να τους περιμένει. Άλλωστε δεν μπορείς να τους εξηγήσεις πως παίζεται το δικό του "παιχνίδι". Ετσι αρχίζει και ο "τρίτος δρόμος", όπου ανήκει και ο μεγαλύτερος όγκος του έργου του και εκεί φωλιάζει (και μαζί του φωλιάζουμε), βαθειά και βαθύτερα, όσο κρατούν οι νό-

τες οι μακρόσυρτες και είναι το προσωπικό του παιχνίδι και γίνεται η γλώσσα και ο κώδικάς του, όσο κρατά ο κύκλος...η ζωή...

Όχι άμεσα, αλλά ερωτικός, σαν κάθε ανθρώπινη αλήθεια που σου προσφέρεται. Η οπτική του γωνία στοχεύει την εσωτερική αρμονία και το όπλο του ενάντια στους ορθολογιστές και λοιπούς καταπατητές της "αγαθής" ανθρώπινης δυνατότητας, είναι η προσήλωσή του πάνω στο έργο του. Αυτή η αυτοδυναμία στη μοναχικότητα, κάνει τη σκέψη να πετάξει και το τελευταίο "ρούχο" κι έτσι ολόγυμνη ν' αντικρίσει και να αντικριστεί.

Οι στιγμές της ελευθερίας για τους ακροατές, στο να λειτουργήσουν με τις δικές τους εκδοχές και να ερωτοτροπήσουν με τις δικές τους φανταστικές εικόνες, είναι πάρα πολλές. Ετσι ο MERTENS μας προκαλεί, να μην περιμένουμε από το "γενικευμένο εξωτερικό ουρανό" το μουσικό μας μάνα, αλλά ν' αρχίσουμε απλά να προσπαθούμε για το προσωπικό μας "υψηλότερο" σημείο...Μπορεί η μουσική γλώσσα να ήταν διαφορετική, μα το μήνυμα ήταν και το ίδιο τότε, στα τέλη της δεκαετίας του '70, με το ξέσπασμα του punk. Ομαδικά τότε, μεμονωμένα τώρα...εκκρηκτικά τότε, υπόκωφα τώρα...

Οι εξ "ουρανών" αγγελικότητες πρέπει να απαγορευτούν από τα παραμύθια όλων των ηλικιών. Μόνο έτσι τονώνεται η υπευθυνότητα και ο σεβασμός προς τον εαυτό και τις επιθυμίες μας. Μόνο έτσι θα προσφερθούν και σ' άσους τ' αξίζουν γύρω μας. Μόνο έτσι θα υπάρξει αντοχή, μέσα στους αγέλαστους.

Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ;

Κληρονόμος της μουσικής που άκουγε μέσα στο σπίτι του, γένησε εικόνες και ατμόσφαιρες από τα πιό απλά δεδομένα. Τα περισσότερα κομμάτια

του, αρκούνται σε τρία ή τέσσερα "αργεζ" από τρείς νότες. (argez, με τρείς νότες, είναι το πρώτο που διδάσκονται στα αυνανιστήρια του πιάνου μικροί και μεγάλοι και που αργότερα το προσπερνούν σαν κάτι απλού). Ομως η επιμονή του στις απλές βάσεις, κατόρθωσε να αναδείξει και τη λιτή αλλά εκφραστική τους δύναμη. Πάνω σ' αυτό το πρωτογενές φόντο, δεν έπαψε να πειραματίζεται με δρόμους και χροιές που ξενίζουν ευχάριστα και ξεμακρίνουν άλλοτε πολύ και άλλοτε λίγο, απ' τα κλασσικά πρότυπα.

Ιδιαιτερότητες όπως το να εμπειρέχεται στο "Lir", το βασικό θέμα του "The Fose", σ' επίπεδο μελωδικού συνειρμού τουλάχιστον, δεν σταματούν, να μας εκπλήσσουν. Φαίνεται καθαρά, πως ο MERTENS, αναζητά αβίαστα και ελεύθερα τις διαδρομές, έστω και αν διασταυρώνεται με άλλες του παρελθόντος ή του μέλλοντός του. Αβίαστα ακόμα, φαίνεται πως αναζητά και τις πολλαπλές μορφές της ίδιας μελωδίας..Πράγμα που φαίνεται από τις ηχογραφήσεις διαφορετικής ενορχήστρωσης που συναντάμε, όπως για παράδειγμα αυτές του "Close Cover". Αν μη τι άλλο, στην ακρόαση του "The Fose", μέσα σ' ένα σούπερ μάρκετ...κανείς δε θαγγάραζε μέσα σε ένα νοσοκομείο, οι ασθενείς, με το βλέμμα καρφωμένο στο νοητό στόμα του ηχείου και το δάχτυλο στα χείλη θα έκαναν "σσσσσσσσ..." (σε στυλ: "shot your mouth"), στη νοσοκόμα και απλώνοντας αρνητικά το χέρι στο επερχόμενο φάρμακο, θα επέλεγαν υποσυνεδητά και τη θεραπεία...Χαμένα χαμόγελα, και χορούς ρυθμικής αυτοδιάθεσης θα γεννούσες η αντίχρησή του σε διαδρόμους ψυχιατρίων...(δηλαδή στους δρόμους) Σένα λεοφωρείο των Μ.Α.Τ...θα κυτάζονταν μεταξύ τους και θα περίμεναν εντολές να κτυπήσουν ή όχι...τ' αυτιά τους...μέρες που'ναι...

Η σεμνότητα που τον πριβάλλει στην κάθε του κίνηση, δεν αφήνει περιθώρια στους "ειδωλολάτρες" να φτιάξουν τους μύθους τους. Και έτσι, αυτό που μένει μες στη σιωπή, είναι οι "κύκλοι" που αργούν να κλείσουν. Αυτό που μένει πάνω στα πρόσωπα όσων "αναγνώρισαν" τον εαυτό τους, είναι το τεθλιμένο χαμόγελο. Αν κάτι μένει σαν υπόσχευη, είναι η ελπίδα της συνέχειας, μαζί και πάνω στην εναλλακτική Ευρώπη.

Σώστε το αυθεντικό από τις αυθεντίες
Μην "ακούτε" αυτά που γράφονται.
"Διαβάστε" αυτά που ακούγονται.
"Διαβάστε" το βινύλιο, με μάτια κλειστά

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΛΓΙΟ

ΤΟΥ GERT HERMANS

(τη ταπεινή βοηθεία του Bart Kennis)

Δυό πολύ καλοί μας φίλοι, ο Bart και ο Gert, τους οποίους ελπίζουμε να έχουμε σε συχνότερες συνεργασίες στο μέλλον, παρακολούθησαν στο Leopoldsburg, το μεγάλο ανεξάρτητο φεστιβάλ του Pukkelpop του περασμένου καλοκαιριού και διά χειρός του Gert, μας έστειλαν την ανταπόκρισή τους. Το κείμενο προσφίζονταν για το περασμένο τεύχος του MERLIN'S, αλλά ας όψονται τα ταχυδρομεία. Σκεφτήκαμε ότι είναι ένα αρκετά παλιό γεγονός, επειδή όμως τα ελληνικά μουσικά έντυπα, συνήθως ασχολούνται με τα "μεγάλα φεστιβάλ", καλό θα είναι να πάρετε, εσείς που προτιμάτε τα πιό "αυθόρυμητα" μια ιδέα του πως πάξαν μερικές πολύ σπουδαίες μπατες στο Βέλγιο.

Tα βελγικά φεστιβάλ, τα πάνε καλά... πράγμα που παράλληλα συμαίνει ότι κάπου έχουν πρόβλημα. Πολύ μεγάλα, φανφαρώνικα. Ειδικά αυτό εδώ το Pukkelpop, ένα περισσότερο εναλλακτικό φεστιβάλ, με λίγο πολύ διάστημα συγκροτήματα της ανεξάρτητης σκηνής. Και το όλο γεγονός, μπορεί να παραστεί στο ότι πριν από μερικά χρόνια γινόταν σε ένα μικρό τοπικό γήπεδο ποδοσφαίρου. Σήμερα χρειάζεται αεροδρόμιο.

Υπήρχαν γύρω στις 10.000 άτομα έτοιμα να δουν τους PARANOIACS να ξεκινάν στις 11 το πρωί το φεστιβάλ του Pukkelpop (Pukkel στα βελγικά σημαίνει "εξάνθημα"). Οι Paranoiacs ήταν το μοναδικό ντοπιο γκρουπ που παρουσιάστηκε. Είναι αρκετά γνωστοί και στη Γερμανία. Κάτι μεταξύ των Ramones και των New Christs, αλλά δίνουν πολύ μεγαλύτερη σημασία στην εμφάνισή τους κατά τη διάρκεια του σώου, προσέχουν τη μόδα, τις δημόσιες σχέσεις, μάλλον γιά να προσελκύουν τις κοπελίτσες. Αυτά δεν τους κάνουν και πολύ αξιοσέβαστους, τι λέτε; Με άλλα λόγια είναι κόλακες, μα τα τραγούδια τους είναι αρκετά καλά γιά ένα απόγευμα έξω από κάποιο γκαρά!

Οι MUDHONEY, αυτοί θα σας λένε σίγουρα περισσότερα πράγματα. Κορυφή της εταιρίας Sub Pop του Seattle, γνωρίζουν την επιτυχία που τους αξίζει, γιατί το σετ τους περιλαμβάνει μερικά

σκληρά κομμάτια που ανασταίνουν πεθαμένους. Το κοινό μπόρεσε να έχει μιά σφαιρική άποψη αυτών των τρελασμέρικάνων, αφού έπειξαν σχέδιον όλο το "Mudhoney" LP τους και τα EP Superfuzzbigmuff, Boiled Beef και Rotting Teeth. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί οι ανά τον κόσμο δημοσιογράφοι τους χαρακτηρίζουν μιμητές των Stooges ή αντίγραφα των Sonic Youth. Οι Mudhoney δεν έχουν τίποτε να κάνουν ούτε με τους μεν, ούτε με τους δε και δεν είναι τυφλοί μιμητές κανενός. Απλά πρόκειται για μιά πολύ καλή rock μπάντα, με ένα χαρισματικό τραγουδιστή, τον Mark Arm (που είχε κόψει τα μακριά μαλλιά του και έμοιαζε μέλος των Beatles) και τον μπασίστα Matt Lukin, τον κλόουν του γκρουπ, ο οποίος έδειξε μάλιστα και τον πισινό του στο ακροατήριο, που παραλλήρησε ενθουσιασμένο! Το τι σημαίνει το μπάσο του, αν δε σας βολεύουν οι Mudhoney, μπορείτε να το διαπιστώσετε στο άλμπουμ "Gluey Porch Treatment", του προηγούμενου γκρουπ του, των Melvins. Σίγουρα ένας από τους πιο σκληρούς και περιπλοκους δίσκους της περασμένης δεκαετίας. Το κοινό αντέρασε πολύ θετικά, ειδικά στα σπουδαία κομμάτια τους Hate The Police, Touch Me I'm Sick και In'n'Out Of Grace.

Οι Αυστραλοί BEASTS OF BOURBON, παράπολο που πριν λίγο καιρό (σημ. Μη ξεχνάτε πως το άρθρο γράφτηκε το περασμένο καλοκαίρι), κυκλοφόρησαν το LP "Black Milk", δεν παίζαν και πολλά από αυτό. Το σετ ήταν σχέδιον το ίδιο με εκείνο της περασμένης ευρωπαϊκής τουρνέ τους, πριν από ένα χρόνο. Οι ίδιοι οι Beasts έχουν αλλάξει λίγο. Εχουν γίνει σοβαροί μουσικοί, που δεν καταναλώνονται μόνο στο να μπεκρουλιάζουν και να ντοπάρονται. Ο έλεγχος πάνω στη σκηνή, ήταν απόλυτος και το ποτό ελεγχόμενο (κάτι που σόκαρε το ακροατήριο). Ευτυχώς ακόμα τα χαρίσματά τους παραμένουν αλώβητα. Φρικαρισμένες κιθάρες και τραγούδια

νταν πολύ πιό δυναμικά live. Αλλά, ντροπή αποτέλεσε η φάση που δεν έπαιξαν τα απαλά και μελαγχολικά τους κομμάτια (The Hate Inside, Today I Started Loving You Again), ακόμα κι αν απόδειξαν ότι είναι απόλυτα έτοιμοι γι'αυτά, με μιά "θανατερή" εκτέλεση του "magnum opus", Psycho. Φοβάμαι πως αυτό το συγκρότημα θα βουλιάξει μέσα στο "μακριμάλλικο blues", όπως στον τελευταίο δίσκο τους και σίγουρα αυτό δεν αποτελεί και τον αυθεντικότερο δρόμο.

Με ανησυχεί ακόμα λιγάκι, το μέλλον των HENRY ROLLINS BAND, μάλλον γιά τους ίδιους λόγους. Ολο και περισσότερα αργά κομμάτια, blues στυλ, άλλα ευτυχώς αυτό δε σημαίνει και λιγότερη ένταση από τον γερό Henry! Αν σε κάποιον αρμόζει ο τίτλος του πιό σκληρά εργαζόμενου rocker, σίγουρα ο Henry Rollins κερδίζει τα πρωτεία. Τα τελευταία χρόνια, η Ευρώπη και ιδιαίτερα το Βέλγιο και η Ολλανδία, έμειναν έκπληκτες μπροστά στα τόσα κονσέρτα, ομιλίες και πρες κονφερένς του τρομερού αυτού παιδιού. Ο τέως τραγουδιστής των Black Flag, τέως οδομάχος, ποιητής, γεμάτος τατουάζ στα μπράστα του, συνοδεύεται από μιά από τις σκληρότερες, οργανωμένες ηχητικά μπάντες που έχω δει στη ζωή μου. Παίζοντας ακόμα το ίδιο ρεπερτόριο, δίνοντας βάση στα μεγάλα σουέτ του, Burned Beyond Recognition, Followed Around, Black and White, Gun In Mouth Blues (σε μιά πολύ μακριά εκτέλεση με τον Rollins φρικαρισμένο να φτύνει τα λόγια στο μικρόφωνο). Μία απίθανη εκτέλεση του Move Right In των Velvet Underground. Το πλήθος ζήτησε επίμονα το Do It και άταν το παρουσίασε έγινε χάος. Τα κονσέρτα των Rollins Band, αποτελούν μιά φωσική εμπειρία, αν και πάντα παίζουν με τον ίδιο τρόπο, με την ίδια τρελή συμπεριφορά στη σκηνή και σχέδιον τα ίδια κομμάτια.

Η επόμενη μπάντα που ανέβηκε στη σκηνή, εξέπληξε πολλούς από τους επισκέπτες του φεστιβάλ. Οι PERIODIC, νέοι μάλιστα ίσως να μην είχαν ακούσει ποτέ γι'αυτούς και οι πιό μεγάλοι δεν περίμεναν να τους δουν σ'ένα τέτοιο φεστιβάλ. Οι BUZZCOCKS, των οποίων οι επιτυχημένες μέρες αναδύονται πριν πολλά πολλά χρόνια και

PUKKELPOP FEST

γιά μεγάλο κοινό. Παράξενοι, μπερδεμένοι τόνοι, Pig, Driver Man, Hard Workin'Drivin' Man, όλα αυτά ακούγο-

ιδιαίτερα γύρω στο 1979, οπότε καθιέρωσαν ένα νέο είδος μόδας, μαζί με τους Undertones, γράφοντας δροσερά, αστεία και όμορφα punk τραγούδια. Δέκα χρόνια μετά, οι αναδιοργανωμένοι Buzzcocks, παίζουν ακόμα τα παλιά τραγούδια, ίσως πιο δυνατά αυτή τη φορά, μα πάντα όμορφα κι έξυπνα. Μερικά νέα κομμάτια από τον τελευταίο δίσκο τους και παλιότερα σαν τα Boredom, Ever Fallen In Love (αριστούργημα), ικανοποίησαν παλιούς και νέους ακροατές.

Δε μπορώ να πω τα ίδια για τον **BILLY BRAGG**. Το

πρώτο του άλμπουμ ήταν σίγουρα μια έκπληξη, το δεύτερο, ας πούμε καλό και το πέμπτο ή έκτο μιά από τα ίδια. Το ίδιο κόλπο το παλιό, ένας μόνος με μια κιθάρα, δεν δουλεύει πιά. Τονίζει πολύ τα πολιτικά μηνύματα, σε βάρος των τραγουδών του. Η σημερινή του εμφάνιση, απόδειξε ότι η μουσική είναι το μέσον για ένα μήνυμα που ούτε αυθεντικό είναι, ούτε καινούργιο. Ετσι, ο Bragg δεν πλησίασε παρά λιγόστιούς από τον κόσμο που βρισκόταν κοντά στη σκηνή. Αν τα όνειρα του Billy, είναι να γίνει προφήτης, τότε σίγουρα βλέπει άσχημα όνειρα!

Οι **FAITH NO MORE**, αντίθετα, θα πρέπει να ψάχνονται για κάποιο μήνυμα. Σήμερα ήταν ηλίθιοι, βαρετοί και υποκριτές. Νομίζω πως ήταν και οι πλέον δημοφιλείς του φεστιβάλ. Πολλοί φανς, T-Shirts με το όνομά τους, κορίτσια να παραληρούν και όμορφος ο Mike Patton, αλλά το σώου τους πατάτα! Χοροπήδαγε στη σκηνή, μιμούμενος τον Anthony Kiedis των Red Hot Chilli Peppers, λίγα

τραγούδια, πολλές μαλακίες. Όλο και περισσότερο, οι Faith No More, εξελίσ-

σονται σε μιά συνθεσάιζερ μπάντα, με μιά ηλίθια macho συμπεριφορά. Μόνο το Surprise, You're Dead, παίχτηκε δυνατά, αλλά αμέσως καταλάβαινες πόσο βαριόντουσαν τα Epic, We Care A Lot, ή το Falling To Pieces. Μάλλον, όλος ο ντόρος που γίνεται γύρω τους δε φαίνεται να τους αξίζει.

Και τώρα, τα μεγάλα ονόματα.

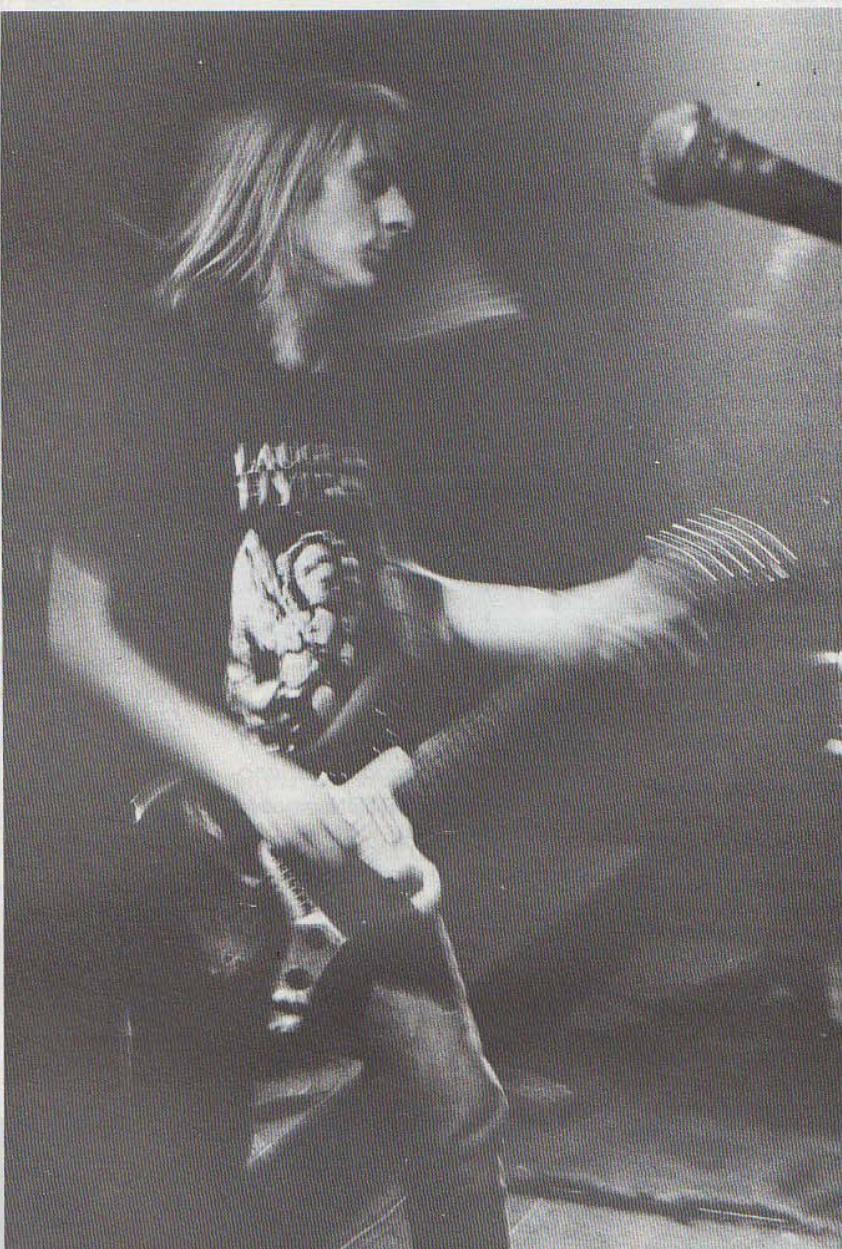
Πρώτοι οι CRAMPS. Αυτό ήταν το λιγότερο διασκεδαστικό, από όλα τα σώου των Cramps που έχω δει και είναι κάμποσα. Ήταν φανερό ότι η εμφάνισή τους, αποτελούσε συνηθισμέ-

psychobilly κομμάτια. Μερικά από το τελευταίο τους "Stay Sick" άλμπουμ, σαν τα Muleskinner's Blues, Shortnin' Bread, Everything Goes και βέβαια το πολυχτί Bikini Girls With Machine Guns. Ούτε κρύο, ούτε ζέστη για τα παλιά τραγούδια τους, αν και αναζωογνωθήκαμε αφετά, ακούγοντας για πολλοστή φορά τα GooGoo Muck, The Chicken Song, ή το You Got Good Taste. Μιά μικρή απογοήτευση, αλλά ευτυχώς είναι ζωντανοί!

Και η νύχτα ολοκληρώνει το Punk-kelpop. Σειρά του **NICK CAVE** και των Bad Seeds να βγουν στη σκηνή. Ενα γεγονός που δεν εξέπληξε. Γιατί, τα τελευταία χρόνια μπορούμε να βλέπουμε τον Cave, όλο και συχνότερα σε τέτοια φεστιβάλ. Αυτό δε σημαίνει πως δεν πρέπει κανείς να κυνηγάει τις εμφανίσεις του. Στο πάλκο, ο Cave είναι υπέροχος, όμορφος, ακόμα και όταν ακούγεται σαν τον Frank Sinatra. Οι Bad Seeds, αυξάνονται και πληθυνούνται. Γιά την τουρνέ τους, έχουν προσλάβει έναν τύπο που παίζει μαρίμπα, ενώ ο Blitxa (που επιτέλους έμαθε κιθάρα), αποδεικνύεται καλός τραγουδιστής στο ρόλο του "πατέρα" στο The Weeping Song. Το μόνο κομμάτι από τον πρώτο τους δίσκο που συνεχίζουν να παίζουν είναι το From Her To Eternity, ενώ παρουσίασαν όλο το υλικό του "The Good Son" LP. Δε νομίζω ότι η βραδιά θα μπορούσε να κλείσει πιο αποτελεσματικά.

Περιμένουμε να σας δούμε του χρόνου, στο επόμενο φεστιβάλ, όπου ελπίζουμε να υπάρχουν και νέα ονόματα.

PHOTO: BART KENNIS

MARK ARM (MUDHONEY)

νη ρουτίνα. Δηλαδή: βρωμοκουβέντες, "γαμίσια" με το μικρόφωνο, πέτσινα ρούχα και φυσικά πολλά παλιά καλά

ζουμε να υπάρχουν και νέα ονόματα. Θα είστε ευπρόσδεκτοι!

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΓΗ ΤΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΑΣ

Μιννεάπολη. Βόρειες ΕΠΑ. Κέντρο της Πολιτείας της Μίνεσότα, μη αναπτυγμένη υποκουλτούρα, σκοτεινά μπαρ και σχεδόν δίπλα στα σύνορα του Ουισκόνσιν. Κρύο και υγρασία και ο Μισσισιπής κυλάει τα ορμητικά του νερά, διασχίζοντας την πόλη. Γύρω στα 1978, δεν συνέβαιναν και πολλά πράγματα στην περιοχή. Τουλάχιστον στο επίπεδο συγκροτημάτων, γιατί όσον αφορά τη μουσική, ο ήχος του ώριμου από τα γεννοφάσια του, hardcore, έχεινόταν σε πολλά κασετόφωνα, απάντηση των αμερικανών νεολαίων, αφενός στην εισβολή του εγγλέζικου πανκ, αφετέρου στη γενικώτερη βαρεμάρα και εξαθλίωση.

Κάπως έτσι, ο Bob και ο Grant δημιουργήσαν τους HUSKER DU. Οχι βέβαια για να μπουν κι αυτοί στο Πάνθεον των rock ινδαλμάτων, αλλά έτσι, για το κέφι τους, για να αλλάξει λίγο η ζωή τους, βρει αδερφέ! Ο Norton ήρθε λίγο μετά. Δεν ήταν πολύ φιλόδοξος και μάλλον αφέθηκε στο ευεργετικό έλεος των δύο φίλων του. Ένας ήσυχος τυπάκος, χωρίς πολλές απαιτήσεις. Ομως το μπάσο του, πέταγε σπίθες.

"Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε πως ακριβώς γούσταρε να πάιζει ο Greg. Προσωπικά πίστευα ότι δεν ήξερε τίποτα από μπάσο, αλλά διαψεύτηκα γρήγορα. Είχε ένα μαύρο feeling στον τρόπο του και μπορούσε να κατεβάζει γρήγορα τα ακκόρντα. Για τη μουσική των πρώτων τημερών μας, στάθηκε πολύτιμος. Για τη μελλοντική μας καρριέρα, απαραίτητος. (Δια στόματος Grant Hart)

Η αλήθεια είναι πως οι Hart και Mould ωφέλιανταν δύο χρόνια, μέχρι να αποφασίσουν να προχωρήσουν τα σπέρματα της συνείδησής τους σε ολοκληρωμένες μουσικές αντιλήψεις και προσλάβουν τον Norton σαν τρίτο μέλος της μπάντας. Πάντως το 1979, ένοιωσαν πιά έτοιμοι να αποδώσουν το

HUSKER DU. Ήτοι, "Θυμάσαι" στα σουηδικά. Τι θυμάσαι όμως από αυτούς; Και πόσα ξέρεις γι' αυτούς. Husker Du, Meat Puppets, Minutemen... Τρία ονόματα που ίσως ο θόρυβος που έκαναν όταν έσκασαν μέσα από τις φλεγόμενες ρίμες του αμερικανικου hardcore, δεν σε άγγιξε καν. HUSKER DU... Ένα όνομα από τα τρία που μάλλον πλησίασε την άκρη της επιτυχίας και της καταξίωσης, μιά μπάντα που διέλυσε, αφήνοντας πίσω της ένα μεγάλο δισκογραφικό έργο, που πραγματικά αξίζει τον κόπο να το προσεγγίσεις από κάθε γωνία και να το κάνεις προσωπική σου υπόθεση. Οι HUSKER DU δεν υπάρχουν πιά σαν σύνολο Ο κιθαρίστας BOB MOULD και ο ντραμίστας GRANT HART, που στην ουσία επάνδρωναν ένα από τα δυναμικώτερα power trio της περισσέντης δεκαετίας, ακολουθούν το δικό του ο καθένας δρόμο στην λαιλαπα του rock'n'roll. Θύμα της όλης ιστορίας, μπορεί να χαρακτηριστεί ο τρίτος της παρέας, ο μπασίστας GREG NORTON, που σιγουρά θα έχει πολλά να διηγηθεί από τη θητεία του στο συγκρότημα, σερβίροντας τους πελάτες σε κάποιο εστιατόριο της Μίνεσότα, που δεν είναι καν δικό του...

σκληρό τους ταπεραμέντο πάνω στη σκηνή αρχίζοντας εμφανίσεις σε κλαμπς της πόλης τους. Ήταν πολύ δύσκολα τα πράγματα και μη νομίζεις ότι η Μιννεάπολη προσφερόταν για πολλά πράγματα. Το κύκλωμα ήταν στενό και οι HUSKER DU όφειλαν να προσπαθήσουν με όλο τους το είναι γιά να κερδίσουν κάποια θέση στο χώρο και μερικούς οπαδούς. Πάντως σε μερικές εμφανίσεις μαζί με τους Replacements μπόρεσαν να δείξουν το ταλέντο τους. Τέρμα οι ενισχυτές, τα ντραμς σε μά ακατάσχετη φλυαρία και οι φωνές των Bob και Grant να ενώνονται σε απίθανα κρεσέντα.

"Δε θα μας χαρακτήριζα πανκ συγκρότημα. Παιζαμε και κάποια διασκευή του "No Feelings" των Pistols, μα στην ουσία δεν αποφασίζαμε σε τι πλαίσια θα βάζαμε τη μουσική μας. Η ταχύτητα ήταν κάτι που μας διασκέδαζε αφάνταστα και με το γρήγορο παίξιμο νοιώθαμε ο ένας πιό κοντά στον άλλο. Τελικά, το hardcore ήταν η έκφραση της μόδας και σε τελική ανάλυση είχε αξία γιατί δεν αναμάσαγε κλασσικές μελωδίες. (B.Mould)

Η πρώτη τους τουρνέ έγινε στη Δυτική ακτή και δίπλα στους Minutemen αισθάνθηκαν όμορφα. Κάτι νέο γινόταν εκεί και απολάμβαναν κάθε σταγόνα του. Μαζί με τους προαναφερθέντες σχηματίζουν μιά "κοινοπραξία", της δίνουν το όνομα New Alliance και στην ετικέττα της κυκλοφορούν το πρώτο τους άλμπουμ με τίτλο "Land Speed Record", το 1981. Ολόκληρη η εικόνα που παρουσίαζαν στα κονσέρτα τους καθηρεπίζεται εδώ. Μιά πρόχειρη παραγωγή, συλλαμβάνει τους HUSKER DU σε χαοτικές στιγμές, παιγμένες ζωντανά. Ο ήχος είναι πρωτόγονος, κακός, κατά ένα τρόπο, άλλα η μαγεία που τυλίγουν όσους τους έχουν δει, είναι πολύ μεγάλη γιά "λεπτομέρειες". Ο δίσκος διανεμήθηκε από την Alternative Tentacles στην Αγγλία και το 1988,

HUSKER DU

DJ DU

επανακυκλοφόρησε στις ΕΠΑ από την SST. Μιά μικρή εταιρία της Μιννεάπολης, η Reflex, αναλαμβάνει την έκδοση τριών σινγκλ του γκρούπ σε ένα διάστημα, από το Γενάρη του 1981, ως την άνοιξη του '82. Η φήμη τους απλώνεται, τα κονσέρτα τους, συχνά είναι μά απόδειξη ότι μιά κιθάρα, ένα μπάσο κι ένα ντραμς, αποτελούν τον πιό σίγουρο τρόπο γιά να πλησιάσει κανείς τη ρίζα του rock'n'roll.

Το καλοκαίρι του 1983, φτάνει το δεύτερο μεγάλο βήμα. Στην Reflex, το άλμπουμ "Everything Falls Apart". Ενα ουσιαστικό άλμουμ γεμάτο κοφτά ρίψες και ίχνη μελωδικού hardcore, προμηνύει σε όλους ότι οι τρεις παράξενες φάτσες δεν κάνουν πλάκα. Τα πόδια τους στέκουν στηθερά πάνω στη γη και η μικρή αλλά αρκετή επιτυχία του δίσκου, δείχνει πως ήδη οι οπαδοί τους πληθαίνουν. Και οι σίχοι τους ανακατεύουν την πολιτική με τον έρωτα, δημιουργούν συναισθήματα και "περνάν" μηνύματα.

"Χα! Η πολιτική δεν είναι κάτι που μπορείς να το ασκήσεις και να μην έχεις τύψεις. Ολα αυτά που γίνονται στον κόσμο, αγγίζουν την σύγχρονη Αμερική. Μόνο που οι μορφές αντίδρασης δεν είναι πάντα οι αναμενόμενες. Παλιά, με το Bettwām, τα πράγματα ήταν πιο εύκολα. Σήμερα σε βομβαρδίζουν από παντού με χιλιάδες μηνύματα και δε σου αφήνουν το χρόνο να σκεφτείς. Οι Husker Du, δεν είναι πολιτική μπάντα. Ομως, όποιος κάνει τα στραβά μάτια, είναι ανόητος." (B. Mould)

Η SST τους έχει μάθει καλά. Οταν πάνε στο Λος Αντζελες, το Δεκέμβρη του 1982, οι HUSKER DU, βρίσκουν τον Spot των Black Flag, έτοιμο να αναλάβει την πρώτη σοβαρή παραγωγή τους. Το Ρεντόντο Μπίτς της Καλιφόρνια είναι ιδανικός τόπος και επτά κομμάτια που γράφονται εκεί, σχηματίζουν το mini LP "Metal Circus", που θα κυκλοφορήσει αρχικά στην Reflex, στις αρχές του '83 και το Δεκέμβρη του 1983 από την SST, όταν πλέον το συγκρότημα έχει αρχίσει να δρέπει δάφνες από παντού. Ακόμα και στην Ευρώπη που ο προηγούμενος δίσκος τους πήγε σαν εισαγωγή, υπάρχουν πολλά στόματα να πουν γι' αυτούς τα καλύτερα λόγια. Ένα απίθανο κομμάτι, το ερωτικό Dianē, με τους "χίπικους" στίχους, μερικές πολιτικές αιχμές και ένα πύρινο It's Not Funny Ανυποτρεπτό, ζωγραφίζουν αυτή τους την προσπάθεια και τους τοποθε-

τούν στην κορφή, σαν ένα από τα πιο ελπιδοφόρα συγκροτήματα της Αμερικάνικης σκηνής.

"Hundred hundred bottles on the wall You wonder if you can drink them all Gotta go home at 1:00 AM The bottle wins the battle again" (First Of The Last Calls)

Οι HUSKER DU βλέπουν μπροστά. Και είναι έτοιμοι γιά εκπλήξεις. Ξέρουν πά ότι ο κόσμος περιμένει κάτι καινούργιο και μέσα τους κατανοούν τις τάσεις που χρειάζεται. Ενας άνεμος δημιουργικότητας, πνέει μέσα στο μαλλό τους. Δε θέλει ιδιαίτερη φιλοσοφία το πράγμα. Τα πάντα μπορεί από τη μιά στιγμή στην άλλη ν' αλλάξουν. Και τα παιδιά δε θέλουν να χάσουν την ευκαιρία. Δε μπορούν αλλωστε. Γιά τρεις μέρες γράφουν κομμάτια. Οταν τελειώνουν, έχουν στα χέρια τους τραγούδια που μπορούν να γεμίσουν δύο άλμπουμ. Η κίνηση είναι παράτολμη και μάλλον κανένας στο είδος τους δεν το έχει αποπειραθεί. Το "Zen Arcade", τον Σεπτέμβρη του 1984, θα είναι διπλό. Οι φίλοι τους πανηγυρίζουν, το ίδιο και η μπάντα, το ίδιο και ο Spot. Το ίδιο κάνει και η SST, που έχει και πάλι την τιμητική της. Το σκληρό rock κυριαρχεί, σε όλο το πλατώ. Το δεκά-

λεπτό Recurring Dream, φέρνει γεύσεις από άλλες λιχουδιές, πρωτόγνωρες και ερεθιστικές. Όλος ο δίσκος, είναι ένα ατελείωτο πάρτι, ένα πανηγύρι, στο οποίο οι HUSKER DU, είναι οι οικοδεσπότες και ξέρουν, μα την αλήθεια, να ικανοποιούν και τον πιό ανάποδο ακροατή. Οι κριτικές είναι αποθεωτικές.

"Το "Zen Arcade", θα μπορούσε να είναι ένα πείραμα. Οταν το γράφαμε, η σκέψη μας έτρεχε σε ότι πιό απίθανο. Πρέπει να είναι η πιό αστεία ηχογράφηση στα χρονικά του rock'n'roll". (B. Mould, αν και ο Hart υποστηρίζει πιως το αληθινό fun έγινε δύο LP παρακάτω)

Η ευκολία να γράφουν τραγούδια είναι μοναδική. Ξέρουν ότι ανα πάσα στιγμή, μπορούν να ετοιμάσουν ένα δίσκο. Μιά δεμένη μπάντα, σαν τους HUSKER DU, δεν χρειάζεται πολλά πολλά. Οτι πει ο ένας, το πιάνουν αμέσως οι άλλοι δυό. Μιά καλολαδωμένη μηχανή με πλήθος από αισθήματα.

Και το τρελό είναι ότι, ενώ δεν έχουν περάσει τέσσερεις μήνες από το "Zen Arcade", στα μαγαζιά φιγουράρει το νέο άλμπουμ του γκρούπτ! Δεν έχουν το Θεό τους κι όμως

το New Day Rising, δεν εμποδίζει την προηγούμενη κυκλοφορία και οι ίδιοι ισχυρίζονται πως θα ήταν κι αυτό διπλό, αλλά ας όψεται η υπερβολή! Είπες τίποτα; Που να ακούσεις και το δίσκο. Καταιγισμός από έξυπνες ολοκληρωμένες μουσικές πινελιές, σ'ένα μουσαμά που τις ρουφάει ξανά και ξανά κι όλο με περισσότερη όρεξη. Μόλις έχει φύγει η χρονιά του Oργουελ και ο κόσμος ακόμα κοιμάται ήσυχος.

Ας κάνω μιά παρένθεση, για να δούμε πως διαμορφωνόταν η κατάσταση στις ΕΠΑ, στα μέσα των '80s. Πάντα βέβαια σε σχέση με το hardcore, αν και μου είναι δύσκολο να ορίσω την μουσική των HUSKER DU, αλλά αφού το θέλουν αυτοί... Μετά από την θύελλα που προκάλεσαν οι Dead Kennedys, οι Black Flag, οι Bad Brains, οι Minutemen και όλη αυτή η όμορφη κλίκα, που αν μη τι άλλο αφύπνισε όσες συνειδήσεις δεν είχαν ακόμα αποχαυνώθει απ' τον αμερικάνικο τρόπο ζωής, ο δρόμος γινόταν αρκετά δύσκολος. Μα το γεγονός ότι υπήρχε μιά φοβερή αλληλεγγύη ανάμεσα στα περισσότερα hardcore γκρούπς, βοήθουσε να αντιμετωπίζονται καλύτερα οι άσχημες φάσεις. Μέσα από συναισθηματικές εξάρ-

σεις, απογοητεύσεις, ορθοποδήματα και διαφόρων λογής ιστορίες που για τους περισσότερους μας μένουν κρυφές, το αμερικάνικο σκληροπυρηνικό rock, ανέτειλε και ύψωνε το κεφάλι του. Οι φίλοι μας δεν δέφεραν. Εκαναν παρέα με άλλες μπάντες του είδους τούραραν αποθεωτικά μαζί τους και σόλα αυτά στα πλαίσια της κατανόσης και της συνεργασίας. Ακόμα και σήμερα, φαίνεται πως η πιο υγιής μουσική κοινότητα, σ'όλο το φάσμα των EPA, είναι εκείνη των χαρντκοράδων. Και αυτό θα έπρεπε να αποτελεί σημείο αναφοράς, για όλες τις περιπτώσεις του rock'n'roll.

Τέλος πάντων, επιστρέφω στην ιστορία μας. Στις 17 Οχτώβρη του 1985, κυκλοφορεί το *Flip Your Wig*, πέμπτο κατά σειρά άλμπουμ του γκρούπ μέσα σε τρία χρόνια και τρίτο μέσα σε ένα! Μέλλει να είναι το τελευταίο του γκρούπ με την Καλιφορνέζικη SST. Νέες διυθυραμβικές κριτικές, παρόλο που είναι αρκετά...light. Οι HUSKER DU, αρνούνται να χάσουν τη φρεσκάδα τους, είναι μόνιμα ερωτευμένοι, απογοητευμένοι από τις αγάπες τους, μα πάντα ακμάιοι και με υψηλότατο ηθικό. Και πάντα με σωστές απόψεις. "Έχουμε κάνει λάθη σαν συγκρότημα, που ακόμα δεν τα έχουμε καταλάβει, αλλά πάντα τσεκάρουμε το ποιοί είμαστε και τι έχουμε κάνει. Είναι σημαντικό να ξέρεις ότι δε σε παίρνει από κάτω και ότι μπορείς ακόμα να οδηγείς τα πράγματα στην κατεύθυνση που θέλεις". (B. Mould).

Ο Harald Fjelstad, συνεργάτης των R.E.M. επιστρατεύεται για το *Flip Your Wig* και μένει έκπληκτος από το όλο speed του γκρούπ.

Στα τέλη του 1985, η Warner Bros μπαίνει στο παιχνίδι. Τους πείθει, κάνοντας πολλές υποχωρήσεις, να υπογράψουν συμβόλαιο στα τέλη του 1985. Οι σχέσεις τους με την SST παραμένουν φιλικές και μάλιστα οι HUSKER DU, συμμετέχουν σε gigs της εταιρίας αργότερα. Ολοι ξέρουν πως η προσχώρηση του γκρούπ σε μιά πολυεθνική, δεν σημαίνει και το τέλος του.

Αυτό περίτρανα αποδεικνύεται με το επόμενο LP τους, το "Candy Apple Grey". Βγήκε την άνοιξη του '86, με ένα σκοτεινό και χαοτικό εξώφυλλο, μιά φωτογραφία του Daniel Corrigan. Και η μουσική; Σίγουρα, οι HUSKER DU, κάθε άλλο παράξενούληθκαν. Δέκα τραγούδια, από H/C συσκευασίες, μέχρι speed μπαλάντες. Όλο το ταλέντο των Hart και Mould, ξετυλίγεται περήφανο και καταλυτικό προσεγγίζοντας ορίζοντες που μιλάν στην καρδιά. Η μουσική τους παραμένει στα επίπεδα που τους έχει καθιερώσει. Καμία υποχώρηση και "ας διαβρώσουμε το σύστημα από τα μέσα", είναι τα συνθήματα που κυριαρχούν. Κομμάτια σαν το "Sorry Somehow" (κόπτηκε και σινγκλ), "Don't Want To Know If You Are Lonely" και "All This I've Done For You", αναλύουν τη σκέψη της ομάδας. Οι δύο

συνθέτες, ακολουθούν ξεχωριστά μονοπάτια, που όμως έρχονται και δένουν με απόλυτη εμπιστοσύνη, το ένα πλάι στο άλλο. Είναι και οι παραγωγοί, μόνοι τους αυτή τη φορά. Κι όμως, εμπορικά ο δίσκος απέτυχε να σηκώσει το βάρος του γκρούπ.

H Warner, σίγουρα απόρρησε με το θράσος του γκρούπ, όταν πληροφορήθηκε πως οι HUSKER DU, είχαν ήδη έτοιμο υλικό γιά ένα νέο δίσκο και μάλιστα διπλό! Το αριστούργημα "Warehouse: Songs and Stories", είχε την επίβλεψη του Fjalstad και ηχογραφήθηκε στα Nicollet στούντιο της Μιννεάπολης. Εμελλέ να αποτελέσει την τελευταία επίσημη ηχογράφηση του γκρούπ. Ο Hart, ήδη είχε προβλήματα με την ηρωίνη και ο Mould άρχισε να ενοχλείται. Μία πληθώρα 20 τραγουδιών σπάνιας ευαισθησίας, κυλάνε στα αυλάκια του δίσκου. Μπορούμε να πούμε ότι ούτε ο Hart, ούτε και ο Mould θεώρησαν ποιητές τους εαυτούς τους, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι βολεύτηκαν στα έτοιμα ή τα εύκολα.

"Barren lands and barren minds In another place and time I feel I've never known myself Frozen in the sand again" (Ice Cold Ice)

"Νομίζω πως είναι αρκετά χαρούμενος δίσκος. Το συναίσθημα που μου βγαίνει μ'αυτόν με ανεβάζει. Υπάρχει ελπίδα στα κομμάτια

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ HUSKER DU • SINGLES

Statues (Reflex, 1/81)
Amusement (Reflex, 81)
In A Free Land (Reflex, 82)
Eight Miles High (SST, 4/84)
Make No Sense At All (SST, 9/85)
Don't Wanna Know If You Are Lonely
(και σαν EP, Warner 2/86)
Ticket To Ride (New Musical Express, 8/86)
Sorry Somehow (και σαν EP, Warner, 9/86)
Could You Be The One (και σαν EP, Warner, 1/87)
Ice Cold Ice (και σαν EP, Warner 7/87)

ALBUMS

Land Speed Record (New Alliance, 82)
Everything Falls Apart (Reflex, 7/83)
Metal Circus (SST, 12/83) Zen Arcade (SST, 9/84)
New Day Rising (SST, 2/85)
Flip Your Wig (SST, 10/85)
Candy Apple Grey (Warner, 3/86)
Warehouse: Songs And Stories
(Warner, 1/87)

Υπάρχουν, ακόμα τρία κομμάτια τους σε αντοίστιχες συλλογές της SST και ένα σπανιό LP το "Radio Station Promo" με συνεντεύξεις και τραγούδια.

και ο τόνος γενικά είναι αισιόδοξος" (B. Mould)

Ο τίτλος πάρθηκε από μιά αποθήκη που τα τελευταία χρόνια χρησιμεύει σαν στούντιο του γκρούπ, στη γειτονιά τους St.Paul. Εκεί τζαμάροντας καθημερινά, σχημάτιζαν την πλήρη εικόνα των τραγουδιών και των μουσικών τους αντιλήφεων. Εδειχναν ο ένας στον άλλο τις ιδέες τους και οι υπόλοιποι συμπλήρωναν, μέχρι να οδηγήσουν το τραγούδι εκεί που ήθελαν.

Στο δίσκο πάντως υπήρχαν και πολλές αιχμές του Mould, στον τρόπο ζωής που ακολουθούσε ο Grant. Κάτι ανάλογο έκανε και ο Hart σε κομμάτια του. Μία σπίθια που δεν θαργούσε να ανάψει φωτιά, πλανιόταν ανάμεσά τους. Το άλμπουμ κυκλοφόρησε το Μάρτη του 1986, αλλά τα γεγονότα έτρεχαν γρηγορότερα. Οι παραδέχονταν πάντως, ότι το "Warehouse", ήταν το καλύτερη στιγμή τους.

Το ξεκίνημα της παναμερικάνικης τουρνέ τους την άνοιξη, είναι γεμάτο με έντονες και όμορφες στιγμές. Το φινάλε θα είναι μιά τραγωδία. Ο μάνατζερ και γιά πολλά χρόνια επιστήθιος φίλος του γκρούπ, David Savoy, αυτοκτονεί μετά από προσωπικά προβλήματα και οι HUSKER DU παγώνουν ανικανοί να πιστέψουν αυτό το χτύπημα. Ομως η αλήθεια είναι πικρή και τίποτα δε γυρίζει πίσω. Ήδη οι σχέσεις τους είναι τεταμένες. Ο Mould πίνει ασταμάτητα και ο Hart βρίσκεται σε ένα κόλλημα με την πρέζα που τον ωθεί σε παρανοικές ενέργειες. Χώρια που νοιώθει μειωμένος σε σχέση με τον Mould. Στα τέλη της χρονιάς η κατάσταση φτάνει στο απροχώρητο. Τα Χριστούγεννα του 1986, παίζουν μερικά gigs στην ιδιαίτερη πατρίδα τους και ο Mould με τον Norton να σιγοντάρει, ανακοινώνει στον Hart, ότι θα είναι καλύτερο να φύγει γιά ένα διάστημα από το γκρούπ, μέχρι να τα βρει με τον εαυτό του. Μετά από μιά εμφάνισή του με τον William Burroughs στη Δυτική Ακτή, επιστρέφει, συζητά με τους υπόλοιπους και μέσα του Γενάρη του 1987 δηλώνουν τη διάλυση της μπάντας.

Ο Mould και ο Hart ακολουθούν σήμερα χωριστές καρριέρες, που παραμένουν πολύ ενδιαφέρουσες, με μιά ποικιλία στοιχείων του rock'n'roll. Ο Norton, είπαμε, είναι γκαρσόνι. Οι HUSKER DU πέρασαν στην ιστορία σαν ένα συγκρότημα που έκανε αυτό που ήθελε, χωρίς να φοβάται ανταγωνισμούς και αποτυχίες. Ενα άκουσμα στους δίσκους τους, πείθει ότι πρόκειται γιά κάτι ξεχωριστό. Ακόμα και όταν θορυβοποιούν, ακόμα και όταν γίνονται απελπιστικά τρυφεροί, το στυλ τους παραμένει μοναδικό. Το δέσιμο του hardcore και της μελωδίας, πέτυχε σαν ένα πείραμα που δεν βρίσκει εύκολα μιμητές. Ακόμα και τώρα που κλείσαν τρία χρόνια από τη διάλυση τους, ο ήχος τους είναι μιά όαση στην έρημο της ακρόασης, ένα δαχτυλίδι πολυσκαλισμένο και πολυτιμό μέσα στο χώρο και το χρόνο της μουσικής.

COUNTRY JOE + THE FISH

του ΣΩΤΗΡΗ ΚΑΡΑΛΗ

Ο JOE McDONALD, γεννήθηκε στο Ελ Μόντε της Καλιφόρνια, την Πρωτοχρονία του 1942. Το όνομα Joseph, του δόθηκε από τους γονείς του, προς τιμήν του πατέρούλη Ιωσήφ Στάλιν, που το Δεκέμβρη της χρονιάς εκείνης, νίκαγε τους Ναζί στο Στάλινγκραντ κι έπαιρνε αντίστροφα το δρόμο, που σαν κατάληξε θα είχε την Καγγελαρία του Βερολίνου. Με τέτοιο οικογενειακό background, είναι ίσως παράδοξο που ο Joe δεν κατέληξε σε κάπιο ίδρυμα αποτομώντας ή στον 30ό όρφο ενός ουρανοξύτη, στρογγυλοκαθισμένος στην καρέκλα πετυχημένου στελέχους. Φαίνεται όμως, ότι οι ιδέες των γονιών του τον επηρέασαν βαθιά, επέζησαν στις δεκαετίες του '40 και του '50, όπου η αντικομμουνιστική υστερία είχε πάρει διαστάσεις ψύχωσης κι ευδώσαν στην αυγή της δεκαετίας που ο Joe είχε την τύχη να ενηληκιωθεί. Μιάς δεκαετίας που θα επέτρεπε σε όλα τα μυρωδάτα λουλούδια και όλα τα βλαβερά ζιζάνια ν'ανθήσουν και λίγα πράγματα θάφηνε ανέπαφα στο πέρασμά της Τη δεκαετία του '60. Μα από όως, ξεκινάει και η ιστορία μας.

ΠΡΩΤΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

Μόλις ξεμπερδεύει από την τετράχρονη (!) στρατιωτική του θητεία, ο Joe τραβάει για το Μπέρκλει, όπου και αρχίζει να συνθέτει πολιτικό folk τραγούδι. Το πρώτο κομμάτι του, είχε τίτλο "I Seen A Rocker" και γράφτηκε για μιά φοιτητική διαδήλωση. Ήταν η εποχή που το folk διέπρεπε σαν "σκεπτόμενη μουσική", διαμαρτυρόταν για την κοινωνική αδικία, την καταπίεση των μαύρων, την εκμετάλλευση, τραγουδισμένο από δεκάδες καλλιτέχνες, που βάδιζαν στα χνάρια του μεγάλου πα-

τριάρχη του "talkin' blues", του Woody "this land is my land" Guthrie. (Στον οποίο, ο Joe McDonald, θα αποτίσει φόρο τιμής, στο άλμπουμ "Thinking of Woodie Guthrie", το 1970)

Η πρώτη του χογγράφηση είναι στα 1964 με το κομμάτι "Goodbye Blues", ντουέτο με τον Blair Hartman. Αυτό και μόνο, είναι αρκετό για να του εξασφαλίσει τη φήμη, που σιγά σιγά εξαπλώνεται στους κύκλους των folk clubs της Καλιφόρνια. Λίγο μετά προσχωρεί στους Berkeley String Quartet και κατόπιν συναντιέται μαζί με τους BARRY MELTON και BRUCE BARTHOL παίζοντας στην 13μελή ορχήστρα Instant Action Jug Band. Εκεί θα σχηματιστεί και ο πρώτος πυρήνας των FISH και o Melton με τον Joe χογγραφούν τα EP με γενικό τίτλο "Rag Baby", που οι ίδιοι χαρακτήριζαν σαν "περιοδικά με τη μορφή δίσκου".

Για να πάρετε μιά ιδέα του πώς βλέπανε τους εαυτούς τους και τη λειτουργία τους μέσα στη συνυολικότερη κίνηση της εποχής, αξίζει ν'αναφέρουμε ότι η λέξη "The Fish" που διάλεξαν σαν όνομα του γκρουπ, ήταν παρμένη από το περίφημο τιτάτο του Μάο Τσε Τούνγκ, ότι "ο επαναστάτης πρέπει να κινείται μέσα στις μάζες, όπως το ψάρι στο νερό".

Σαυτά τα EP'q, που αναφέρομενα βρίσκονται και δύο κομμάτια που θα τα συναντήσουμε "ηλεκτρικά" στα δύο πρώτα άλμπουμ των COUNTRY JOE AND THE FISH. Είναι το Superbird, ένα σατιρικό τραγούδι γραμμένο για τον τότε Πρόεδρο των ΕΠΑ, Λύντον Τζόνσον και το μετέπειτα θρυλικό I Feel Like I'm Fixin' To Die Rag. Στο μεταξύ, την εποχή εκείνη, μιά σημαντική μουσική αλλαγή σαρώνει την Καλιφόρνια. Με τον Dylan 1964, να πρωτοχρησιμοποιεί ηλεκτρικά όργανα και ροκ ήχους στην αυστηρά ακουστική μέχρι τότε folk, αυτή η

στροφή γρήγορα βρίσκει σύμφωνους και τους περισσότερους τραγουδιστές και σχήματα της Πολιτείας. Αυτή η μετεξέλιξη στα εκφραστικά μέσα, ο δυναμισμός που έφερε η εισβολή του "ηλεκτρισμού" και η ραγδαία ριζοσπαστικού ισημερία μέσα από τα συγκλονιστικά γεγονότα που συντάραζαν την αμερικανική κοινωνία στα μέσα της δεκαετίας του '60, θα κορυφωθεί αργότερα για να δώσει τον εκκρηκτικό ήχο που χαρακτήρισε τη Δυτική Ακτή και που γίατον οι COUNTRY JOE AND THE FISH, υπήρξαν ιδιότυποι θεμελιώτες.

Το 1966, το γκρούπ υπογράφει συμβόλαιο με τη Vanguard και τον Μάη του 1967 κυκλοφορεί το πρώτο τους LP με τη σύνθεση που θα παραμείνει σταθερή μέχρι τα τέλη του 1969. Είναι ο "COUNTRY" JOE McDONALD, φωνή, ρυθμική κιθάρα, αρμόνικα, ο BARRY MELTON, ληντ κιθάρα, φωνή, ο BRUCE BARTHOL, μπάσο, αρμόνικα, ο CHICKEN HIRSH, ντραμς, και ο DAVID COHEN, κήμπορντς, κιθάρα. Το άλμπουμ έχει τον πολύ (ψυχο)

δηλωτικό τίτλο "Electric Music For The Mind And Body". Ηλεκτρική μουσική, λοπόν, σ'ενα δίσκο αμάγαλμα διαφόρων ειδών και επιρροών. Οι μουσικές φόρμες, διυλίζονται εδώ από τους FISH με τέτοιο τρόπο, που δύσκολα μπορούν να αναγνωριστούν στη βάση των συνθέσεων. Η μόνη "ίσια" αναφορά τους στην "παράδοση", είναι το συγκλονιστικό Death Sound Blues, ένα ηλεκτρικό blues από τα καλύτερα που δώθηκαν ποτέ από την νέα γενιά των λευκών μουσικών της Δ. Ακτής και που αναδεικνύει την προσωπικότητα του Melton στο ίδιο επίπεδο μέκεινή του McDonald. Υπάρχει και το άλλο highlight του δίσκου, το Happiness is a Porpoise Mouth. Ενα κάντρι βάλς, που δίνει την ευκαιρία στον Cohen να μεγαλουργήσει στη σόλο κι-

θάρα, φτάχνοντας κάποιες κλασσικές, μάλλον, κλίμακες. Ο ίδιος σαν οργανίστας, έχει ίσο μερίδιο με τους άλλους στη γοητεία αυτού του άλμπουμ, με το εξαιρετικό του παίξιμο, είτε στα κομμάτια που τον περιορίζουν σε ρυθμικό ρόλο, είτε στις πιό spoke ουτ συνθέσεις, δημοφιλέστερα τον πρωταγωνιστικό ρόλο, δένοντας με το καταπληκτικό ρυθμό σεξιον των Hirsh και Barthol, σε κομμάτια σαν τα Section 43 και The Masked Marauder.

Ο Joe McDonald, κρατάει τη μερίδα του λέοντος στις συνθέσεις και κινείται μουσικά και στιχουργικά σε διάφορους χώρους Καυστική σάτιρα των διανοούμενων στο Not So Sweet Martha Lorraine, των πολιτικών στο Superbird, ερωτική ωδή στο Grace (πρόκειται για αφιέρωση στην Grace Slik των Jefferson Airplane), και τέλος με έμμεσες ή άμεσες αναφορές στα ψυχεδελικά "trip", όπως το Flyin' High που ανάγει το δίσκο και το υποβλητικό Bass Strings.

"Νομίζω ότι το "Electric Music" είναι ο καλύτερος ψεχεδελικός δίσκος που ηχογραφήθηκε ποτέ. Εκατομμύρια άνθρωποι τρίπαραν μ'αυτό. Αποτελεί εγγύηση", δηλώνει ο Joe κάποια στιγμή, για να διαψευστεί, κατά τη γνώμη μου, από την επόμενη κυκλοφορία του άλμπουμ "I Feel Like I'm Fixin'. To Die -Rag", το Νοέμβρη της ίδιας χρονιάς, που διεκδικεί αναμφισβήτητα τον τίτλο του πλέον ψεχεδελικού αριστουργήματος. Με το άλμπουμ αυτό, οι COUNTRY JOE AND THE FISH, καθιερώνονται σαν το κορυφαίο σχήμα της πολιτικοποιημένης ψυχεδέλειας, αφού ανοίγει με το ομώνυμο κομμάτι που έγινε ο ύμνος της αμερικανικής νεολαίας κόντρα στον πόλεμο του Βιετνάμ, και κλείνει με το Colors Of Susan, ένα τραγούδι ονειρικό, χωρίς εξάρσεις, χωρίς καν τέμπο, κάτι σαν μιά καραμέλλα που λιώνει σιγά

σιγά στο στόμα.

Και σ' αυτή τη δουλειά τους, υπάρχουν τα ίδια γνωρίσματα με το προηγούμενο. Πολυμορφία, ηχητική διαύγεια, με τη διαφορά ότι το πάνω χέρι εδώ, το έχει μιά ψυχεδελική λυρική έπαρση όσον αφορά τις συνθέσεις και την απόδοση. Τουλάχιστον στη δεύτερη πλευρά, που κυλά θαρρείς χωρίς διακοπή, απ' το πρώτο μέχρι το τελευταίο κομμάτι με την ίδια ονειρική αίσθηση. Και φυσικά υπάρχει ένα διαμάντι που ξεχωρίζει παρά τη γενική υψηλή στάθμη όλων των συνθέσεων: Το Pat's Song, είναι τόσο ολοκληρωμένο, που δύσκολα

Ισως θά πρεπει να δοκιμάσεις λίγο LSD
Μόνο αν θες να ταρακουνήσεις το κεφάλι σου να αναστατώσεις το μυαλό σου ν' αφεθείς να ενεργείς παράλογα να πάρεις όλη την ψυχική ενέργεια που χρειάζεσαι να φας λουλούδια και να φιλήσεις μωρά LSD, για σένα και για μένα"

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ "TRIP"

μπορείς να το εκτιμήσεις "νηφάλιος".

Οι COUNTRY JOE AND THE FISH, εμφανίζονται σε δεκάδες free concerts που οργανώνονται σ' ολόκληρη τη Δ. Ακτή, συμβάλλοντας στην εδραίωση μιάς Εκκάθαρα αντιπολεμικής αντιμεταριστικής συνείδησης, με τον πνευματώδη στίχο τους από τη μιά, και από την άλλη προβάλλοντας την χρήση των drugs σαν μέσα για τη διεύρυνση της συνείδησης και την προσωπική αναζήτηση του καθενός μέσα από τα ταξίδια. Οπως γίνεται με το "κολλημένο" Marihuana ("I like Marihuana, I surely like to get stoned") και το περίφημο Acid Commercial, που λέει πάνω κάτω τα εξής

"Αν νοιώθεις τώρα κουρασμένος
ή λιγάκι αποκαμμένος
Θες να πάψεις να
πατάς στο έδαφος

Περνώντας από το Fillmore East στο Fillmore West, φτάνουν και στο Γούνιστοκ, (Αύγουστος 1969), όπου η περίφημη Fish Cheer, γίνεται Fuck Cheer και ο Joe κάνει μιά στάση στη δίκη των "οχτώ" του Σικάγο (ανάμεσά τους ο Jerry Rubin και ο Abbie Hoffman) σαν μάρτυρας υπεράσπισης, όπου τον συγκράτουν για να μην τραγουδήσει μέσα στο δικαστήριο το "I Feel Like..."

Ισως να φαίνεται παράξενο, το γεγονός πως ένα συνειδητά πολιτικοποιημένο συγκρότημα, προτρέπει με τόσο άμεσο τρόπο το κοινό του στην ψυχεδελική εμπειρία. Ωστόσο πρέπει να σκεφτούμε πως το "ταξίδι" εκείνη την εποχή, μόλις είχε αρχίσει. Το LSD, ήταν νόμιμο μέχρι τις 6.10.1966 κι όταν απαγορεύτηκε, μεγάλες "γιορτές" διαμαρτυρίας οργανώθηκαν με τη συμμετοχή χιλιάδων. Μια ολόκληρη

κουλτούρα είχε δημιουργηθεί με τα βιβλία της, τους μύστες της (Timothy Leary, Aldus Huxley, Beat Generation) και μυριάδες απόστολους και οπαδούς. Εποχή που οι μουσικοί επιπρέπαν το κοινό τους και δέχονταν επιρροές απ' αυτό, μιλώντας την ίδια γλώσσα, χωρίς τη μεσολάθηση της μουσικής βιομηχανίας και κυρίως μά νέα γενιά αμερικανών, που βγαίνοντας από μιά σκοτεινή καταπιεστική εποχή, λαχταρούσε να γνωρίσει και να απελευθερώσει τις επιθυμίες της. Είναι φυσικό, οι γηγέτες, οι leaders αυτής της γενιάς, όπως ο Country Joe, να θελήσουν να μιλήσουν στην ίδια γλώσσα, να αποτελέσουν την ίδια γλώσσα των FISH. Από το Untold Protest, ένα μοιρολόι σε τρίτο πρόσωπο, για τη φρίκη του πολέμου του Βιετνάμ, ένα από τα ποιητικά, αντιπολεμικά τραγούδια που γράφτηκαν ποτέ. Η αλήθεια είναι πως το άλμπουμ, ισοροπεί αρκετά καλά ανάμεσα στις δικές του και τις υπόλοιπες συνθέσεις των FISH. Κάποιες από αυτές, όπως το Susan του Hirsh, το παθιασμένο Waltzing In the Moonlight, των Melton και Hirsh και το σκληρό The Streets Of Your Town του Melton, αναφορά στη Νέα Υόρκη, αποτελούν κορυφαία δείγματα αισθητικής, που μοιράζονται από κοινού οι FISH. Παράδοξο, όσο και γοητευτικό, είναι το τραγούδι που ανοίγει το άλμπουμ, μιά σύνθεση όλης της μπάντας, το Rock And Soul Music: "Και τώρα θα σας παίξουμε ένα ριφ που μάθαμε από τον κύριο James Brown". Λέει ο Joe σ' αυτό το κομμάτι, που με πολύ φαντασία, προσπαθεί να γεφυρώσει τη rock με τη soul, τη Νέα Υόρκη με το Σαν Φραντσίσκο.

Αλλά φαίνεται πως οι φυγόκεντρες τάσεις, αναπτύσσονται γοργά στο γκρούπ, καθώς τα πρώτα σημάδια παρακμής του κινήματος που τους ανέδειξε, έσκασαν στον ορίζοντα. Ετοι στον τέταρτο δίσκο τους, την άνοιξη του 1969 και παρόλο που ο Joe McDonald έχει και πάλι επωμισθεί το βάρος των συνθέσεων, η έμπνευση αρχίζει α ξεπένει, η συνοχή να χάνεται. Ακόμα κι αν ο τίτλος φανερώνει, άθελα ίσως, μιά παρουσία που πιθανόν να μην την περιμέναν και οι ίδιοι, μια παρουσία μετά από ένα χάσιμο. "Νάμαστε Πάλι Εδώ, Here We Are Again". Οι στίχοι του Joe είναι τώρα γεμάτοι νοσταλγία, που σε μερικά τραγούδια - τα λίγα που σώζουν το άλμπουμ φτάνουν σε αδέξιο. Η αγωνία του McDonald κορυφώνεται σε ένα υπέροχο country waltz το ο

μώνυμο του δίσκου, ενώ ακόμα μιά λάμψη είναι το Crystal Blues με έναν μοναδικό Melton να παίζει το καλύτερο blues της καριέρας του, και το Donovan Reef, δίνουν κάποια αξία στο έργο. Ελάχιστες βδομάδες μετά την κυκλοφορία του, ο Barthol και Hirsh αποχωρούν από το γκρούπ, για να αντικατασταθούν από τους DAVID GETZ και PETER ALBIN, μέλη των Big Brother And The Holding Company, της Janis Joplin. Μα και η σύνθεση αυτή, δεν προλαβίνει να γράψει άλμπουμ και μετά από λίγο καιρό διαλύεται.

Η διάλυση του γκρουπ έρχεται και τυπικά λίγο αργότερα. Στις αρχές του '70, όταν ο Joe McDonald αποχωρεί. Ετσι κλείνει και η πρώτη στην πραγματικότητα η

ουσιαστικά δημιουργική περίοδος των FISH που στα τρία χρόνια της ζωής τους πρόλαβαν να εκδώσουν ένα υλικό σπάνιας ομορφιάς και να επηρεάσουν όσο λίγοι τα μυαλά και τις συνειδήσεις του ακροατηρίου τους.

Ο McDonald συνεχίζει την συνθετική του δουλειά μόνος πια βγάζοντας κάποια LP's ("Thinking of W. G.", "Tought I'm singing just for you", "War, war, war") και γράφοντας μουσική για ταινίες όπως τα "Gas s s s", "Que Hager", "Quiet days in Clichy" και "Zachariah". Μια προσπάθεια για επανασυγκρότηση των FISH γίνεται στο τέλος του '70 όπου ο McDonald με τον Melton και τρεις ακόμα μουσικούς βγάζουν το "Country Joe and the fish" που μουσικά φέρνει στις πρώτες προσπάθειες των

FISH και που άφησε κάποια κομμάτια όπως το "Love machine" και το "Sing, sing, sing". Λίγο καιρό έπειτα ο McDonald φεύγει για την Ευρώπη. Το '71 με Βρεττανούς μουσικούς ηχογραφεί το "Hold on it's coming" και το '73 το "Paris sessions" στο Παρίσι. Το '75 ξαναγυρίζει στο Berkeley για να ηχογραφήσει το "Paradise with an ocean view", ενώ ο Melton την ίδια εποχή ηχογραφούσε στο Λονδίνο το "The fish". Το '77 οι FISH επανασχηματίστηκαν ξανά στην Καλιφόρνια για να γράψουν το "REUNION", το οποίο όμως δεν έπεισε στα χέρια μας. Η αλήθεια είναι όμως ότι ίσως και να φρέσμαστε να το ακούσουμε στριμωγμένοι αναμέσα στην αδυναμία για τον ήχο του γκρουπ της ιστορικής του εποχής, και

την επίγνωση του πόσο παρωχημένες μπορεί να είναι κάποιες τέτοιες προσπάθειες, όταν προσπαθούν να αναπαράγουν σχήματα του παρελθόντος. Οι C. J. F. δεν ήταν ένα διαχρονικό γκρουπ, δεν άφησε επιγόνους και δεν δικαιώθηκε ίσως από τις κατοπινές εξελίξεις.

Οι Country Joe and the fish ήταν ένα γκρουπ δεμένο παθιασμένα με την εποχή του, ένα γκρουπ που ξεπήδησε από το αμερικανικό movement, προχώρησε μαζί του βοηθώντας το και υποστηριζόμενο απ' αυτό, άφησε την δικιά του εποχή, όταν ακόμα τα όρια ανάμεσα στους rock 'n' roll ήρωες και το κοινό τους δεν ήταν τόσο στεγανά όπως συνέβη αργότερα.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΑΘΗΝΑ: HITCH-HYKE, ΚΟΣΜΑ ΜΠΑΛΑΝΟΥ 5 11636, ΘΕΑ., 9233472, FAX 7249370
ΟΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: FM RECORDS, ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ 48, ΘΕΑ., FAX 279678 ΥΠΟΛΟΓΙΤΗ ΕΛΛΑΣΑ:
FM RECORDS ΚΝΩΣΟΥ 7, ΑΘΗΝΑ, ΘΕΑ 2221524 - 2912127, FAX 22221603

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ:
LP.CS

THE LAST DRIVE

BLOOD NIRVANA

THE CHARLATANS

Οι "Τσαρλατάνοι" ήρθαν στην πόλη. Εδώ και αρκετούς μήνες, κάνοντας όλους να μιλάνε γι' αυτούς, να χορεύουν μ' αυτούς και να πίνουν μ' αυτούς. Το όνομα "CHARLATANS", δεν είναι πρώτη φορά που χρησιμοποιείται από rock συγκρότημα. Γιά πρώτη φορά ακούστηκε στη δεκαετία του '60, από ένα αμερικανικό γκρουπ, που έπαιζε γκαράζ ψυχεδέλεια και κυκλοφόρησε ένα και μοναδικό δίσκο το 1969, με τίτλο το όνομά τους. (Γι' αυτό και ο δίσκος των νέων Charlatans στις ΕΠΑ, κυκλοφόρησε σαν Charlatans U.K.)

Εδώ και λίγα χρόνια όμως, οι βρετανοί CHARLATANS, ξεπετάχτηκαν φορτωμένοι acid ενέργεια, μέσα από τους λουλουδιασμένους αγρούς που ζώνουν το Μάντσεστερ. Εγιναν η αιτία, γιά να ακουστεί άλλη μια φορά, το όνομα αυτής της πόλης και ήταν οι δημιουργοί του πιό φρέσκου pop σίνγκλ, που ακούσαμε τα τελευταία χρόνια, του "The Only One I Know". Εκλεψαν λίγη από τη δόξα των συμπολιτών τους Stone Roses, έχουν τα μαλλιά τους αφέλειες και χορεύουν συνέχεια στις συναυλίες τους, σολάροντας στο όργανο και στις κιθάρες, δίνοντας στη rock μουσική ακόμα περισσότερο beat, φως και χαρά.

Η νεοψυχεδελική σκηνή, εδώ και μερικά χρόνια στη Μ. Βρετανία, είναι γεγονός, αυτοί όμως που της έδωσαν την καθοριστικότερη άθηση, ήταν οι πέντε πιτσιρικάδες

"Τσαρλατάνοι".

Και να πως, μερικές φορές, το παρελθόν ανακατεύεται τόσο δημιουργικά με το παρόν και το μέλλον στη μουσική σκηνή. Παραγωγός σε όλες τις δισκογραφικές τους δουλειές, είναι ο Chris Nagle, που το 1979, ήταν μηχανικός ήχου, όταν οι Joy Division ηχογραφούσαν το

υπήρχε το άκρως κιθαριστικό "Who Wants To Know".

Και ήρθε ο Μάης. Το μεγάλο ξεπέταγμα για τους CHARLATANS. Ήχο γραφούν το "The Only I Know" με το πιό pop ρεφρέν των τελευταίων χρόνων. Μόνο με δύο σίνγκλς, το γκρούπ αποκτά τη φήμη που θα ζήλευαν πολλοί. Στην άλλη πλευρά

Το φαινόμενο CARLATANS, δείχνει όλη του τη δύναμη. Ενας δίσκος που πρέπει να ακουστεί πολλές φορές προσεκτικά. Πολύ λίγα τα ψεγάδια της δουλειάς τους. Η υπέροχη μελωδική γραμμή θυμίζει πολλά. Ο ρυθμός και η φρεσκάδα των ρεφρέν όμως, ανήκουν αποκλειστικά στους Charlatans.

Ποιοί είναι όμως αυτοί οι πάντες τύποι που κάθε φορά που τους ακούμε μας "στέλνουν"; Τα εξαίσια φωνητικά ανήκουν στον TIM BURGESS. Στο μπάσο είναι ο MARTI BLUNT. Ηγέτης του ρυθμού, ο 19χρονος ντράμερ JOHN BROOKES. Ο δηγός της μελωδίας με το όργανό του ο 23άρχρονος ROD COLLINS και κιθαρίστας ο JONATHAN DAY.

Οι στίχοι των CHARLATANS, είναι εμπνευσμένοι από τα καθημερινά βιώματα της παρέας, στους δρόμους του Μάντσεστερ και από την πρωτική τους ζωή.

Στις ζωντανές εμφανίσεις τους, που ιδίως στη Βρετανία είναι πάρα πολλές, τα δίνουν ό-

πρώτο τους άλμπουμ, "Unknown Pleasures".

Η δισκογραφική παραγωγή των CHARLATANS, ξεκίνησε μόλις πριν από ένα χρόνο. Το Φλεβάρη του 1990, ηχογράφησαν στη μικρή ανεξάρτητη εταιρία Dead Dead Good, το πρώτο τους σινγκλ, με το αξεπέραστο "Indian Rope". Το πάντρεμα του ήχου των 6Τ'ς με το μοντέρνο beat, έκαναν το τραγούδι, ένα από τα κλασικά singles της δεκαετίας. Από τη δεύτερη πλευρά του,

υπάρχει το "Everything Changed". Η γνωστή εταιρία Beggars Banquet, μετά από αυτή την κυκλοφορία, συγχωνεύει την Dead Dead Good στο δυναμικό της.

Σεπτέμβρης 1990. Το τρίτο δισκάκι. Τό όνομα αυτού "Then" και αποτελεί το μόνο κομμάτι από τα σίνγκλς που θα κυκλοφορήσει μέσα στο νεμπούτο άλμπουμ του γκρούπ.

Ο μεγάλος τους δίσκος κυκλοφορεί τον Οχτώβρη και ονομάζεται "Some Fiendly".

λα για να ευχαριστήσουν τους πάρα πολλούς φανατικούς φίλους τους, που γεμίζουν ασφυκτικά τα κλαμπς.

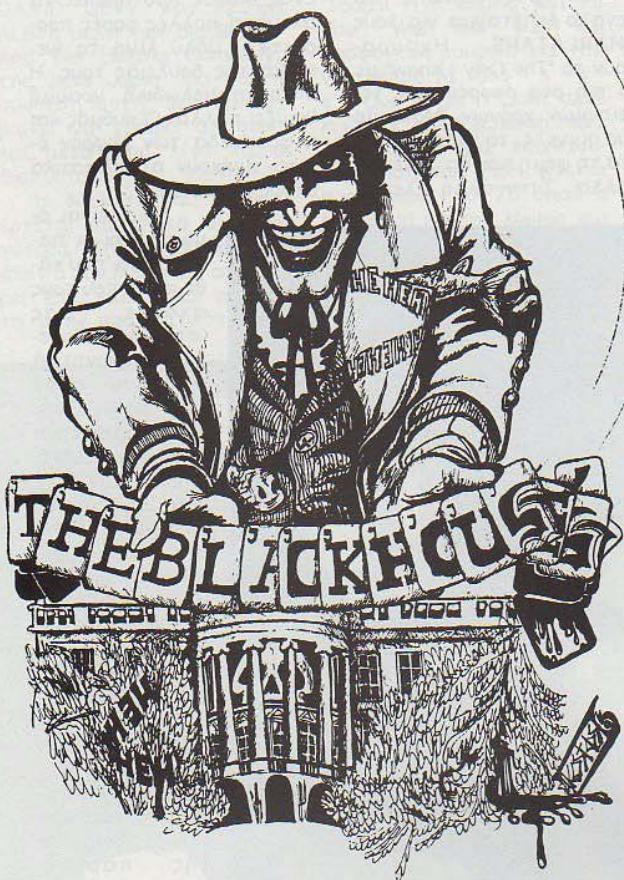
Μπορεί να είναι καλύτεροι από άλλα γκρούπ της νέας σκηνής, μπορεί να είναι χειρότεροι, είναι όμως οι μοναδικοί (προς το παρόν), "Τσαρλατάνοι".

Παντελής
Βαλασσόπουλος

Τα του Μαύρου Οίκου

Ο Βασίλης Τζάνογλος και ο Γιάννης Καστανάρας, "ανακρίνουν" τους Blackhouse's, μέχρι να φτάσει η Ασφάλεια!
Ενα ρεπορτάζ θρίλερ για γερή κράση και νεύρα!

Τελικά οι BLACKHOUSE'S, είναι συγκρότημα με νεύρο και κίνηση. Γνωστοί εδώ και μερικά χρόνια σε ένα χώρο που υποστηρίζει ριζοσπαστικές απόψεις, δίνουν με την παρουσία τους, το δικό τους στίγμα, στο χώρο του rock'n'roll. Παίζοντας φόρμες μελωδικού hardcore χωρίς να οριοθετούν το στυλ τους με ταχύτητα και πάθος, οργανώνουν τη ζωή τους μέσα στους κανόνες που οι ίδιοι έχουν διαλέξει να τους εκπροσωπούν.

Μιλήσαμε μαζί τους, στο δικό τους χώρο, ένα παλιό σπίτι κάπου στην πλατεία Αμερική, που κατά καιρούς έχει χρησιμοποιηθεί σαν στούντιο διαφόρων γκρούπς. Τα λέγαμε όμορφα κι ωραία,

όταν ξαφνικά... Άλλα καλύτερα ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Υπάρχουν από το 1985. Ο Θανάσης (κιθάρα), ο Κώστας (μπάσσο) και ο Νίκος (ντράμα), σχημάτισαν τους BLACKHOUSE'S, έχοντας μά σαφή εικόνα του τι γινόταν γύρω τους. Κινήθηκαν σε υγείς πολιτικές βάσεις και από το 1989, το σχήμα συμπληρώνουν, ο Γιώργος (φωνή) και ο Μήτσος (κιθάρα). Το Πάσχα, σκέπτονται να βγάλουν ένα ντέρμο και στο μεταξύ δε χάνουν τον καιρό τους. Προβάρουν τα κομμάτια τους και είναι αποφασισμένοι να δώσουν όσες το δυνατότητες συναυλίες μπορούν και σε όποιο μέρος μπορέσουν. Ηδη η ανταπόκριση από το κοι-

νό, που τους έχει παρακολουθήσει στα κονσέρτα τους στην Κατάληψη της Villa Amalia και σε όλλες, ώς επι το πλείστον, εκδηλώσεις κοινωνικής αντίστασης, είναι πολύ καλή. Παίζουν δυνατά και καλά κάνουν. Εχουν όμως και τους λόγους τους.

Τη μουσική τη βγάζουμε και οι πέντε μαζί. Ο καθένας έχει το ρόλο του μέσα στο γκρούπ και ξέρει τι πρέπει να κάνει. Υπάρχουν κάποιες φόρμες που σχηματίζονται στο μυαλό μας και το τελικό αποτέλεσμα είναι το ίδιο πάντα. Δυνατό rock'n'roll. Ζούμε σε καταστάσεις που μας αναγκάζουν να παίζουμε σκληρά. Εξωτερικέυουμε τον εσωτερικό μας κόσμο, σε τελική ανάλυση. Η μουσική μας κολλάει στην γενική κοινωνικοπολιτική

ένταση που υπάρχει. Δύο πράγματα συναντώνται στους BLACKHOUSE'S: το καρφί, που για μας είναι οι στίχοι και το σφυρί που είναι η μουσική μας. Η στίχοι μας κατά το 90% αφιερώνονται σε πολιτικά γεγονότα, που δεν είναι απαραίτητο να συμβαίνουν μονάχα στην Ελλάδα. Μπορεί να συμβαίνουν παντού. Πράγματα που έτσι κι αλλιώς έγιναν ή θα γίνουν. Τους γράφουμε σταγγιλικά, χωρίς απαραίτητα αυτό να σημαίνει ότι απορρίπτουμε τον ελληνικό στίχο. Υπάρχει μια σαφής θέση δικιά μας, που περνάει μέσα από τα λόγια των τραγουδιών μας.

Ο μουσικός τους χώρος δεν τους περιορίζει. Ακριβώς, επειδή γράφουν όλοι μαζί τη μουσική, ολοκληρώνουν πιο εύκολα τις ιδέες τους. Δείχνουν σίγουροι για όσα σκοπεύουν να κάνουν και υποστηρίζουν πως οι BLACKHOUSE'S θα υπάρχουν πάντα. Κι αυτό επειδή δεν επεναπαύονται στα εύκολα. Ευχαριστούν όσους τους βοήθησαν και μισούν εκείνους που τους έκλεισαν κατάμαυρα την πόρτα, χωρίς να τους δώσουν μιά ευκαρία.

Ξεκινάμε από την Αμερικάνικη φάση, αλλά δεν αποκλείουμε από τον ήχο μας και την ευρωπαϊκή hard σκηνή. Είναι το σκληρό garage που εντάσσεται στο hard rock τώρα πλέον. Πάντως οι μουσικές μας αντιλήφεις θέλουμε να ακούγονται καλύτερα στο ευρωπαϊκό ακροατήριο, γιατί όπως και να το κάνουμε υπάρχει διαφορετικό background, ανάμεσα σε Ευρώπη και Αμερική.

Τελικά όμως, έχουν κι ένα όνομα κι ένα logo. Τι συμβολίζουν αυτά;

Το ότι είμαστε ενάντια σε κάθε Λευκό Οίκο που υπάρχει στον κόσμο. Ο τύπος του σκίτσου, μας εκπροσωπεί απόλυτα. Διαθέτει μιά δύναμη και μέσα του μπορείς να συναντήσεις όλα τα πιο παράξενα και αλλοπρόσαλλα στοιχεία. Ξεδιπλώνει τα χαρτιά του που γράφουν BLACKHOUSE'S πάνω από τον οποιοδήποτε Λευκό Οίκο, Βουλή ή Καπιτώλιο. Θαρρείς, ότι το επόμενο βήμα του θα είναι να πατήσει πάνω τους.

Πρωτοτυπούν ακόμα και στη στιχουργική δουλειά. Δεν έχουμε συνηθίσει κάποιον ντράμερ στιχουργό και καλό είναι να πούμε πως ο κύριος υπεύθυνος για τους στίχους του γκρούπ, είναι ο Νίκος. Αυτό βέβαια δε σημαίνει πως και οι υπόλοιποι δεν

... εν δήμω !

βοηθούν στην ολοκλήρωσή τους. Υπάρχει και κάτι άλλο, που δυστυχώς, μονάχα στα γκρούπτα τα ανάλογα με τους BLACKHOUSE'S συναντίεται.

Δύο από τα μέλη της μπάντας είναι χορτοφάγοι. Άλλα και σαν σύνολο, εναντιωνόμαστε με φανατισμό στα πειράματα που γίνονται στα ζώα, την βιομηχανία παραγωγής κρέατος και τη βιομηχανία ρούχων που χρησιμοποιεί σαν ύλη τη γούνα ή το δέρμα των ζώων.

Έχουν όμως και τις αντιρρήσεις τους. Γιά παράδειγμα δεν θέλουν να βγάλουν δίσκο στην Ελλάδα. Οι λόγοι, μάλλον πειστικοί.

Είναι δύσκολο να γίνει σωστή μουσική παραγωγή εδώ, ειδικά για το είδος rock'n'roll που αντιπροσωπεύουμε. Η ποιότητα είναι μειωμένη. Δεν υπάρχει κάποιος που να ασχοληθεί σοβαρά με το χώρο μας και να προσέξει τον ήχο μας, να τον παρουσιάσει σωστά. Πάντα ένας έξυπνος, θέλει να κινεί τα νήματα, όπως τώρα τελευταία έσκασε μύτη μιά καινούργια "heavy" εταιρία. Μα και πάλι το πρόβλημα δεν είναι εκεί. Είναι στα γκρούπ που ταιμπάνε το δόλωμα και πέφτουν στην παγίδα, συμβιβαζόμενα.

Ναι, αλλά όλα τα συγκροτήματα, θέλουν κάποια στιγμή να δουν τη δουλειά τους να κυκλοφορεί σε δίσκο και αν τελικά κάνεις κάτι μόνος, κινδυνεύεις να μην πάς παρακάτω από μερικά τετράγωνα.

Στη Γερμανία, έχουμε ένα φιλικό γκρούπ, τους Rumble Militia. Ενα καθαρά κοινωνικοπολιτικό συγκρότημα. Ισως η μουσική του να μην έχει ακριβώς το δικό μας στίγμα, πάιζουν thrash, αλλά στιχουργικά, υποστηρίζουν τα ίδια πράγματα με μας. Έχουν βγάλει τρεις δίσκους και όλα, ακόμα και το βίντεο, τα έκαναν μόνοι τους. Σε αντίθεση, ας πούμε, με κάποιους Kreatör, που μπήκαν σε μιά άλφα εταιρία, τους τα πήραν όλα και τώρα

ακόμα και για T Shirts πρέπει να ρωτήσουν την εταιρία.

Στο σημείο αυτό, μέσα στο δωμάτιο που χρησιμοποιούν οι BLACKHOUSE'S για πρόβες και ενώ καθόμα-

πως δεν είχαν τι άλλο να κάνουν, αφού τάχιστα κατάλαβαν τη γκάφα τους, την κοπάνησαν, αφού έφαξαν κάτι παραπεταμένα πακέτα από τσιγάρα. Επανεις και συγγνώμη! Μιά ακόμα κοινω-

γίζεσαι. Ο κάθε άνθρωπος με ευαισθησίες σφρίζεται.

Η συζήτηση τελειώνει με το θέμα της εποχής. Πόλεμος στον Περσικό.

Μπους, Σαντάμ και δ-

στε και κουβεντιάζουμε ήρεμα κι ωραία, μπουκάρουν δύο τύποι με πιστόλια στα χέρια! Προβάλλουν τευτόττες της... αξιοσεβάστου ΕΛ.ΑΣ και πάνω που νομίζουμε ότι κυνηγάν τη 17 Νοέμβρη, οι τύποι (κλασικές μπατσόφατσες), δηλώνουν πως έχουν κάποιες καταγγελίες για χρήση πρέζας Τζίφος, αδερφάκι μου! Πάνω που είπαμε πως θα γίνουμε διάστημα ως ύποπτοι για τρομοκρατική δράση, πάνω που λέγαμε "τι ωραία, θα μας χώσουν μερικούς μήνες σε κάποιο μπουντρούμι του Ζου ορόφου(!) και θα μας αφήσουν να πεθάνουμε", οι μάγγες λένε πως φάχουν πρεζέμπορους! Φτου! Δεν πειράζει παιδιά, άλλη φορά!

Θες πως είπαμε ότι είμαστε από περιοδικό (δεν τόξεραν οι παλιόμπατσοι!), θες

νική προσφορά του Κουτελιδάκη και τον ευχαριστούμε. Είναι τυχεροί που δεν είχαμε μαζί μας φωτογράφο Θα γελούσε και ο κάθε πικραμένος!

Ανγώνια, ψυχραίμια και πίσω στην κουβέντα μας.

Μας αρέσει πάρα πολύ αυτό που παίζουμε και δεν σκοπεύουμε να το αλλάξουμε. Ευτυχώς η σκηνή φαίνεται να κινείται. Πρέπει να παίξεις δυνατά και για να δώσεις έμφαση σ' αυτά που έχεις να πεις. Είναι περισσότερο κοινωνική η φάση. Τα φλασάκια δηλαδή που μας έρχονται, τα συνδάζουμε και βγάζουμε τον ήχο μας. Δε μπορείς να βγαίνει γεμάτος πετρέλεια από τη θάλασσα και να πεθαίνεις και να μένεις ήρεμος. Ορ-

λοι οι άλλοι. Αηδία σε πιάνει. Ας τους στείλουν σε κάποιο νησί, να πάζουν μόνοι τα παιχνίδια τους. Ποιός άλλωστε, τους χρειάζεται;

Οι BLACKHOUSE'S, δείχνουν συγκροτημένοι. Έχουν ενθουσιασμό, μα δε θέλουν να παρασυρθούν από αυτόν. Ο αυθορμητισμός τους, είναι η καλύτερη λύση και η μουσική τους μιά καινούργια προοπτική για τη μουσική. Τελικά, υπάρχουν ζωντανοί άνθρωποι και σίγουρα αυτό το γκρούπ, ανήκει σ' αυτή τη σπάνια κατηγορία. Χαίρετε, μέχρι την επόμενη επαφή. Χωρίς μεσάζοντες, αυτή τη φορά!

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
Κώστας 57.42.169
Νίκος 51.45.203

MERLINS

29

DANZIG

Μετενσαρκωση του Κακου, ή προσωποποιηση του Rock'n'Roll?

Μια πρωτη αποπειρα εξερευνησης ενος νεου μη Μεσαια απο τον Γιαννη Κασταναρα

*Ye are of your father the devil, and
the lusts of your father ye will do.
St. John 8:44*

Η σκηνή είναι σκοτεινή. Το πλήθος που συνωστίζεται στις μπροστινές γειρές, κινείται ανήσυχο. Ειδιας αέρας διαφορετικός κυλά ανάμεσα στα πρόσωπά τους, κάνοντάς τους να ανατριχιάζουν. Πολλοί που για πρώτη φορά έρχονται να παρακολουθήσουν τους DANZIG, κουβεντιάζουν με μια προσποιητή ανεμελιά. Το κλαμπ είναι αρκετά μεγάλο και μετά α-

πό ποιός ξέρει τι προσπάθειες, ο ιδιοκτήτης του, δέχτηκε να φιλοξενήσει στη σκηνή του ένα από τα συγκροτήματα που αρχίζουν να λάμπουν στο στερεόμα της νέας δεκαετίας. Πλησιάζοντας το 2000, ο GLENN DANZIG και η παρέα του, δεν γνωρίζουν αν θα υπάρχουν και στον επόμενο αιώνα. Μα απόψε έχουν αποφασίσει να παρουσιάσουν

στον κόσμο που θα τους παρακολουθήσει, ένα από τα πλέον δαιμονικά σώου που έχει εμφανιστεί στο χώρο του rock'n'roll. Πολλοί ρωτούν αν ο Danzig έχει πουλήσει την ψυχή του στο Σατανά, τον Αρχοντα του Σκότους και κάμποσοι άλλοι θα στοιχημάτιζαν πως κατά τη διάρκεια των κονσέρτων του γκρούπ, μαύρες φι-

γούρες κυκλοφορούν ανάμεσα στα μέλη του. Μα όλοι αυτοί σκοτίζονται για κάτι που τελικά δεν είναι δικό τους. Ο Glenn Danzig, τραβάει το δρόμο του πεπρωμένου του, πότε σαν Elvis, πότε σαν Morrison, με μια αυτοπεποίθηση που πολλές φορές μοιάζει υπερβολική...

...Και ξαφνικά, τα φώτα ανάβουν. Το ντραμς του CHUCK BISCUITS, ωρύεται πάνω σε μια σειρά Marshall πηχεία, ενώ στη βάση του και σε ύψος τριών μέτρων από το σανίδι, ένα απαίσιο κρανίο ταύρου με τα δόντια του έτοιμα να ξεσκίσουν όποιον βρεθεί στο δρόμο του, ένα θηρίο της Κόλασης, έτοιμο να απολύσει την σάρκα του κοινού, με τεράστια κέρατα, στέκει φύλακας των τεσσάρων κυρίων του.

Κάτω, στο πάλκο, ο μπασσίστας EERIE VON και ο κιθαρίστας JOHN CHRIST, δημιουργούν ηχητικούς κραδασμούς, προάγγελοι της Συντέλειας του Κόσμου, που δεν αργεί να έρθει. Μισόγυμνος ο GLENN DANZIG με το Τατουάζ του Λύκου και του Βαμπίρ να κρέμονται στο αριστερό του μπράτσο, τραγουδάει με τα μάτια καρφωμένα στον κόσμο που παρακολουθεί με ανοικτό το στόμα:

*Gotta Wait
On the Samhain of my
Soul
Gonna bring your World
Down In Fire*

Το κομμάτι τελειώνει, ένας δισταγμός και το κονό χειροκροτάει παγωμένο. Μερικά ακόμα τραγούδια και το πλήθος, σε έξαλλη πια κατάσταση, αποθεώνει τον καινούργιο Ανθρώπο, που φτάνει στη κατάλληλη στιγμή για να σώσει τον κόσμο του Rock από τους ενεχυροδανειστές του.

Οι DANZIG, δεν έσκασαν σαν κομήτες στην αμερικανική σκηνή. Υπάρχει μια προυπτρεσία του γηγέτη τους σε ένα από τα σημαντικότερα, επιδραστικότερα και τελικά, πλέον παραγνωρισμένα γκρούπς της δεκαετίας του '80. Με-

τά από πέντε άλμπουμς και δύο EP, οι **MISFITS**, είναι απαραίτητο για κάθε δισκοθήκη, metal punk γκρουπό από το Νιού Τζέρσι, διέλυσαν το 1985, αφήνοντας πίσω τους μιά λαμπρή ιστορία που ήδη έχει αρχίσει να παίρνει τη θέση της στον κατάλογο με τα καλύτερα συγκροτήματα του rock. Γράφοντας τους δίσκους τους στη δική τους εταιρία Plan 9, οριοθέτησαν μερικές μουσικές παρεκτροπές και έδωσαν πιστοποιητικά επιρροής σε πολλούς σημερινούς λάτρες της ταχύτητας. Ο Glenn Danzig, λοιπόν, τραγουδούσε στους Misfits, μιά μορφή με τσουλούφι, αλλα rockabilly, φωνή άγρια και γρήγορη, να φτύνει τις λέξεις κάθε δευτερόλεπτο. Ενα image σκοτεινό κάλυπτε τα μέλη του γκρουπ (Jerry Only μπάσο, Doyle κιθάρα, Arthur Googy ντράμα), ενώ πολλές φορές "σατανιστικά" σύμβολα δίναν μά εικόνα αλλοιώτικη στον κόσμο, χωρίς κάτι τέτοιο να επηρεάζει τους ίδιους τους Misfits.

Μετά το τέλος μιας αμερικάνικης τουρνέ, οι Misfits διέλυσαν. Ο Danzig ήξερε την κατεύθυνση που έπρεπε να ακολουθήσει. Αφού, λοιπόν, πειραματίστηκε λίγο με τους **SAMHAIN**, σε μια περισσότερο μεταλλική φόρμα, οργάνωσε στα μέσα του 1986 το δικό γκρουπ και τους έδωσε το όνομά του.

"Δε νομίζω πως πολύς κόσμος καταλάβαινε τι έκανα με τους Misfits. Ούτε και τα άλλα μέλη της μπάντας. Και ακόμα δεν καταλαβαίνουν. Μισώ αυτούς τους τύπους. Δεν μπορώ να τους υποφέρω. Οι ώροι με τους οποίους διαλύσαμε δεν ήταν καθόλου καλοί. Ξέκοψα, γιατί υπήρχε αδιέξοδο. Δεν ενδιαφέρονταν για τους φανς και δεν ήθελαν να γίνουν επαγγελματίες. Με συγκρατούσαν. Ετσι, έφτιαξα τους Samhain μαζί με τον Eerie. Παίζαμε μαζί από την εποχή ακόμα των Misfits, επειδή εκείνοι δεν ήθελαν να κάνουν τίποτε. Ήταν

πλούσιοι σνομπ. Το μόνο που γνώσταραν ήταν, τα ναρκωτικά". Ο **DANZIG**, δεν θέλησαν να καθυστερήσουν καθόλου και αμέσως ξεκίνησαν το μονοπάτι του πολέμου, ενάντια σε κάθε τεχνητή rock φόρμα. Ο ίδιος ο Danzig, έμοιαζε να έχει καταλήξει στο είδος που τελικά θα αποκομιδούσαν στους δίσκους και τις εμφανίσεις της μπάντας.

Την πρώτη φορά που είδε τους **DANZIG**, στο New Music Seminar, ο Rick Rubin, συνιδρυτής της Def Jam και ιδρυτής της Def American, κόντεψε να μείνει. Στα παρασκήνια, έκανε σαν τρελός, έδωσε την κάρτα του στον Glenn που ούτε ήθερε ποιός ήταν ο τύπος που τους χαρακτήριζε σαν την καλύτερη μπάντα στον κόσμο και κάπως έτσι ήρθε η ώρα για το γκρουπ να μπει στον τροχό της ιστορίας.

Όλα αυτά γίνονταν στη Νέα Υόρκη και τα γραφεία της Def American ήταν σωστό φρενοκομείο, όταν ο Danzig πήγε να συναντήσει τον Rubin. Εκείνος τον προέτρεψε να συνεχίσει αυτό που κάνει, χωρίς περιορισμούς και υποσχέθηκε τη βοήθειά του.

Η μουσική που χαράκτηκε πάνω στο πρώτο άλμπουμ των **DANZIG**, ήταν εξ ολοκλήρου γραμμένη από τον Glenn, γεγονός που τόνιζε ακόμα περισσότερο ποιός ήταν το πραγματικό "αφεντικό" της υπόθεσης. Πίσω από την κονσόλα του παραγωγού, στήθηκε ο Rubin και το αποτέλεσμα βγήκε σε δέκα τραγούδια, που ο καθένας μπορούσε να δει πως είχαν ξεχωριστό ήχο. Ο Danzig, δανειζόταν στοιχεία από "βρώμικα" b'nes, ρυθμούς παλιού καλού σκληρού rock από τα '70s, πρόσθετε την προσωπικότητά του που λίγο πολύ θα ταίριαζε στον Jim Morrison και το αποτέλεσμα της βαθειάς και αγωνιώδους φωνής του, αποτυπώθηκε στο βινύλιο του ομώνυμου μεγάλου δίσκου τον **DANZIG**.

Ενα τουλάχιστον τραγούδι, το *Soul On Fire*, εί-

vai ικανό από μόνο του να σταματήσει το χρόνο για τον ακροατή. Θέλει να το ακούει ξανά και ξανά. Αγνωστο ποιά μαγεία ή άλλη απόκομη δύναμη το κάνει να ενεργεί τόσο δυνατά σε σημείο που να σηκώνει την τρίχα κάγγελο. Ισως να είναι το τελικό του ξέσπασμα, ίσως ο αργόσυρτος ρυθμός του, ίσως οι τρομακτικοί του στίχοι. Ακολουθούν σε μικρή απόσταση και τα υπόλοιπα τραγούδια, τα λόγια σκοτεινά, αναφέρονται σε κάποιες "άλλες" ιστορίες και καταστάσεις. Όλοι ρωτάν τον Danzig για το σταύρο που φοράει ανάποδα στο στήθος του. Η απάντηση είναι αποστομωτική:

"Και ο Απόστολος Παύλος, ζήτησε να σταυρωθεί ανάποδα, επειδή δεν μπορούσε να φανταστεί το θάνατό του, όμως με εκείνο του Δασκάλου του"

Στα μάτια του φαίνεται μια σπίθια καθώς λέει τις κουβέντες αυτές κι ο δημοσιογράφος δεν μπορεί να καταλάβει αν τον κοροϊδεύει ή μιλάει σοβαρά. Η έκφραση του Glenn Danzig δεν δίνει και πολλά περιθώρια για να επιμείνει στην ερώτηση.

Το 1989 περνάει σε περιοδείες και με τη φήμη του γκρουπ συνεχώς να αυξάνεται. Ολοι σπεύδουν να δουν το "Θηρίο" που καταφτάνει στην πόλη τους. Πολλά κλαμπ, αρνούνται να τους δεχτούν, πράγμα που επιβεβαιώνει τον κρεπινότητα του Βιετνάμ και εταιριμάζεται για νέο... Ο **DANZIG** εγκαθίστανται στο Λος Αντζελες και σιγά σιγά ετοιμάζουν το νέο τους βήμα. Ο Rubin τους βάζει σε στούντιο του Χάλιγουντ και εκεί η-χογραφούν το δεύτερο άλμπουμ τους, *"Lucifuge"* που κυκλοφορεί μέσα στα 1990 και οριστικοποιεί την κυριαρχία τους στο Νέο Αμερικάνικο Ρεύμα που ετοιμάζεται να εξαπλωθεί στον κόσμο. Παιγμένο στο ύφος του προηγούμενου, με παράλληλα στοιχεία, αποδεινύει ωστόσο, πως ο μουσι-

κός χώρος που διάλεξε ο Danzig, έχει ακόμα πολύ "ψωμί" για μελέτη, ανανεώνει το ραντεβού μας με το γκρούπ για φέτος.

Η πρώτη τους περιοδεία, πριν από μερικούς μήνες, στην Ευρώπη στάθηκε, για όσους την κατάλαβαν, ένα μοναδικό ηχητικό και παραστατικό ντοκουμέντο. Οι τέσσερεις "Αγγελοί της 7ης Αυγού", έχουν τον τρόπο τους να μας φοβίζουν. Βλέποντας τα βίντεο των κονσέρτων του, ο Danzig γέλασε και τα χαρακτήρισε "λιγάκι τρομακτικά". Μένει μια επισκεψή του και από τα μέρη μας, για του λόγου το αληθές.

...Η συναυλία έχει τελειώσει. Ο Glenn Danzig στέκεται ακίνητος, με το μικρόφωνο στο χέρι και το κεφάλι του στο σανίδι. Πάιρνει μια βαθειά ανάσα, ενώ ο ιδώτας κυλά από τα παραφουσκωμένα του μπράτσα. Τα μακριά, μαύρα και ίσια μαλλιά του, έχουν ανακατωθεί, δίνοντάς του μια παράξενη εμφάνιση. Το γκρουπ έχει εγκαταλείψει τη σκηνή, αφήνοντάς τον μονάχο, απέναντι στο πλήθος που παραληρεί, ζητώντας κι άλλο. Πέρασε και το δεύτερο εποπο, ο κόσμος αχόρταγος. Ο Danzig, ταλαντεύεται λίγο, σηκώνει το κεφάλι, λέει απότομα "Καληνύχτα" και αποχωρεί με αργά βήματα προς τα παρασκήνια. Ενα ακόμα σώου έφτασε στο τέλος του. Η επόμενη πόλη είναι μακριά και ήδη πρέπει να ψάξουν να βρουν μέρος να πάξουν. Ο ιδιοκτήτης το κλαμπ δεν δίνει το μέρος σε οπαδούς του Σατανά. Ακόμα τρέχει...

EINAI NEKPA TA OPAMATA;

ένα κείμενο και ένα σκίτσο του ROLF VASELLARI
ειδικά για το Merlin's Music Box

O Rolf Vasellari, είναι Ελβετός με χρόνια δραστηριότητα στο διεθνές u/g κίνημα. Σχετίζεται με τις μεγαλύτερες σύγχρονες μορφές του rock'n'roll, έχει γράψει ένα βιβλίο σχετικά με τους Ιρλανδούς Virgin Prunes (αποσπάσματά του, έχουν μεταφραστεί στο περιοδικό BRΩΜΙΑ της Πτολεμαΐδας) και πριν μερικούς μήνες κυκλοφόρησε το "JudasJesus" που παρουσιάσαμε στο 4ο τεύχος του Merlin's Music Box. Εταιμάζει ένα βιβλίο σχετικά με τον Γάλλο Ποιητή Ρεμπώ, που θα κυκλοφορήσει την άνοιξη του '91. Ζητήσαμε από τον Rolf να μας στείλει κάτι "δικό" του, ειδικά για το περιοδικό μας και σαν καλός φίλος, δεν καθυστέρησε καθόλου.

Hη πρώτη φωνή που μπορώ να θυμηθώ ότι με συγκλόνησε τόσο, ώστε να νομίσω πως τινάζομαι στον αέρα, ήταν εκείνη της Patti Smith. Και δεν μπορώ να σκεφτώ κάποια άλλη φωνή, τόσο δυνατή, τόσο

εκφραστική, τόσο υστερική. Μερικές φορές πιστεύω ότι όλα όσα ακολούθησαν τον λυσσασμένο χορό της πάνω στον χωρίς φύση και υπερτιμημένο ουρανό της Pop, δεν αποτελούν παρά ένα απλό σύννεφο της τρομερής φωτιάς της. Μας έμαθε πως να ξεσπάμε, πως να καιγόμαστε. Ήταν το κερί που καιγόταν απόλεις τις πλευρές του. Και τώρα, στο 1991, εμείς (σως ακόμα να μην έχουμε ανάψει. Ημαγεία χάθηκε. Μπάντες έρχονται και φεύγουν και τίποτα δε μπορεί να με διεγείρει τόσο, όσο οι παλιοί δίσκοι της Patti Smith. Οταν πέφτει το σκοτάδι και προμηνύεται καταιγίδα, ακούω την Patti να μιλάει με μιά φωνή που κυλά και είναι ασύγκριτα γοητευτική σε σχέση με εκείνες των σημερινών ανόητων την ακούω να μιλά για ένα κομμάτι που ονομάζεται "Pale Blue Eyes", γραμμένο από τον Lou Reed, γιά ένα αγόρι από τη Σουηδία με το οποίο ήταν ερωτευμένη, όπως η ίδια μας πληροφορεί, και τότε καθώς οι κιθάρες αρχίζουν να πενθούν με τέτοιο πόνο που σταυροκοπίμαστε άθελά μας, η Patti χυμάει μέσα σ'αυτό το τραγούδι και ούρλιαζει σε ένα γαλαξία από κηδείες. Τινάχτηκε. Κι αυτό έγινε πολύ καιρό πριν.

Οταν η Patti Smith τέλειωσε το χορό της, όταν "άδειασε" εξ αιτίας μιας μεγάλης ποσότητας ναρκωτικών, μια Ιρλανδέζικη μπάντα ξεπήδησε από τη λάσπη των διαστροφών του Καθολικισμού και των macho παιχνιδιών. ονομαζόταν Virgin Prunes. Ο τραγουδιστής τους, είχε το Διάβολο στη φωνή του και φορούσε γυναικεία ρούχα, επιδή εβλεπε τον εαυτό του, άντρα και γυναίκα μαζί. Και ποτέ του δεν είχε διαβάσει ελληνική Μυθολογία. Ήταν μια έκφραση της ψυχής του να γίνει τα πάντα: άντρας και γυναίκα. Οι Ιρλανδοί συντηρητικοί τον πετροβόλησαν, όπως κάνουν οι άνθρωποι κάθε φορά που αντιλαμβάνονται πως κάποιος θέλει

να είναι διαφορετικός. Η συσκευασία ζητά ανθρώπους οι οποίοι να είναι αντανακλάσεις των εαυτών τους, δηλαδή νεκροί μέσα τους.

Iσως ήταν μοιραίο, που συνάντησα τον κύριο Virgin Prune, Gavin Friday για πρώτη φορά. Ήταν σα να κοιταζόμουν στον καθρέπτη. Μα όχι με τον ίδιο τρόπο που συνέβη με το Νάρκισσο, εκείνο τον ηλίθιο που ερωτεύτηκε την εικόνα του. Ο Gavin κι εγώ, είμασταν δυο άνθρωποι χωρίς ρίζες, λες και βρεθήκαμε κατα λάθος στον κόσμο. Και εκείνος ήταν που μου είπε πως πρέπει να πετάχω μακριά, μαζί με τα όνειρά μου. Μα τι μπορείς να κάνεις, όταν δεν έχεις όνειρα; Οταν βασανίζεσαι τόσο από την παράνοια αυτού του μίζερου, γήγενου πλανήτη. Οταν είσαι αιχμάλωτος του ίδιου σου του κόσμου. Αμέσως μόλις εγκαταλείπεις τη μιά φυλακή, οδηγείσαι σε νέα.

Και η αγάπη; Ενα πράγμα που μένει στις λέξεις. Οι άνθρωποι, μιλάν για αγάπη και εννοούν κατοχή. Μιλάν για ελευθερία και εννοούν ΦΥΛΑΚΗ. Ρουφάν ο ένας το αίμα του άλλου και οι δύο, τόσο ο ρουφηχτής, όσο και ο ρουφηγμένος, είναι τέρατα. Ξεχνάν να πετάξουν. Κολλάν στο λασπωμένο έδαφος, σαν τις μύγες. Μόνο που τα σκατά τους δεν είναι ζεστά, είναι παγωμένα.

Και εγώ, γιατί γράφω πράγματα σαν κι αυτά; Δεν ξέρω. Ισως να είναι η ίδια έκφραση με τα λόγια, όπως τα ουρλιαχτά της φωνής της Patti Smith ή του Gavin Fraday.

To 1990, ανακάλυψα κι άλλον τρελό: Το Γάλλο ποιητή Arthur Rimbaud, που πέθανε πριν από 100 χρόνια, με το ένα του πόδι κομμένο. Δεν μπορούσε να αποτελέσει μέρος μιας διεστραμμένης σκηνής. Είδε πως έπρεπε να ζήσει τη δική του ζωή. Και το έκανε μέσα από τη μαγεία των ποιημάτων που υπάρχουν ακόμα στο

σύμπαν, αν ανοίξεις το μυαλό σου.

Αγαπάμε αυτό που είμαστε. Και το μόνο που βλέπω, είναι άνθρωποι μοναχικοί, αλλά δείχνουν να πιστεύουν πως ζουν μαζί. Περπατάν χέρι με χέρι - μα βλέπω τον τεράστιο τοίχο που τους χωρίζει. Οι άνθρωποι αγαπούν τους τοίχους. Τους δίνουν καταφύγιο. Οσο πιο πολλούς τοίχους χτίζουν γύρω τους, τόσο πιο ασφαλείς αισθάνονται. Και όταν δεν τους φτάνουν οι τοίχοι, επινοούν ταβάνια για να κρύψουν και το τελευταίο φως του κορμιού τους... Και μετά αρχίζουν να γαμούν χωρίς ευχαρίστηση. Είναι πλάσματα, θαμμένα ζωντανά.

Μου ζήτησαν να γράψω μερικές λέξεις για ένα ελληνικό περιοδικό και ελπίζω οι άνθρωποι στην Ελλάδα να μην ξεχνάν πως κάποιος σαν το Θεοδωράκη, ίσως να είναι περισσότερο ισχυρός από πολλά συγκροτήματα που λειτουργούν σαν ζόμπη, αλλά μέσα τους δεν είναι τίποτε άλλο παρά μαλάκες, με πολύ λίγες εξαρέσεις. Παριστάνουν τους διαβόλους πάνω στη σκηνή, και μετά πηγαίνουν σπιτάκια τους, στην οικογένειά τους. Οποίο

endless scream   by Rolf Vasellari

ψέμμα και τι χάσιμο χρόνου!

Ισως να φανεί μπανάλ να παραδεχτώ πως αγαπώ μερικά από τα τραγούδια του Θεοδωράκη. Μα νομίζω πως το "Ενας Ομηρος" - τραγουδισμένο από τον ίδιο - είναι ένα από

τα πιό πονεμένα πράγματα που έχω ακούσει στη ζωή μου.

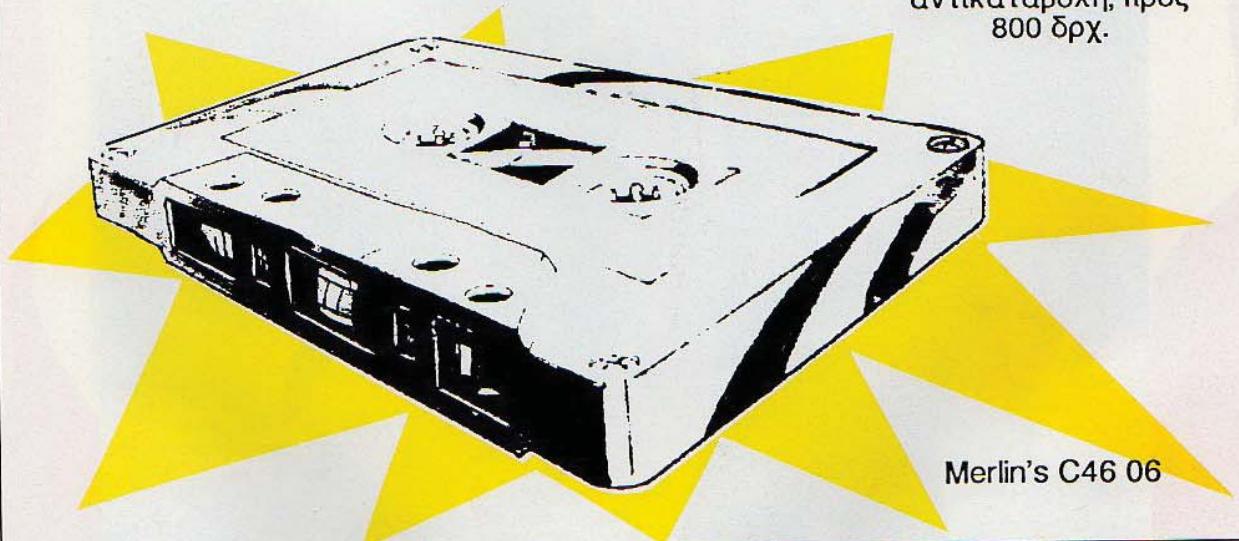
Το 1991 θα έχω έτοιμο το βιβλίο μου για τον Rimbaud - και σ' αυτό το βιβλίο θα είμαι μαζί με την Patti Smith φαίνεται ότι για πάντα θα είμαι μαζί με τους ίδιους ανθρώπους.

Αναρωτιέμαι τη νύχτα μέσα από μάσκες
κι ακούγοντας το λάλημα του πετεινού την αυγή τους γυρίζω πίσω στα μυστικά τους μέρη όλους εκείνους που με είδαν την ημέρα και με γνώριζαν μόνο στα ρούχα τις φυλακής το λασπωμένο δέρμα μου το ψωριασμένο αυτί μου και εκείνους που με είδαν νύχτα με βλέπουν να μεταμορφώνομαι και τα μεσάνυχτα να ζω σε μια καρδιά κοράκου και να πετάω πάνω από παγίδες και να παγώνω στον γαλάζιο πάγο.

Ισως συναντηθούμε στον άλλο κόσμο, όπου το φως είναι αγνό.

Για να ακούσετε αυτά για τα οποία διαβάζετε -και τα οποία δεν μπορείτε να βρείτε- φτιάξαμε αυτή την κασσέτα που περιέχει κομμάτια των Miracle Workers, Trash Can School, Marssmallow Overcoat, Dr. Brown, Illegal State Of Mind, Tristan & The Rosewood, R. R. Hearse + Laughing Headache και ...άλλα

Για να την αποκτήσετε,
γράψτε στη διεύθυνση
του Merlin's
(Αργυρουπόλεως 27,
Αθήνα 114 71).
Θα σας σταλεί
αντικαταβολή, προς
800 δρχ.

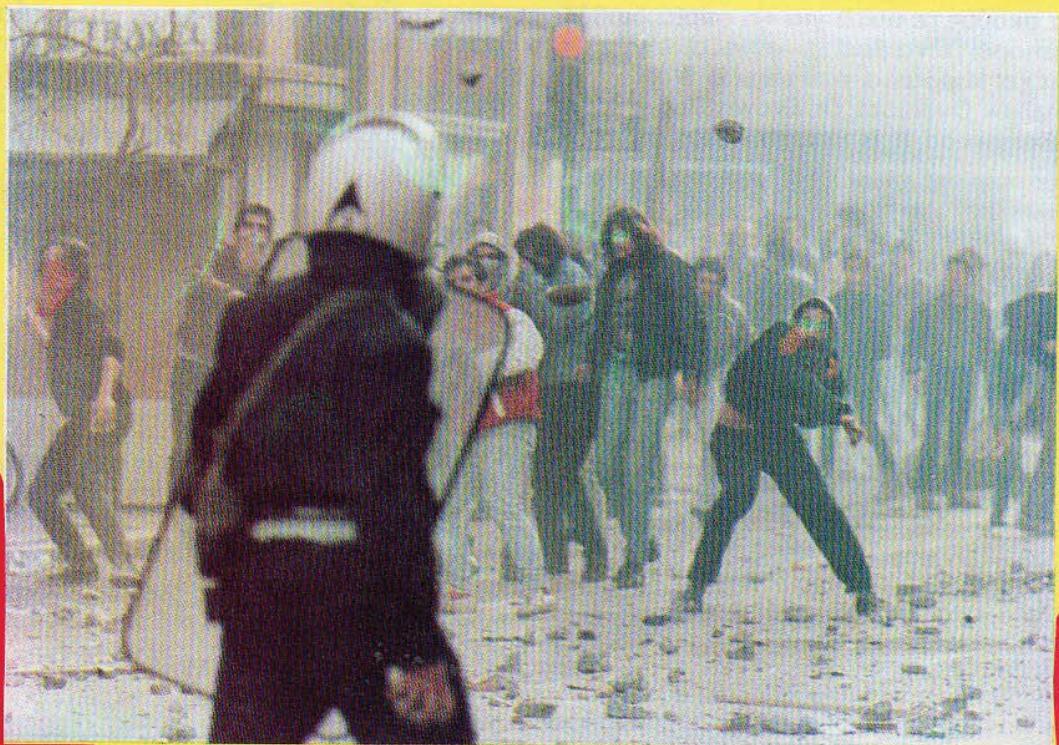

ΟΤΑΝ Η ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

φωτογραφίες Σπύρος Τσακίρης

... ΤΟΤΕ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ

ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΟΜΟΣ ...

ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ROMANTIKΟΥ

συνέντευξη τύπου,
συναυλία : Βασ. Τσόνογλου
φιλική συζήτηση Βασ. Τσόνογλου, Βασ. Τζάνογλος

ΜΕΡΑ 1η

Οι Ελληνες διοργανωτές φημίζονται για την φιλοξενία τους. Κεντρικό ξενοδοχείο, "παρακαλώ, ο κύριος", ιδιαίτερος και διαμορφωμένος χώρος, μπουφές μ' απ' όλα, φως απαλό και άπλετο, μοκέτα χοντρή και σιωπηρή... η υποδοχή των τύπων του Τύπου από την Νανά... άψογα, κουλάτα, ειρηνικά... πρώτη μέρα του πολέμου. Και γίνεται το service. Πες του, να μας πει... Ρωτάνε να τους πεις... Σας λέω... Λέει.

Εθνος ψύχραιμων καθώς είμαστε, του σκοτωμού, "τί έχετε να μας πείτε για τον πόλεμο;" και χρασαπ... το λέει και μας φέρνει το φέσι βόλτα. "Πιστεύω πως η επίθεση στον δικτάτορα Χουσεΐν, είναι στον ίδιο κύκλο κατακτήσεων και θετικών επιτευγμάτων του 90, όπως το γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου, η ένωση των δύο Γερμανιών και η κατάρευση των μονοκομματικών καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης. Είναι η αρχή για την κατάργηση του πολέμου παγκοσμίως, στα επόμενα χρόνια. Μπορεί να χρειαστούν... χίλια χρόνια, αλλά θα γίνει".

Χρασπ. Η φωτιά θέλει πυρότουβλα και η σκαλωσιά μαδέρια. Τώρα βέβαια, πέρασαν και κάτι μέρες και πρεμήσαμε, ακολούθησε μια ιδιαίτερη συζήτηση μαζί του και μας τά 'πε καλύτερα, άρχισαν να πέφτουν πύραινοι και προς την άλλη... και περιοριζόμαστε μόνο να πούμε πως, ρομαντικός είναι, συνειδητά τραβηγμένος έως από τα ψυχοφθόρα "κοινά" είναι..., καλό είναι να μην δηλώνει ότι φαντασιώνεται στη βάση της βασιλικής (ακόμη) αγγλικής προπαγάνδας, ή τουλάχιστον μην το σερβίρει σαν ανακοίνωση για καθιέρωση του μαθήματος αρχιτεκτονικής κήπων στα γυμνάσια.

Οι Αγγλοι φημίζονταν πάντα για την προνοητικότητά τους. Είναι γνωστό ότι έθαβαν δάση για νά 'χουν κάρβουνο μετά από διακόσια χρόνια. Δεν μου κάθεται όμως, να πρέπει να γίνει κάρβουνο το Ιράκ για νά 'χει η Αγγλία του 3000 (πώς μεγάλωσε έτσι αυτό!), δάση για βόλτες και αποικιακά θέρετρα. Ετσι μόνο τις πόλεις καταργείς και όχι τον πόλεμο. Αρκετά όμως. Ανακωχή.

Αυτή τη φορά (τέταρτη) ήρθε πιο ακουστικός, όπως και στο ξεκίνημά του. Του αρέσει να εναλλάσσεται ανάμεσα σε επιλογές που του ταιριάζουν. Την μία με γκρουπ, για "full show", ήχο ηλεκτρικό και δυνατό, την άλλη, σε ήπιους τόνους ακουστικών οργάνων

"...έγινε η αρχή για την κατάργηση των πολέμων, στα αμέσως επόμενα χίλια χρόνια."

PAUL

νή ζωή τους δημιουργεί η φαντασία μου γιατί έχω ανάγκη τη χάρη και την ομορφιά των ανθρώπων".

ΜΕΡΑ 2η

Με τον απόγοχο των πρώτων βομβών το αγγλικό τρίο (ακουστική κιθάρα, βιολί (Peter Robin), κρουστά keyboards (Simon Jeffrey)) ήρθε να επιβεβαιώσει πως τα τραγούδια του Paul

Roland έχουν πράγματι τη δύναμη να σε απαγάγουν στους φανταστικούς κόσμους που περιγράφουν. Το κοινό (αρχικά παγωμένο) υποδέχθηκε με αγαλίαση και τελικά αφέθηκε στο ρομαντικό τραβάδουρο, έτσι ώστε το τέλος της συναυλίας να θυμίζει συντροφιά καλοκαιρινής μύχτας με κιθάρες και άλλα σε παραλία. Ο Paul Roland αναγκάστηκε να βγει τεσσεριάς φορές μη εχοντας πλέον τι άλλο να παίξει (Rock 'n' Roll με ακουστική στο ΡΟΔΟΝ! Ακούσαμε Ακούσαμε)

ΜΕΡΑ 3η

... και άρχισα να γράφω τραγούδια στα 14 μου στο σχολείο. Στα 19 μου ήθελα να με ανακαλύψει η EMI και να γίνω "μεγάλο αστέρι" (γελάει) αλλά δεν έγινε έτσι. Ήταν όμως ο καιρός που ο κόσμος έγραφε μόνος του τους δίσκους και αποφάσισα ότι είχε έρθει και η δική μου ώρα. Η ώρα ή ποτέ! Πήγα με έναν φίλο και γράφαμε σε μια μέρα μέσα το δικό του τραγούδι απ' τη μια και το δικό μου απ' την άλλη. Τόσα λεφτά είχαμε μόνο. Το πήγαμε στην Rough Trade και το αφεντικό είπε ότι είναι πολύ καλό και εύκολα θα πούλαγε 1000 κομμάτια αν τα φτιάχναμε. Πληρώσαμε και τα βγάλαμε. Ολα πουλήθηκαν απ' αυτό το πρώτο master που ήταν ποιοτικά υποφερτό για τα 19 μου χρόνια. Πήγαμε για δεύτερη φορά, αλλά το τραγούδι του φίλου μου δεν πέτυχε στην ηχογράφηση και έτσι είπα στον εαυτό μου "από τώρα είσαι μόνος, μη μοιράζεσαι πλέον με άλλους, είσαι έτοιμος".

Εκείνον τον πρώτο καιρό, ότι έγραφα πουλιόταν επειδή ο κόσμος αγόραζε τους ανεξάρτητους. Τα πράγματα ήσαν υγιή και η υπόθεση τράβαγε. Μιλάω για το 1980.

M.M.B.: Στη συνάντησή σου με τους δημιουργάφους, μία μέρα πριν τη συναυλία, φάνηκες αντίθετος με τα σημερινά ρεύματα που έχουν υποκινήτη τα "drugs". Σ' αυτό είσαι απόλυτα τοποθετημένος ή αφήνεις περιθώρια για περιπτώσεις συνηδειτών επιλογών;

Nai, νομίζω ότι αυτό το δεύτερο που λες είναι αρκετά κοντά σε ότι εννοούσα και σε ότι πιστεύω σε σχέση με τα drugs. Βλέπεις, αυτή τη στιγμή στην Αγγλία έχουμε ένα κοινό που καταναλώνει και μάλιστα πολύ γρήγορα απόδηπτο του προσφέρεται με τον συγκεκριμένο τρόπο, ο οποίος είναι πολύ κυνικός. Ο τρόπος χρήσης ναρκωτικών που πατρονάρεται από τα αγγλικά συγκροτήματα μέχρι στιγμής είναι πολύ κυνικός. Βρέθηκαν σαν να ξουν αγοράσει αυτή την ιδέα και μοιάζουν εκεί μέσα παγίδευμένοι απ' τη μια στιγμή στην άλλη, χωρίς να ξέρουν, τόσο ξαφνικά και αναίτια όπως ακριβώς ακολουθείς την μόδα. Αυτό είναι ανεύθυνο. Σου έβαλαν την ιδέα, δεν την γέννησες εσύ. Το drug έρχεται με το δίσκο. Σου το προσφέρουν έτσι. Το καταναλώνεις έτσι, γιατί έτσι πρέ-

πει να καλυφθεί το κενό προσωπικότητας και το κενό πνεύματος και έμπνευσης. Αυτό για μένα είναι λάθος. Φυσικά θα συνεχίσουν να το κάνουν όποια κι αν είναι η δική μου γνώμη.

Εάν θέλεις να πάρεις drugs, δεν παρατρύνω σε κάτι τέτοιο, αλλά λέω απλά ότι εάν θέλεις να πάρεις drugs εάν θέλεις να πειραματιστείς ενώ βρισκεσαι ήδη σε μια κατασταση καταληλότητας, ενώ είσαι ψυχικά και σωματικά πρεσειμασμένος, με αργούς ρυθμούς, με απόλυτο έλεγχο πάνω στους ρυθμούς αυτούς, ίσως μαζί με φίλους που μπορούν να σε οδηγήσουν με τις δικές τους εμπειρίες... vai, είναι διαφορετικά. Ετσι vai, ίσως να ανοίξεις κάτι απ' τον εαυτό σου... ίσως να προχωρήσεις σε μια διεύρυνση της ίσως. Άν είσαι τυχέρος.

Αλλά η άλλη πλευρά, αυτή που επικρατεί για την ώρα, είναι σαν τα McDonalds. Χωρίς καμία σκέψη, χωρίς ποιότητα, κι αυτό είναι επικίνδυνο. Και τελικά, ακόμη και τα groups αυτής της κατηγορίας δεν πιστεύουν σε αυτό που κάνουν. Απλά κοιτάζουν πίσω και κλέβουν τη μουσική του 60, την ανασκευάζουν απλώς, και την συνοδεύουν με την λογική που λέει: "Τί άλλο ήταν τότε της μόδας Τα drugs, άρα και μεις με τον ίδιο τρόπο θα την πλασάρουμε". Εμπορευματοποίηση απλή. Ενα ωραίο κορίτσι, ένα γρήγορο αυτοκίνητο και να τα τσιγάρα το προϊόν. Το ίδιο marketing και εδώ. Κυνικά και επικίνδυνα.

Ο τελευταίος όροφος των δισκογραφικών εταιρειών, όπου παίρνονται οι αποφάσεις, συσκέπτεται και λέει: "Φέτος θα ξουμε το τάδε απο τα sixties με το τάδε drug και τα τάδε ρούχα".

Ωρες ώρες και εγώ δεν το πιστεύω.

M.M.B.: Με την κυκλοφορία του "Confessions of an opium eater" μας δημιουργήθηκε η αίσθηση ότι έχουμε να κάνουμε με έναν ανεπανόρθωτα τριπαρισμένο τύπο. Τώρα...

Nai... (γελάει) δεν έχω ανάγκη να πάρω. Εμπνευση έχω και από ένα καλό βιβλίο ή από άλλα ερεθίσματα, τον χορό, τη ζωγραφική. Η μουσική είναι μέσα μου. Είναι λάθος να είσαι κάτω από τον έλεγχο των ναρκωτικών και κάτι πολύ σημαντικό: Είναι λάθος να πιστεύεις, ότι πρέπει να φτάσεις εκτός εαυτού, για να μπορέσεις να δημιουργήσεις κάτι καλό. Συμβαίνει κάτι, από αστείο έως γελοίο. Στα lives το "group" πίνει πριν αλλά και κατά τη συναυλία. Κάπου περνάει το μήνυμα και στον κόσμο: "Μη νοιάζεστε για τίποτα, ξεχάστε ότι σας απασχολεί, ξεχάστε τα όλα, μη σκέφτεστε..." Και το group επάνω, πάζει κάνοντας λάθη, παίζει άσχημα, αλλά κανείς δεν το καταλαβαίνει πια. Ετσι όμως δεν νοιάζεσαι για τον κόσμο που ήρθε να σε ακούσει. Και η μουσική σημαίνει κάτι. Γι αυτό ήρθε να σ' ακούσει. Και συ δεν τον σέβεσαι.

Εγώ σκέφτομαι ότι θέλουν να με δουν να παίω καλά. Γι αυτό κάθε φορά θέλω να τους προσφέρω νέες

ευχάριστες στιγμές αλλάζοντας το σχήμα μου για να υπάρχει ρίσκο, άρα ενδιαφέρον και σε μένα. Οι καλλιτέχνες πρέπει να σέρνονται τους ακροατές τους. Είναι σημαντικό αυτό, γιατί η μουσική είναι επικοινωνία. Τους μιλάς μέσα από τα τραγούδια. Μπορεί να μιλάω λίγο συντροπικά αλλά εγώ έχω νοιώσει την αγάπη να έρχεται απ' την πλευρά των θεατών προς μενα και αυτό το εκτιμώ πολύ και θέλω να τους τανταπούδω. Εγώ στην Αγγλία, είμαι αποργανωμένος απ' όλους, και έτσι ζω στον φανταστικό μου κόσμο και θυμάμαι όλα τα ωραία πράγματα που συνέβησαν και με οδήγησαν στο να γράψω καινούργια τραγούδια. Αυτή την ομορφιά θέλω να μεταδώσω και θέλω να δουλεύω με τέλειο τρόπο. Επαγγελματική ποιότητα αλλά με έμπνευση και ποιότητα.

M.M.B.: Η αλλαγή του βιολιστή έχει να κάνει με τις επαγγελματικές σου απαιτήσεις;

Nai. Απόλυτα. Κατ' αρχάς ήθελα πάντα βιολί και όχι βιόλα. Ο πρών ύπαιζε βιόλα. Και δεύτερον ο Peter Robin είναι πολύ καλύτερος βιολιστής. Ο άλλος είχε ωραία κίνηση, ήταν καλός στη σκηνική παρουσία αλλά δεν ήταν καλός μουσικός και έτσι δεν ήταν σημαντικός παρά μόνο για το πρώτο ταξίδι στην Αθήνα. Τώρα έχω μεγαλύτερο ακροατήριο, ο κόσμος περιμένει να ακούσει κάτι που να στέκεται στο μουσικό στερέωμα και όχι τα πρώτα βήματα του καλλιτέχνη. Αρα έπρεπε να έρθω με καλύτερους μουσικούς. Αλλά πάντα τους χρησιμοποιώ μουσικά και δεν μ' ενδιαφέρει η σκηνική τους παρουσία, γιατί δεν υπάρχει group. Υπάρχω εγώ, τα τραγούδια μου και η μουσική μου. Αυτοί βοηθών από το βάθος, δεν ξέρω από που, να παιχτεί η μουσική μου σωστά. Αυτό είναι όλο.

M.M.B.: Εάν ήσουν κάποιο ζώο, για μας θα 'σουν τζίτζικας. Για σένα;

Δεν το ξέρω αυτό το ζώο, δεν υπάρχει στην Αγγλία. Αλλά εάν ήμουν κάποιο ζώο θα 'θέλα να είμαι μαύρος πάνθηρας. Σκοτεινός, δυνατός, ικανός να υπερασπίσει τον εαυτό του.

M.M.B.: Δεν θα το φανταζόμουνα ποτέ...

Oχι έτσι; (γελάει). Μα αν ήμουν κάτι μικρό και αδύναμο, κάποιο άλλο ζώο θα μπορούσε να με σκοτώσει. Ασχημό αυτό.

M.M.B.: Πες πως βρίσκεσαι σε ένα καλοκαιρινό bar κάποιου νησιού και με αφορμή ένα πολύχρωμο πουκάμισο σου πάνει κάποιος την κουβέντα. Εσύ πως συνεχίζεις. Ποιά είναι τα πρώτα σου βήματα σε μια τυχαία συνάντηση; Τί ρωτάς και τί αφήνεις να μαθευτεί; Μιλάς εύκολα για τον εαυτό σου, τη μουσική σου; Πώς συστήνεις τον εαυτό σου;

Το πρώτο πράγμα που ζητάω να μάθω είναι το είδος της μουσικής που ενδιαφέρει τον άλλον και κατόπιν ψάχνω να βρω τί θα μπορούσα να κάνω μαζί του. Για παράδειγμα να παίξω τέννις ή ποδόσφαιρο, να τριγυρίσω μαζί του για να γνωρίσω και αυτά που αυτός έρει, εάν ξέρει περισσότερα. Πάντα βρίσκεις πράγματα στη ζωή άλλων που θα σου αρέσουν και δεν τα γνωρίζεις μέχρι τότε. Μ' αρέσει ούτως ή άλλως, πέρα από το φανταστικό ταξίδι σε άγνωστα μέρη, και το πραγματικό. Μου αρέσει να εξερευνώ και να μη μένω στα ίδια και τα ίδια. Εμπιστεύομαι τον κόσμο και κάνω γρήγορα φίλους. Είμαι κοινωνικός και ανοιχτός και για ότι δεν έχω ξανακάνει στη ζωή μου, θέλω να το κάνω. Για τη μουσική

μου όμως δε μιλάω εύκολα. Αλλωστε δεν μπορώ να βάζω το μυαλό μου να την αναλύει. Ομως για να συστηθώ σε άλλους λέω ότι γράφω τραγούδια, έτσι απλά, και τίποτα περισσότερο και σε άλλους τους λέω ότι είμαι δημοσιογράφος. Στην ουσία δεν μ' ενδιαφέρει τι θα σκεφτεί ο κόσμος, αν και ξέρω ότι ρωτάνε απλά και μόνο για να εξακριβώσουν εάν είναι αυτοί ανώτεροι ή όχι κοινωνικά, επαγγελματικά, οικονομικά... Τους αφήνω να νοιώθουν σπουδαίοι, προτιμώ να τους προσφέρω την ψευδαίσθηση της ανωτερότητας

M.M.B.: Φύλαξα κάτι για αυτή τη συζήτηση απ τη συνέντευξη τύπου στο ξενοδοχείο σου. Σ' έχει προδώσει κάποιος πολύ αγαπητός και κοντινός σου άνθρωπος;

Ωχ! (γελάει) ... γιατί το ρωτάς αυτό;

M.M.B.: Βγήκε έντονα από αυτή σου την εμφάνιση. Αν και πρέπει να πω ότι έμοιαζε περισσότερο με το τελευταίο και σημαντικότερο κομμάτι του παζλ που φτιάχνω για σένα από την αρχή των εμφανίσεών σου στην Ελλάδα, αλλά και απ' τα τραγούδια σου μέσ' απ' τους δίσκους.

Εκπλήσσομαι. Είναι αλήθεια. ... Ναι έχεις δίκιο, δεν περίμενα να το πιάσει κανείς. Ήθελα να το κρύψω για να σταθώ πολύ καλά στη συναυλία. Προσπάθησα πολύ. Μάλλον δεν τα κατάφερα. (σκέφτεται) Λοιπόν θα σου πω. Ο ρομαντισμός μου, μ' έκανε πάντα να περιμένω για κάτι πολύ δυνατώτερο και πιο ολοκληρωμένο από τις ευκαιρίες που σου προσφέρονται μετά από συναυλίες με τις groupies ή τέλος πάντων, με όλον αυτόν τον κόσμο που σε πλησιάζει προσωπικά. Ούτως ή άλλως και με τους στίχους και με την μουσική μου φέρομαι συμπαθητικά προς όλους τους χαρακτήρες που έχουν παρόμοια στάση με τη δική μου, ρομαντικούς, που ανατρέχουν στο παρελθόν και που κυριαρχούνται από τάσεις και ιδέες παλιές ίσως. Ολους αυτούς που φαντάζουν στεναχωριζόνται και τραγικοί.

M.M.B.: Γι αυτό και το τεθλιμένο χαμόγελο;

(Γελάει)

Σ' αυτό το σημείο, το περιοδικό εκτιμά ότι δεν είναι θεμιτή η δημοσιοποίηση της προσωπικής συζήτησης εξομολόγησης που ακολούθησε, στηριγμένη στην φιλική ατμόσφαιρα.

Κλείνουμε αυτό το κείμενο με τις εντυπώσεις του Roland από τις εμφανίσεις του στην Ελλάδα και τη μικρή συζήτηση για τον πόλεμο, όπου...

Είναι παράξενο. Στην Αγγλία οι νέοι δεν επηρεάζονται απ' τον πόλεμο ούτε τώρα αλλά ούτε και τότε με τα Φώκλαντ. Δεν τους ενδιαφέρει η πολιτική όσο εδώ στην Ελλάδα. Τους φαίνεται κάτι το πολύ μακρινό. Είναι ο Αγγλικός τρόπος σκέψης. Τους ενδιαφέρει η πολιτική εντός της Αγγλίας αλλά με επέκταση των εαυτών τους και μόνο. Το πρόσεξα και στην Ιταλία, όπου εκεί όπως κι εδώ ο κόσμος είναι πολιτικοποιημένος και έχει ένα γενικό ενδιαφέρον για τον κόσμο ολόκληρο.

M.M.B.: Με τι εντυπώσεις φεύγεις;

Στην Αθήνα ο κόσμος μ' έβγαλε τέσσερις φορές, ήταν κάτι το πολύ εγκάρδιο. Είμαι πολύ χαρούμενος για αυτό που συνέβη αν και κάπου το περίμενα γιατί έχω αρκετούς φίλους των τραγουδών μου εδώ και δίνω πάντα καλές συναυλίες. (Γελάει) Οχι και τέσσερις φορές, αν τό ξερα, θα είχα ετοιμάσει περισσότερα τραγούδια να τους πω. (γελάει)

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

του Hakim Bey

ΑΠΟΔΟΣΗ: Δημήτρης Μπεξής

Kάνε διάρρηξη σε σπίτια, αλλά αντί να κλέψεις, άφησε αντικείμενα Ποιητικής Τρομοκρατίας. Απήγαγε κάποιον/α και κάνε τους ευτυχισμένους.

Sτήσε φρειχάλκινες αναμνηστικές πλάκες σε μέρη (δημόσια ή ιδιωτικά), που είχες μιά αποκαλυπτική ή μιά ιδιαίτερα έντονη σεξουαλική εμπειρία, κ.α.

Διάλεξε κάποιον στην τύχη και πείσε τον πως κληρονόμησε μιά τεράστια, άχρηστη περιουσία - ας πούμε 5.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα στην Ανταρκτική, έναν γερασμένο ελέφαντα από τοιφρο, ένα ορφανοτροφείο στη Βομβάη, μιά συλλογή από αλχημικά χειρόγραφα. Αργότερα θα συνειδηποιήσει ότι για λίγες στιγμές, πίστεψε σε κάτι απιθανό και ίσως με αυτό τον τρόπο να οδηγηθεί να ψάξει και να βρει έναν εντονότερο τρόπο υπαρξίας.

Hτέχνη της Ποιητικής Τρομοκρατίας, μπορεί ακόμα να χρησιμοποιηθεί και σε δημόσια μέρη: Βιαστικά γραμμένα ποιήματα σε τουαλέτες δικαστηρίων, μικρά φετίχ παρατημένα σε πάρκα και σε εστιατόρια, χεροχαρτία από κάτω από υαλοκαθαριστήρες παρκαρισμένων αυτοκινήτων, ανώνυμα γράμματα ταχυδρομημένα σε τυχαίους ή επιλεγμένους παραλήπτες (ταχυδρομαπάτη), υγρό τσιμέντο...

O Ποιητικός Τρομοκράτης ενεργεί σαν ένας εκ πεποιθήσεως απατεώνας, που σκοπός του δεν είναι τα χρήματα, αλλά η αλλαγή.

Nτύσου. Αφησε ψεύτικο όνομα. Γίνε μυθικός. Η καλύτερη Ποιητική Τρομοκρατία, είναι ενάντια στο Νόμο, αλλά μη σε πάσουν. Η Τέχνη σαν έγκλημα, το Εγκλημα σαν Τέχνη.

Oργάνωσε μιά απεργία στο σχολείο ή στη δουλειά σου, επειδή δεν ικανοποιεί τις ανάγκες σου για νωθρότητα ή πνευματική ομορφιά.

H Ποιητική Τρομοκρατία είναι μιά πράξη στο θέατρο της Σκληρότητας που δεν έχει σκηνή, ούτε θέσεις και σειρές, ούτε εισηγήσια και τοίχους. Για να μπορέσει να λειτουργήσει η Ποιητική Τρομοκρατία, είναι αναγκαίο να αποδευμεθεί από όλες τις συμβατικές δομές για τεχνο-κατανάλωση και οι αντάρτικες καταστασιακές πρακτικές θεάτρου δρόμου, είναι μάλλον πολύ γνωστές και αναμενόμενες τώρα πιά.

Dώσε γυμνός, το στίγμα σου.

H αντίδραση του κοινού ή το αισθητικό σοκ, σαν αποτέλεσμα της Ποιητικής Τρομοκρατίας, θα πρέπει να είναι τόσο δυνατό, όσο και ο τρόμος. Δυνατή αηδία, σεξουαλική διέγερση, δυσιδαιμονικός θαυμασμός, ξαφνική ενορατική - διάσπαση, ντανταϊστική οργή. Ασχετά αν η Ποιητική Τρομοκρατία απευθύνεται σε συγκεκριμένο πρόσωπο ή σε πολλούς, άσχετα αν υπογράφεται ή είναι ανώνυμη, αν δεν έχει αλλάξει τη ζωή κάποιου (ξέχωρα από εκείνη του καλλιτέχνη), έχει αποτύχει.

Mιά εξαίσια σαγήνη που πραγματοποιείται όχι μόνο για αμοιβαία ικανοποίηση, αλλά μια συνειδητή πράξη σε μιά σκόπιμα όμορφη ζωή ίσως η απόλυτη Ποιητική Τρομοκρατία.

Mην κάνεις Ποιητική Τρομοκρατία για άλλους καλλιτέχνες, κάν την για ανθρώπους που δε θα καταλάβουν (τουλάχιστον για λίγες στιγμές), ότι αυτό που κάνεις είναι Τέχνη. Απόφυγε αναγνωρίσμες καπηγορίες τέχνης, απόφυγε την πολιτική, μη λογομαχείς, μην είσαι συναισθηματικός. Να είσαι ανελέτος, να διακινδυνεύεις, να είσαι βάνδαλος μόνο με ότι πρέπει να εξαληφθεί, κάνε κάτι που τα παιδιά θα θυμούνται για όλη τους τη ζωή, να είσαι υπερφυσικός, αλλά όχι αυθόρμητος, εκτός αν καταληφθείς από τη Μούσα της Ποιητικής Τρομοκρατίας.

DEUS X MACHINA

φωτογραφίες Σπύρος Τσακίρης

Δεν είμαστε ούτε νοιώθουμε περιθωριακοί. Κατηγορηματικά. Ποτέ δε νοιώθαμε έτσι, ούτε και θα νοιώσουμε. Εμείς είμαστε η κοινωνία, οι "άλλοι" είναι το περιθώριο. Η κυβέρνηση είναι περιθωριακή, οι βουλευτές είναι περιθωριακοί, όλοι αυτοί οι καριόληδες είναι περιθωριακοί.

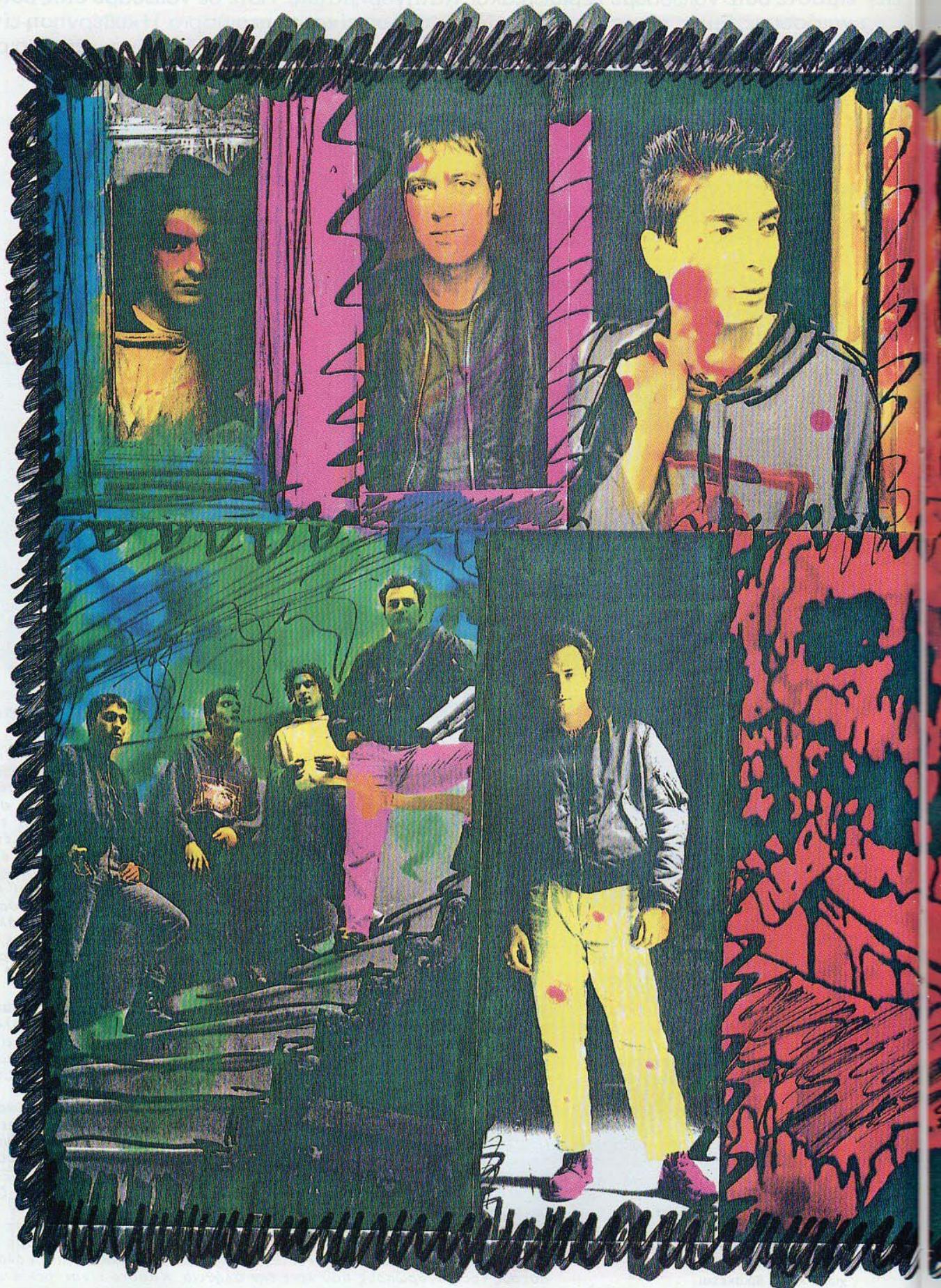
P
U
N
K
S
N
O
T
P
E
A
D

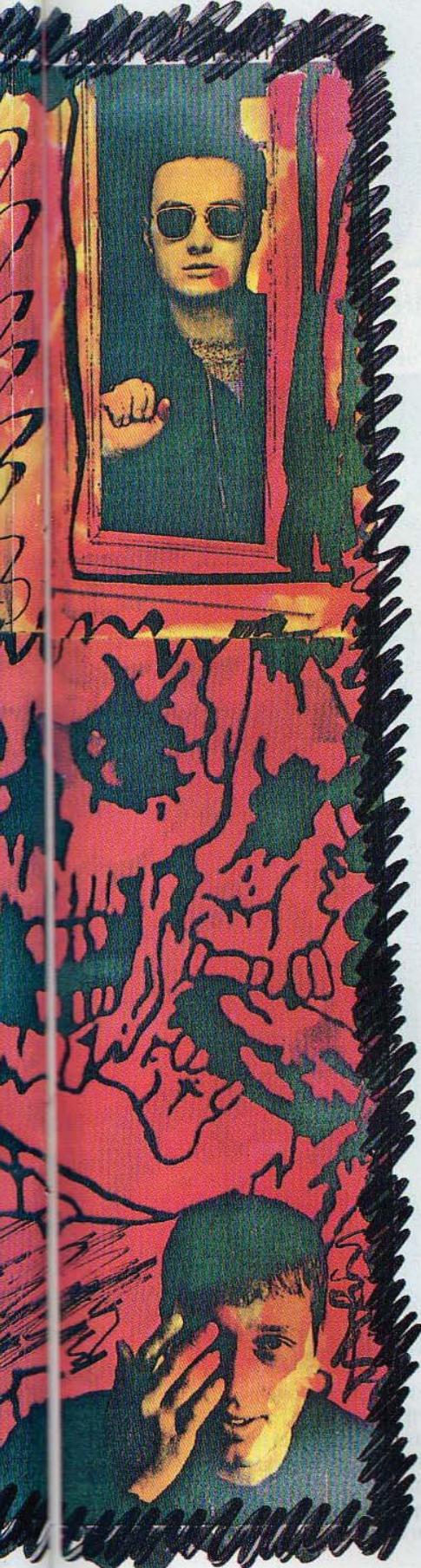
Εκείνο που πιστεύουμε εμείς σαν συγκρότημα, είναι πως όταν κάτι είναι αγνό, αληθινό, είναι επαναστατικό ή προοδευτικό και πρωτοποριακό, το σύστημα το κρατάει κλεισμένο και δεν το αφήνει να ανοιχτεί. Οταν του αφαιρέσει οτιδήποτε από όσα το συνθέτουν, δηλαδή το κάνει σαν τα μούτρα του, τότε το πλασσάρει σαν μόδα, σα νέα ιδεολογία, σαν τον ίδιο του τον εαυτό, αφού το αλλοτρώσει και το ευνούχισε. Και μεις βρισκόμαστε σε μιά ανάλογη φάση. Τώρα που είμαστε μιά rock μπάντα που έχουμε πράγματα να δώσουμε και μουσικά και στιχουργικά και σαν παρουσία και σαν άτομα που κινούνται μέσα σ'ένα κοινωνικό και πολιτικό χώρο, όσο είμαστε έτσι, θα βρισκόμαστε παραγκωνισμένοι. Εάν αποφασίσουμε ότι πρέπει να στήνουμε κώλο, τότε θα γίνουμε και γνωστοί και θα προσεγγίσουμε το πλήθος. Το ζήτημα είναι, πως όλη αυτή η underground σκηνή, τα περιοδικά, τα γκρούπς, το κοινό που υπάρχει, θα βρει τη χρυσή τομή, ώστε και το άνοιγμα στον ερύτερο κόσμο να γίνει και εμείς να μη χάσουμε την αυθεντικότητά μας. Αυτός είναι ένας βασικός προβληματισμός γιά κάθε underground γκρούπ, σε όποιο μουσικό χώρο κι αν βρίσκεται.

Ο δίσκος για μας ήταν κάτι καινούργιο, κάτι που δεν το περιμέναμε, επειδή η πρόταση έγινε πολύ νωρίς, όταν δεν σκεφτόμασταν τίποτα σχετικό. Παίζαμε μόλις τρείς τέσσερεις μήνες. Μέσα από αυτή τη διαδικασία μάθαμε πολλά. Μάθαμε πρώτα πρώτα το πως να λειτουργούμε σαν ομάδα, σαν ένα σώμα. Βέβαια ο καθένας έχει την ξεχωριστή του προσωπικότητα, αλλά στο δίσκο δουλέψαμε σαν μονάδα. Μόνο έτσι μπορούσε να γίνει η δουλειά. Δουλέψαμε σκληρά, τόσο στις πρόβες όσο και στις πχογραφήσεις κάτι που μας έδειξε και μας έδειξε και πράγματα που δεν τα είχαμε δει μέχρι τότε. Το αποτέλεσμα μας ικανοποιεί και πιστεύουμε ότι θα ικανοποιήσει και το κοινό μας, ή όποιον το ακούσει. Από κεί και πέρα, σαν μουσικό, δεν φέρουμε καμμία ευθύνη γιά τα άλλα νταραβέρια που θα γίνουν, promotion, διαφήμιση, πως θα πουλιέται κλπ. Δεν μπορούμε να τα ελέγξουμε. Θέλαμε να κάνουμε ένα δίσκο, τον κάναμε και τώρα ζητάμε να δούμε αν το τίμημά του είναι βαρύ ή όχι.

Αν εμείς, παλεύουμε σαν μπάντα, γιά μερικά πράγματα, αυτό συμβαίνει επειδή ανήκουμε σε μιά συγκεκριμένη κοινωνική τάξη. Αν είμασταν αστοί, ή μεγαλαστοί, θα παλεύαμε γιά διαφορετικές καταστάσεις. Για μας, συνειδητός είναι κάποιος που ξέρει που ανήκει και το παλεύει. Αξίζει δηλαδή οποιοσδήποτε, αρκεί να ξέρει τι είναι και γιατί είναι. Μπορεί ίσως να είναι εχθρός μας, αλλά αξίζει.

Ανήκουμε στην rock'n'roll τάξη, αυτό τα λέει όλα, σ'αυτούς που βιώνουν το rock'n'roll, σαν καθημερινότητα. Τα πάντα είναι rock'n'roll. Υπάρχει η rock'n'roll κατάσταση σαν μύθος και υπάρχει η ανάλογη σαν βίωμα. Εμείς με το βιώνουμε το rock'n'roll. Κάνουμε τη μουσική μας, αλλά για να φτάσουμε στο αποτέλεσμα, στο προϊόν του rock'n'roll που είναι η μουσική των DEUS EX MACHINA, τα live μας, οι δίσκοι, περνάμε μιά ολόκληρη rock'n'roll ζωή με μεροκάματα στις οικοδομές και όλα τα συναφή. Δεν είμαστε τα πιτσιρίκια που φτιάχνεις την μπάντα να πάιξουν rock'n'roll, είμαστε τα παιδιά που είναι rock'n'roll. Αυτοί είναι και οι λόγοι που στηρίζουμε τις καταλήψεις, τα παιδιά που διώκονται με σκευωρίες ή δικάζονται και όλους αυτούς τους ανθρώπους που λένε την αλήθεια. Κι αυτό είναι rock'n'roll

EVEN IF WE LOOSE

Η ουσία αυτού του τραγουδιού είναι αυτό που φωνάζει ο κόσμος και στα γήπεδα: "Χάσουμε, κερδίσουμε, εμείς θα σας γαμήσουμε!". Σύνθημα που ουσιαστικά υπάρχει και στην καθημερινότητα. Είμαστε αναγκασμένοι να παίξουμε στο παιχνίδι, όποιο κι αν θα είναι το αποτέλεσμα.

MASS MEDIA

Εδώ ρίχνουμε ένα σχετικό κράξιμο, στους "μύθους" και τα είδωλα, στον Jackson ή τη Madonna και στο MTV. Υπάρχει ο στίχος που λέει: "Η Madonna μιλαει για τον Ιησού Χριστό, ο Jackson για τον PEPSI Χριστό". Κάνουμε ένα παραλληλισμό. Ο Χριστός, ο Σωτήρας και η PEPSI ο Σωτήρας. Ο Χριστός υπήρξε κάποιος που είπε μερικά πρωτοποριακά πράγματα και τώρα η PEPSI που εκμεταλλεύεται ακόμα κι αυτόν. Για να πουλήσει θα μπορούσε να μας πλασσάρει και τον Τσε Γκεβάρα. Θέλουμε να δείξουμε ότι αυτό που κυβερνάει είναι οι πολυεθνικές. Κλασσικό παράδειγμα της πλύσης εγκεφάλου, αποτελεί και ο στίχος που λέει: "Σου βάζουν το μυαλό σαν τρένο στις ράγες. Τυφλή καθοδήγηση". Για μας ο πλουραλισμός είναι ο πραγματικός φασισμός, γιατί μας φορτώνουν με τόσα μυνήματα αριστερά και δεξιά που χάνουμε το μυαλό μας. Και τελικά σου περνάν το δικό τους, δηλαδή, εντάξει μωρές, όλοι εδώ βράζουμε, στο ίδιο καζάνι. Οι DEUS EX MACHINA μέσα από τα κομμάτια τους θέλουν να παρακινήσουν τον κόσμο να κάνει δικές του σκέψεις, ακόμα κι αν αμφισβητήσει τις απόψεις μας. Θέλουμε όμως να τον λουκιάσουμε σε μιά σκέψη που ίσως να μην έχει κάνει.

INSPIRATION

Έχουμε γράψει την έννοια της Εμπνευσης, που για μας σημαίνει Αποκάλυψη. Οταν εμπνέομαστε, αποκαλύπτονταν νέες πραγματικότητες κι αυτές τις κάνουμε τραγουδά. Είναι κάτι που κινείται σε ένα άλλο επίπεδο, όχι δηλαδή τα κλασσικά, στρατός, αρρώστειες, ωuxiatrēia... Δεν θέλουμε να πούνε ότι είμαστε μιά μπάντα που κι αυτή ασχολείται με το σεξ, τη βία, ή τις γκόμενες, ή τα ναρκωτικά. Μπορεί βέβαια να βρίσκονται κάπου κι όλα αυτά μέσα στη ζωή μας. Μπορούμε τελικά και σκεφτόμαστε. Το rock'n'roll σημαίνει να σκέφτεσαι, να βάζεις το μυαλό σου να κινείται.

MOTORPSYCHO

Εδώ κάνουμε μιά αναφορά στη μηχανοψυχοπάθεια που δέρνει αυτή την κοινωνία. Παντού μηχανές. Μηχανή για τον καφέ, μηχανή για το τσάι, μηχανή για τα ρούχα, τα παπούτσια, τηλεοράσεις, μηχανές στο σεξ, τα πάντα μηχανές. Εχει γίνει πλέον ψυχοπάθεια, δηλαδή δημιουργούν ψυχοπαθητικές προ-

σωπικότητες. Μπορούμε να ζήσουμε χωρίς μηχανές. Οι μηχανές φτιάχτηκαν για να κερδίζει χρόνο ο άνθρωπος, αλλά τελικά... χάνει τη ζωή του.

DEUS

Το έχουμε γράψει για μας. Αυτό που κεντράρουμε, είναι ότι οι Deus αποτελούν μονάχα την αρχή και μέσα μας υπάρχουν πράγματα που δεν τα ξέρει κανέις, ποτέ δε θα τα μάθει, ποτέ δε θα τα βγάλουμε κι ότι αυτά που έχουμε κάνει είναι ακόμα πολύ λίγα, αλλά τουλάχιστον, ακόμα κι αν δεν μπορέσουμε να τα βγάλουμε προς τα έξω, εμείς έρουμε τι θέλουμε. Ο χρόνος θα δείξει αν καταφέρουμε να το μεταδώσουμε και σε άλλους. Σε σχέση με τα χρόνια μας και τις εμπειρίες μας, έρουμε τι θέλουμε.

CURIOS

"Ζω γιατί είμαι περίεργος". Σ' αυτή τη ζωή σε λουκιάζουν, σε χαρακώνουν, μπορεί και να σε σκοτώσουν, να σε θάψουν. Όλα επαναλαμβάνονται, κάνουν κύκλο, αλλά έχει πλάκα. Βγαίνεις έξω, τα παλεύεις, τα κυνηγάς, χτυπίσεις μαζί τους, ναι ακόμα και τη ζωή σου μπορεί να χάσεις, πόσοι αλήθεια, δεν την έχουν χάσει σ' αυτή την κόντρα, στην εργασία μέσα από τα αυχήματα, άλλοι σε επαναστάσεις, για να αλλάξουν την κοινωνία. Το θέμα είναι να αγωνίζεσαι κι αν δεν έχεις σκοπό να αγωνιστείς για κάτι, τουλάχιστο ζήσε από περιέργεια.

UNRELIABLE

Μιά αναφορά στις προσωπικές σχέσεις, τις ερωτικές. Οχι συγκεκριμένα για κορίτσια κι αγόρια, δεν το κλισσάρουμε. Αγόρι, αγόρι, κορίτσι, κορίτσι, τρείς ένας, δύο πέντε, δεν έχει σημασία. Ο έρωτας είναι έρωτας και μπορούμε να ερωτευτούμε τα πάντα. Ερωτέψου, αγάπησε, δημιούργησε επαφές, αλλά πρώτα απόλα ο εαυτός σου. Αν δεν τάχεις καλά μαζί του, αν δεν έρεις ποιός είσαι κι αν δεν είσαι ουσιαστικά μόνος σ' αυτή τη ζωή, δε μπορείς να είσαι με άλλους. Αν στηρίζεσαι σε άλλο, έχεις αποτύχει. Τελικά, εκείνο που ο άλλος θα αγαπήσει σε σένα, είναι η προσωπικότητά σου. Αν απαρνηθείς τη μοναδικότητά σου, για χάρη κάποιου άλλου, τότε καλά θα κάνει κι εκείνος να μη σε γουστάρει.

CHASE ME

Κάποτε τα πράγματα έλαμπαν για τους ανθρώπους, για τον καθένα ξεχωριστά και τώρα αυτό το φως που υπήρχε, τον κυνηγάει, έχει ξεθωριάσει και το όνειρο έχει μετατραπεί σε εφιάλτη. Αυτό είναι στην ουσία το πνεύμα του δίσκου μας. Να δώσουμε μερικά πράγματα χωρίς ακριβώς να λέμε ποιά είναι. Είναι αφηρημένος, μα σίγουρα ο επόμενος θα είναι πιό συγκεκριμένος.

ΤΗΣ ΕΙΔΗΡΕΣ

από τον ΜΙΧΑΛΗ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Καλοκαίρι του 1986. Ο BOB URK και η ARIANE ROOT έχουν "μεταναστεύσει" από την πατρίδα τους, το Οχάιο, στην πόλη των Outta Place, των Fuzztones, των Tryffles, των Headless Horsemen και τόσων άλλων που έγραψαν ή γράφουν ιστορία. Η εμφάνιση του Bob; Μαύρα δερμάτινα ρούχα, μακριά κορακίσια μαλλιά και το χαρακτηριστικό κοκκάλινο περιλαίμιο. Παιζει κιθάρα έχει χαρακτηριστική φωνή, γράφει σχεδόν όλα τα τραγούδια και μέλλει να γίνει η ψυχή των ULTRA 5. Η Ariane, είναι εκείνη που παιζει ίσως, το πιό υπνωτικό και μυστήριο Vox και Hammond όργανο, δίνοντας ένα πολύ χαρακτηριστικό ήχο στη μπάντα. Εκείνη την εποχή, το σχήμα συμπληρώνεται από την ex Tryffles και Maneater, ELLEN O'NEIL στα ντραμς και τον αδερφό της Mike στο μπάσσο.

Μα τα πράγματα αλλάζουν γρήγορα. Τα αδέρφια O'Neil παραχωρούν τις θέσεις τους στην TARA McMUNN και τον KEN ADERSON. Η πρώτη, μπαδσίστας του Νεουορκέζικου γυναικείου σχήματος των Maneaters, έμελλε να παραμείνει

στην μπάντα. Όμως ο Ken δεν είχε την ίδια τύχη. Ο γνωστός, από τους Optic Nerves ντράμερ, εγκαταλείπει τους ULTRA 5, προτού ακόμα κυκλοφορήσει κάτι δικό τους σε βινύλιο. Ετσι τη θέση του παίρνει η JOANNA KEREW. Ετσι επιτέλους εμφανίζεται

σε δική τους εταιρία και με δικά τους έξοδα το πρώτο τους 45άρι που έχει σήμερα αποκτήσει συλλεκτική αξία. Η πρώτη πλευρά περιελάμβανε ένα κομμάτι του Bob και της Ariane με τίτλο "It's a Long Way Home". Ο ακροατής, για 3,5 περίπου λεπτά, υπνωτίζεται από τη μυστήρια και παράξενη φωνή του Urk, αλλά οι κραυγές που ακούγονται, τον επαναφέρουν γρήγορα στην πραγματικότητα. Για b-side προτίμησαν μιά διασκευή, το "Sweet Love" των Sons Of Fred, από τα 6T'ς, ένα τραγούδι με ταχύτερο ρυθμό και ένα ντραμς διαφορετικό απ'ότι ακούγεται στην πρώτη πλευρά. "Το "Sweet Love" είναι ένα μικρό θρίλερ", ισχυρίζεται ο Bob.

Μετά από αυτό το θαυμάσιο ντεμπούτο τους, οι ULTRA 5 αποκτούν όλο και περισσότερους φίλους. Ο μουσικός Τύπος γράφει συνέχεια για μια μπάντα από τη Νέα Υόρκη που "δεν έχει κάποιο συνηθισμένο στυλ". Η Glynis Wilson, εκδότης του καναδικού φαντιν FELINE FRENZY έγραφε: "Είναι υπέροχο να βλέπεις μιά μπάντα να δημιουργεί το δικό της ήχο, χωρίς να ξεφεύγει από τις αρχικές επιρροές της".

Σε αρκετά σύντομο χρονικό διάστημα, κυκλοφορεί μια συλλογή της OG Records σε συνεργασία με το περιοδικό "WHAT WAVE" και τίτλο "Mr Garagers Neighbourhood". Η συνεισφορά των ULTRA 5 είναι το "The Bone's Walk", ένα βαρύ και αργό αριστούργημα.

Η τρίτη κατα σειρά επαφή του γκρούπ με το βινύλιο, είναι σε μια συλλογή 7 ίντσών, της γερμανικής SCREAMING APPLE και του περιοδικού "EX NEXU". Οι ULTRA 5, δεσπόζουν ανάμεσα στους Kliec, Stems, Projectiles και Electric Shields, σε μια διασκευή του θρυλικού "Get Out Of My Life Woman". Για άλλη μια φορά αποδεικνύουν και στους πιο δύσπιστους, πως η επιτυχία τους δεν είναι τυχαία.

Σαν φυσικό επακόλουθο της πορείας τους, έρχεται η πρόταση από την εταιρία IMAGINARY, να συμμετάσχουν στην γνωστήσυλλογή "Stoned Again". Δυστυχώς το τραγούδι "Off The Hook" που είχαν κυκλοφορήσει παλιότερα δεν εμφανίζεται παρά μόνο στην CD έκδοση.

Το δεύτερο μισό του 1990 βρίσκει το γκρούπ να κυκλοφορεί το δεύτερο σίνγκλ τους για την SCREAMING APPLE, αλλά με μια αλλαγή: Στα τύμπανα δεν υπάρχει πλέον η Joana Kerew, αλλά η WAYNE DIAZ. Αυτό το 45άρι, περιλαμβάνει μια διαφορετική άποψη του "The Bones Walk" και flip-

side το "She's The Girl" με μαγικούς στίχους και ένα όργανο που παρασύρει σε μια ανέλπιστη δίνη.

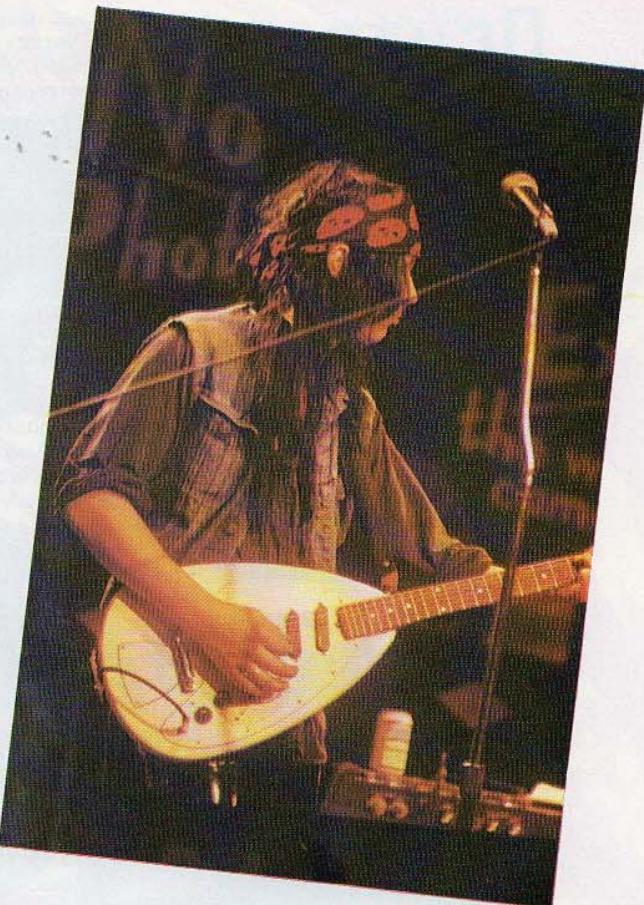
Αλλά τι κάνουν σήμερα οι ULTRA 5; Εχουν ετοιμάσει μερικά νέα κομμάτια (Rock'n'Roll Doll, Satan's Angel, Fun), που θα περιλαμβάνονται στο LP τους που πρόκειται να κυκλοφορήσει σύντομα και σίγουρα θα είναι μια σημαδιακή στιγμή.

Τα μάτια σας λοιπόν ανοιχτά γιατί οι ULTRA 5 είναι μια μπάντα που σίγουρα θα ασχοληθούμε, μαζί της τη δεκαετία που ήδη διανύουμε. Ο μουσικιώδης και παράξενος ήχος τους αξίζει πολλά.

"ULTRA 5 are the Fuzztones Children of the N.Y.C. Midnight Records.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ULTRA 5
P.O.Box 1821
Murray Hill Station
N.Y./N.Y. 10156 - 0610
U.S.A.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- Demo Tape: Go Baby Go, Get Out Of My Life Woman, She's The Girl, Off The Hook (1987)
- Single: It's A Long Way Home/ Sweet Love. (1987)
- Various LP: Mr Garage's Neighbourhood ("The Bones Walk"). OG/What Wave.(1987)
- Various Cass: What's All That Fuzz About? ("Go Baby Go") What Wave (1988).
- Various 7": "Get Of My Life Woman". Screaming Apple/Ex Nexus.(1988)
- Various CD: Stoned Again ("Off The Hook"), Imaginary. (1989)
- Various Cass: Disgraceland (2 Live Tracks), What Wave. (1989)
- Various Cass. Dagger Killer Compilation, vol II ("Lil' Red Riding Hood") Dagger 'Tapes. (1990)
- Video: Get Out Of My Life Woman (1990)

Πεντε ομορφα κοριτσια

Ας πούμε πως έχετε μωρό. Κάποιο μράζι, χρειάζεται να φρύγετε, οι γονείς σας λειπουν διάκοπας στο χωριό, οι περισσότεροι φίλοι είναι απασχολημένοι και απεγνωσμένη ψάχνετε για babysitter. Και ξαφνικά, deus ex machina, πάγτε γλυκά κοριτσιά, χτυπάν την πόρτα σας, ζητώντας δουκειά. "Καλά", σκέψετε κυττάντας την ατημέλητη εμφάνιση τους, ετοι είναι σήμερα τα μοντέρνα κοριτσιά! Βγαίνετε. Περνάτε καλά. Πολύ καλά, πρύχοι πως το μωρό σας βρίσκεται σε χέρια απαλά και ζεστά.

Ξημερώματα γυρνάτε στο σπίτι. Κόλαση. Τα πάντα στον αέρα το εσωτερικό κατεστραμένο, οι γείτονες στο δρόμο, περιπολικά παντού και το μωρό σας καρφώνεται στον τοίχο με καριούνα αυγκρατουν τα ρούχα του, να κλαίει. Μην φας πάξει υστερία. Κυρίες και κύριοι, είχατε την τύχη να συναντήσετε το μεναλύτερο γυναικείο σχήμα, που εμφανίστηκε στο rock'n'roll: Tic LUNACHICKS.

Ο κόσμος χαλαίει. Όπου εμφανιστούν αυτές, οι πέντε παλαβράρες, σετεται το παν. Ναι, υπάρχουν οι L - 7, οι Babes in Toyland και οι Dickless. Πολύ κολεσ, αλλά τούτες εδώ οι αλήτισσες, βγαλμένες μέσα από τη σκοτεινή απόδαφαιρο του Μπρούκλιν, είναι τα κάτι αλλο. Προκλητικές, τόσο που οι Runaways θα ντέρπονταν να ξαναδούν το φως του ήμου, αν υπήρχαν σήμερα. Το μεσαίο δάχτυλο μόνιμα υψηλένο, να χαροτίζει περήφανο κάθε αρσενική παράκληση, ενώ οι σεξουαλικές τους ορέεις μοιάζουν ατελείωτες.

Βλέποντάς τις, θάλεγε κανείς πως εύκολα θα γίνονταν πρωίδες στα κόμις κάποιου δάσσημου καλλιτεχνη, κάτι που δεν αποκλείεται να συμβει. Οι θηλυκοί Ramones, ξεσπαθώντας τους πισινούς τους στο ακροατήριο, βγάζοντας τη γλώσσα, γλείφοντας προκλητικά τα χείλη. Το rock'n'roll τους, αυτοκίνητο με το γκάζι να κοντεύει να τρυπήσει το δασί, ταχύτητα, πάθος, στίχοι σαρκαστικοί, βρώμικοι, ειρωνικοί, καλούν δύος τους άντρες του πλανήτη, να υποκληθούν στη απαίσια γοητεία τους.

Οι LUNACHICKS, είναι πιά ένα γλυκό κατεστόμενο που κινδυνεύει να γίνει μια ευχάριστη μονιμότητα στη ζωή μας. Και να σκεφτείτε ότι η δισκογραφική τους παρουσία, είναι "φτωχή". Ενα διπλό 45άρι, ακόμα ένα και το περσινό τους μεγάλο βήμα που ο τίτλος τους "Babysitters On Acid", αλακλήρωσε τις απόψεις κοινού και κριτικών για το όραμα που πρεσβεύουν αυτές οι επικίνδυνες τύπισσες.

Η επίσκεψή τους στη Βρετανία, στα τέλη της περασμένης χρονιάς, ήταν θριαμβευτική. Ήδη η φήμη τους είχε απλωθεί από πριν, αλλά ο κόσμος που τους είδε, ένοιωσε σπασμούς σε διάφορα άκρα του σώματός του. Και μιλάμε

για ένα 80% αντρικό ακροατήριο! Άλλα οι πέντε κοπελλές, τα έδωσαν σ' λα. Η τρομερή και φοβερή τραγουδίστρια THEO KOCAN, εμφανιζόταν με κίτις ενδυμασία, προκαλώντας τον κοσμό που χέρευε σαν τρελός. Η SINDI B. και η GINA, χτυπούσαν τις κιθάρες με μανιά, βαζόντας τους φωτιές που εκαγόνταν τα δυτικά των φαγκ και των εκπονταδών headbangers που συνωστίζονταν μπροστά από τη ακνή της SIDNEY "Squid" SILVER, να δίνει μιό αλλή διάσταση στο μπασό, σιωνή με τεντόσκηση - όπως την χαρακτηρίσαν του John Bonham, BECKY WRECK να χτυπούει αλύπτητα τα ντραμς της.

"Δεν αντηκουμε σε κανένα κίνημα! Εμφαστε κίνημα από μόνες μας, ένα αυθόρυμπο κίνημα!", δηλώνουν και φαινεται να έχουν δίκιο. Χρησιμπολισμούν τη λέξη "tuck", σασ κανένας άλλος rock star.

Υπάρχουν από το 1986 παιζόντας ένα hardcore γρήγορο που με το χρόνο εξελίντηκε σε εκείνο που σήμερα αποτελεί το μέλλον του rock, χωρίς να χάσει ιχνος από την σπρτάδα του. Το "Babysitters On Acid", βγάζει μάτια και περιλαμβάνει πέντε από τα συνολικά έξι κομμάτια που ηχογράφησαν στα δύο πρώτα τους σίνγκλς συν επτά καινούργια, και ολα μαζί αναδεικνύουν τις LUNACHICKS σε αστέρια πρώτου μεγέθους. Όλα είναι κυκλοφορίες τις Blast First, που μετά από καιρό, ανακαλύπτει ένα σύνολο πραγματική έκπληξη για το χώρο του ανεξάρτητου rock'n'roll.

"Υπάρχουμε για να δημιουργήσουμε περισσότερες αξιοσέβαστες γυναικες σ' αυτόν τον κόσμο. Θέλουμε να μας φεύγαται ο κόσμος και μέσω αυτού του φόβου να αποκτήσουμε σερβαριο! Καλό, εσαι,

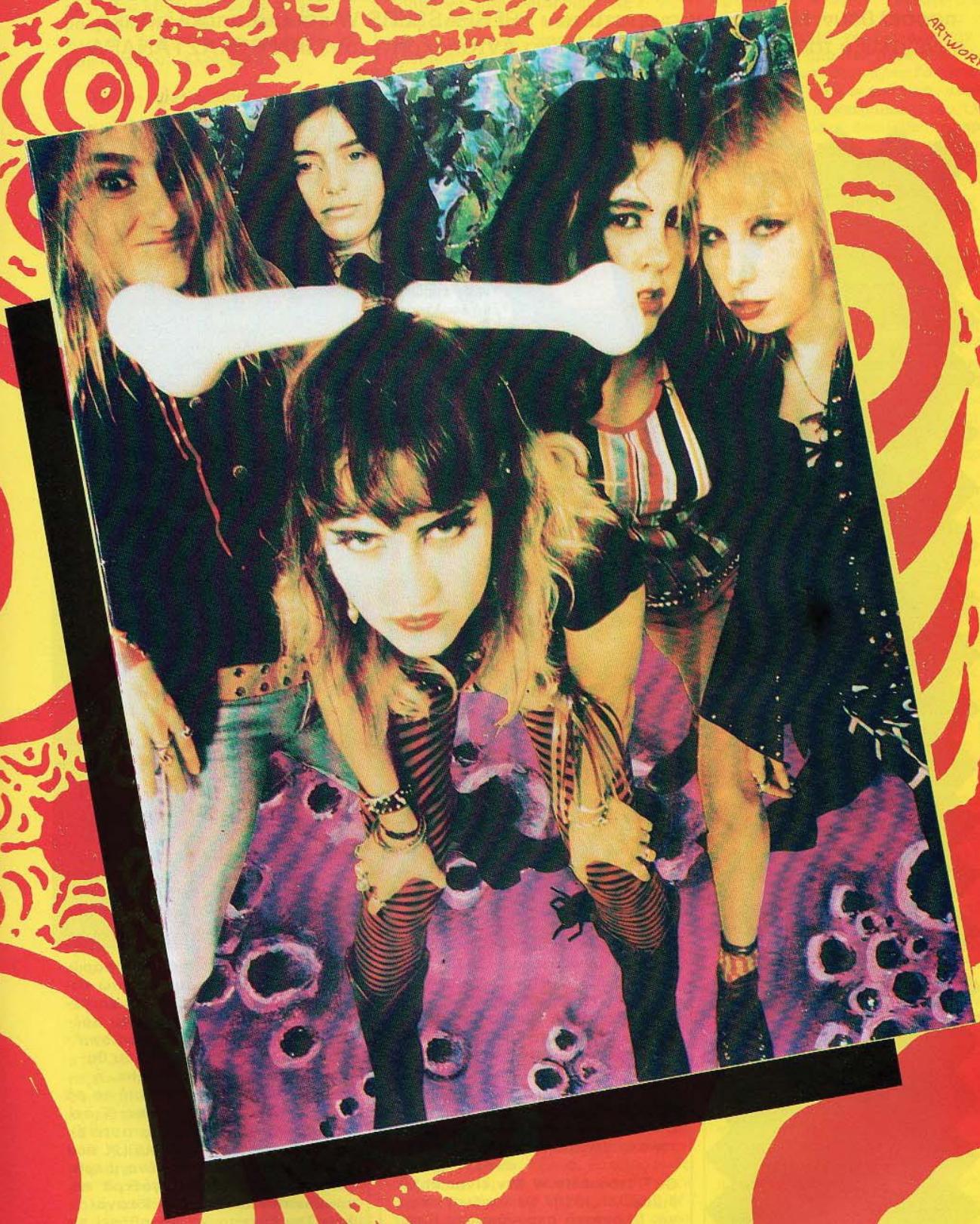
Ιδού λαϊπόν, οι γυναίκες του αυριο. Οι γυναικες που σπέρνουν πανικό στους άνδρες και δε διστάσουν να χρησιμοποιησουν τη λέξη "μουνάκι", χωρίς τα μπορει και μαλακεις. Εχουν όλο τον καιρό με το μέρος τους, μια για μας στο δειπνού πόσα απίδια πιάνει σ τάσκος. Και μέχρι τότε... Γλαύκο το, ασ τις φέρει καποιος στην Ελλάδα Βαρεθήκαμε τον Iggy!

Γιάννης Καστανάρας

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ LUNACHICKS

- "Lunachicks" (διπλό 45άρι με τα κομμάτια Sugar Luv/Get Off The Road/Makin It/Jan Brady, 1989, Blast First)
- "Cookie Moshter/Complication (45άρι, 1990, Blast First)
- "Babysitters On Acid" (LP, 1990, Blast First)

* Το μόνο κομμάτι που δεν υπάρχει στο αλμπουμ.

ARTWORK: B. TZANOGLOU

Ενα δημιουργικο γκρουπ, μαχιμο και με κατασταλαγμενες αποψεις, φτανει απο την Ολλανδια για να ασκησει την Ποιητικη του Τρομοκρατια σε οσους πιστους προσελθουν. Μερικα γνωρισματα των TRESPASSERS W και μια αποκλειστικη συνεντευξη του GOR GOOUT με Πολεμικο Ανταποκριτη τον ΓΙΑΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ ειναι οτι πρεπει, μερες που ειναι.

Καταλήψων, οργανώθηκαν σε μαζικό επίπεδο, ήδη από τα μέσα της δεκατίας του '60. Σήμερα, το ποσοστό των νέων που κατοικουν την Ολλανδία, είναι πολύ μεγάλο σε σχέση με τον πληθυσμό και εκείνοι αντλούν πειραματικά πρότυπα από όλο τον κόσμο και τα ενεργοποιούν στην ίδια τη ζωή τους. Οι TRESPASSERS W, είναι μια μπάντα που καταγεται από την Χάγη. Ενα γκρούπ που στέκεται σε ένα επίπεδο υψηλότερο από των υπόλοιπων της χώρας, έχοντας ανακατώσει στο μίξερ, διάφορα είδη της μουσικής - από jazz και κλασσική, μέχρι rock'n'roll. Τους παρουσιάζουμε, επειδή αξίζει τον κόπο, σε όποιον "την φάχνει" πραγματικά με τη μουσική, χωρίς παρωπίδες και ιδιαίτερα στυλ. Εξ αλλου οι TRESPASSERS W, διαθέτουν απόλα: Χιούμορ, πολιτική συνείδηση και ακτιβισμό, ιδέες αστείρευτες, ικανότητες αυτογνωσία.

Οι TRESPASSERS W, είναι ακραία παράξενοι. Ετσι τουλάχιστον θέλουν να τους παρουσιάζουν τα έντυπα που τα τελευταία χρόνια ασχολούνται με το Ολλανδικό αυτό γκρούπ. Μιά λατρεία, έχει οργανώθει σιγά-σιγά γύρω από το συγκρότημα. Πολλά άτομα τους γνωρίζουν στην Ευρώπη, την Αμερική και τον Καναδά, αλλά όχι και στην χώρα τους. Ο ένας από τους δύο εμπνευστές, αυτού του πολλές φορές αλλοιόρροσαλο σχήματος, ο COR GOOUT, που ευθύνεται και για σχεδόν ολόκληρο το στιχουργικό ύφος, υποστηρίζει ότι αυτό συμβαίνει γιατί οι Ολλανδοί, αρνούνται να κυτάξουν κατάματα την αληθινή τέχνη.

Οι Trespassers W δεν είναι πολύ διμοφιλείς στην Ολλανδική σκηνή. Ελάχιστα ακουγόμαστε από το ραδιόφωνο και σίγουρα δεν παίζουμε στα μεγαλύτερα κλαμπ: Ούτε και δεχόμαστε επιχορηγήσεις ή άλλη βοήθεια από την

Ολλανδία, όλοι ξέρετε που βρίσκεται. Τουλάχιστον φαντάζεστε. Και όσοι ασχοληθήκατε λίγο πολύ με την νέα ευρωπαική κουλτούρα, θα μάθατε πως είναι ίσως η πρώτη χώρα όπου τα πολιτικοκοινωνικά κινήματα των

κυβέρνηση που θεωρούν τους πειραματισμούς μας πολύπλοκους για τα γούστα τους. Αλλά μεγάλη βοήθεια μας δίνει ο ανεξάρτητος πολιτική χώρος και η αληθινά ανεξάρτητη ροκ σκηνή. Μπορούμε και παίζουμε σε μικρά κλαμπ, ή Καταλήψεις, για λίγα λεφτά, αλλά για πολύ αξιόλογο κοννό.

Τόσο η μουσική τους, όσο και οι στίχοι τους, δεν αφήνουν στιγμή τον ακροατή να ρηλαξάρει. Τον φέρνουν συνέχεια σε μια διαδικασία σκέψης και ανάλυσης. Υπάρχουν λόγια που καίνε και κατευθύνουν τη φλόγα τους στην καρδια. Η μουσική τους σε ανεβάζει στα ύψη, διαθέτοντας μια "πρόσχειρ" μεστότητα, γεμάτη όμορφες, μελωδικές ιδέες.

Ο σχηματισμός του γκρούπ, έγινε λίγο πριν από την πρώτη τους δισκογραφική εμφάνιση. Ο Cor, βρήκε πατενέρο, στο πρόσωπο ενός πανέξυπνου μουσικού, ονόματι WIM OUDIJK και το 1984 ήταν έτοιμοι να πετάξουν. Η γνωριμία τους με τον "σχίζοφρενη" βρετανό μαρξιστή και ιδιοφυή τραγουδοποιό Attila The Stockbroker, υπεύθυνο για μερικά LP που δε θάταν άσχημο να πλουτίζαν τη δισκοθήκη σας, επηρέασε τη ζωή τους και έτσι σήμερα, μπορείτε να θαυμάσετε τον Attila σε πολλές παραγωγές του γκρούπ, να συμπετέχει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Ο Attila είναι παλιός μας γνώριμος, από τις πρώτες μέρες των TW. Προτού ξεκινήσω το γκρούπ, αρθρογραφούμαστα για μία Ολλανδική new wave εφημερίδα, ονόματι "Vinyl". Πήρα συνέντευξη από τον Attila στη Χάγη και του έδειξα μερικούς στίχους μου. Του άρεσαν, τους σχολίασε και μετά με παρώντες να τους χρησιμοποιήσω κάπου. Κατα τη διάρκεια της κουβέντας μας, του είπα πως μου αρέσει το κομμάτι του "Burn It Down" και πως κατά τη γνώμη μου θα μπορούσε να γίνει επιτυχία, ή τουλάχιστον να παιχτεί από το ράδιο. Εκείνος μου απάντησε: "Γιατί δεν το διασκευάζεις;" Και αυτό έκανα. Βρήκα τον WIM OUDIJK που είχε ένα δισκάδικο και ένα μικρό δικάναλο στούντιο (αργότερα τετρακάναλο και σήμερα 16κάναλο). Του ζήτησα να προσθέσει τη μουσική στους στίχους που είχα γράψει, καθώς και τη διασκευή του Burn It Down. Ετσι ξεκινήσαμε. Πάντοτε στέλνω στον Attila

τους στίχους μου και του διοργανώνων κονσέρτα στην Ολλανδία, κάτι που κάνει και εκείνος για μας στην Αγγλία. Βοηθάμε ο ένας τον άλλο και πάνω απόλα είμαστε πολύ καλοί φίλοι.

Πρώτη τους απόπειρα, ένα μικρό

γεται πολλές φορές διαφορετικό. Πιστεύω πως έχουμε δικό μας τρόπο να παρουσιάζουμε τις ιδέες μας. Ο Lord Litter, ένας Γερμανός μουσικός, χαρακτήρισε τη μουσική μας σαν rock με 'Slabstick' feeling. Παρατήρησε ότι η μουσική μας δεν είναι αγγλοαμερικάνι-

φηση του πρώτου τους άλμπουμ και καπάκι, ένα 12" με τέσσερα τραγούδια. Το "Straight Madness", ξεφευγε από το στυλ του πρώτου βινύλιου των TRESPASSERS W. Εμοιαζε σαν ένα πρώιμο πείραμα του ήχου που σήμερα αντιπροσωπεύει πληρέστατα το γκρούπ. Και πάλι οι δύο τους, αναλαμβάνουν την διεκπεραίωση του LP με δέκα τραγούδια όπου με το πρώτο (Echoes Of Rhodesia), ο Wim και ο Cor έθιγαν πολιτικά αντιρατσιστικά θέματα, ενώ παράλληλα αναφέρονταν σε χιουμοριστικά (Mascara Cara) και σεξουαλικά (Sexual Blackmail), χωρίς να χαρίζουν κάστανα. Ένας δίσκος πολύ έξυπνος και ζωντανός, με μερικούς φίλους να τους βοηθούν σε κάποια κομμάτια (Guus Van Leeuwen, Bart Weber, Louis Debij), ενώ ο Attila ταξίδεψε για να πάξει μαντολίνο και βιολί στο δίσκο των φίλων του. Η εγγέλεζικη SOUNDS γράφει για το δίσκο τα καλύτερα λόγια και συγκρίνει τον Gout με τον Barrett και τον Kevin Ayers, αναφέροντας παράλληλα ότι η Ολλανδία δεν χρειάζεται τίποτε παραπάνω από τους TRESPASSERS W και τις αραιές δημιουργίες του Thijs Van Leer.

Το 12" που ακολούθησε το άλμπουμ λεγόταν "Paris In Between The Wars". Και αυτό μια παραγωγή της TW Records, είχε τέσσερα κομμάτια που κυλάνε αργά, πολλές φορές βασανιστικά, ψάχνοντας να βρουν ένα άγνωστο Θεό. Μια καταπληκτική διασκευή του Blitzkrieg Bop των Ramones, είναι ακριβώς αντίθετη με εκείνη του Νεουρέζικου γκρούπ. Το ίδιο μοναδικό, ακούγεται και το κομμάτι που έδωσε τον τίτλο στο δίσκο. Μια θεώρηση του CAN CAN όπως θα έπρεπε να χορευόταν εκείνα τα χρόνια, ένας ύμνος στον ερωτισμό και την κατάρρευση των ταμπού. ("Κολακεύει τους εραστές της με εκστατικές μελωδίες" είναι στοιχειωμένοι, παραλυμένοι, απελπιστικά τρελαμένοι/ Να, μια μάχη μέσα σε μια σαβανώμενη σεξουαλική συναλλαγή"). Ο κόσμος του Μουλέν Ρουζ, με τις κοπέλλες να σηκώνουν ψηλά τα πόδια ξεφωνίζοντας, ξετυλίγεται μέσα στις επτά στροφές αυτού του μοναδικού τραγουδιού. Η παραγωγή είναι του Wim και συμπαραγωγός -αλοίμονο ο κύριος A.The Stockbroker. Το "Paris In Between The Wars", είναι ένα μικρό αριστούργημα αισθητικής. Η μοναξιά του ανθρώπου, η κατάκτηση και τέλος το αντιθατσερικό Le Diable Est Anglaise, τραγουδισμένο στα γαλλικά. Οι TRESPASSERS W, αρχίζουν να μπαίνουν μέσα σε κυκλώματα ωφέλιμης δημιουργίας και όσοι το αντιλαμβάνονται, είναι πολύ τυχέροι.

Κάπως έτσι ήταν τα πράγματα και ο Oudijk πέρασε στην παραγωγή. Σκέψητηκαν πως μιά πολυμελής μπάντα θα ήταν ότι έπρεπε για να συνεχίσουν τα εξοντωτικά τους live που δεν παρέμεναν σε μιά απλή μουσική εμφάνιση, αλλά παράλληλα, η μπάντα χρησιμοποιούσε κάθε οπτικοακουστικό μέσο για να διεγείρει τις αισθήσεις του

GOR GOUT (PHOTO:Ada Feserur)

δισκάκι, εξαντλημένο πιά, που περιείχε τρία κομμάτια, δύο συνθέσεις του ντουέτου και μία του Attila. Παιζόταν στις 33 στροφές και η όλη υπόθεση περιέκλειε ένα beat μπαλάντας στην μουσική. Η φωνή του Cor, ήταν χαρακτηριστική και αποκαλυπτική, καθώς έφτυνε τις λέξεις σε χαμηλούς τόνους, ενώ η μουσική από τα keyboards του Wim δημιουργούσε μια θολή ατμόσφαιρα. To Burn It Down, έκανε εντύπωση καλή, αλλά το καινό ήταν περιορισμένο, έτσι κι αλλιώς, μα οι φίλοι μας έφεραν τι θέλαν και δεν ανησυχούσαν.

Είναι δύσκολο να μιλήσω για το στυλ μας. Δούλεύουμε σε rock βάσεις, αλλά το αποτέλεσμα ακού-

κη επιρροή, αλλά γεμάτη από κάθε είδος μουσικής, συμπεριλαμβανομένων και των ελληνικών Ρεμπέτικων.

Κι όμως, κάτι υπήρχε στα τρία αυτά κομμάτια που βγήκαν στην TW Records, δικό τους όχημα, που σε πολλούς μπορεί να αποκαλύψει επιρροές από Suicide. Γενικά, κάποιες σκιές της Νέας Υόρκης, εύκολα θα πάρναν θέση στον ήχο των TRESPASSERS W. Νωχέλεια και ένταση. Τα πρώτα σώου τους ήταν δυναμικά και προκάλεσαν εντύπωση, ακόμα και σε όσους δεν γούσταραν τη μουσική του ντουέτου.

Κυκλοφορεί το σίνγκλ, και αποφασίζουν λίγους μήνες μετά, την ηχογρά-

ακροατηρίου. Και τα κατάφερναν καλά, μέχρι που λίγο καιρό μετά, ο Wim άφηνε οριστικά το γκρούπ. Ο Gout παρέμενε ο βασικός live συντελεστής και γύρω του συγκέντρωσε μερικά ικανότατα στελέχη της Ολλανδικής ανέξαρτης σκηνής.

Οι LUCAS SIMONIS (κιθάρα), FRANK VAN DEN BOS (κήμπορντς), RONNIE KREPEL (μπάσσο) και BART VOS (ντραμς), ενώθηκαν στην έννοια των TRESPASSERS W στις αρχές του 1987 και ενώ ήδη υπήρχε ακόμα μια κυκλοφορά τον περασμένο χρόνο. Επρόκειτο για το κομμάτι "Neverland" σύνθεσης του ντουέτου, που χώρεσε περήφανα στη συλλογή της βρετανικής ανεξάρτητης Dead Man's Curve, "Music From The Dead Zone".

Με ολοκληρωμένη σύνθεση, ηχογραφούν δύο απανωτές δουλειές. Το άλμπουμ "Pretty Lips Are Red" που παρουσίαζε πλέον μια εκκρηκτική μουσική συνέπεια από το σύνολο των συντελεστών του γκρούπ, με κυρίαρχη πάντα μορφή τον Gout, σκόπευε σε μια post punk λειτουργικότητα με 80's στοιχεία και ξεκάθαρες απώψεις. Η αγκιτάρικη διάθεση των

TRESPASSERS W ξεσπά και σ' αυτόν τον δίσκο που αναλαμβάνει η Dead Man's Curve και αποτελεί την πιο "εμπορική" δουλειά του γκρούπ. Οι εμφανίσεις γίνονται συχνότερες, παίζουν στην Αγγλία, Γερμανία, Βέλγιο, Ισπανία και η υπόδοχη είναι θετικότατη.

Είναι πολύ διαφορετικό το συναίσθημα όταν καταλαβαίνεις πώς συμμετέχεις σε ένα κανονικό γκρούπ. Εχεις να δώσεις και να πάρεις τόσα από όλους τους υπόλοιπους, που δε μπορείς να μην είσαι άψογος στη δουλειά που κάνεις. Περνάμε το μήνυμά μας. Δεν είμαστε καλά και σώνει πολιτική μπάντα. Ομως ενεργούμε και σ' αυτό το πεδίο γιατί καταλαβαίνουμε ότι όσο περνάει ο καιρός, ο κόσμος ξεφεύγει από τις βασικές αρχές της αλληλεγγύης και της ανθρωπιάς.

Παράλληλα εμφανίζεται και μιά κασέτα που ηχογραφήθηκε ζωντανά στο Βελγικό ράδιο και ο τίτλος της είναι "The Ghost Of The Jivaro War-

rior". Μα καλύτερα να αφήσουμε τον Gor να μιλήσει λίγο για τη μουσική τους.

Τις περισσότερες φορές εγώ γράφω τους στίχους. Βασίζονται σε συναισθήματα, γνώμες, σκέψεις, διαθέσεις. Οι μουσικοί του γκρούπ προσπαθούν να μην μπαίνουν σε καλούπια και κατά κανόνα συνδιάζουν τον ήχο ανάλογα με τις απαιτήσεις των στίχων. Αν χρειάζονται σκληρό punk, το δημιουργούν, αν χρειάζονται χαμηλή μουσική ή ακόμα και βωντεβίλ, δεν έχουν κανένα πρόβλημα. Δεν ξέρω αν είμαστε αντανακλάσεις αντανακλάσεις, αλλά νομίζω πως μια avant garde στοχεύει στη δημιουργία κάτι πρωτοποριακού

πάνω σε ένα διπλό άλμπουμ με τον HAYO DEN BOEFT στο μπάσσο. Το "Dummy", είναι μιά ειρωνική δημιουργία με 29 ενότητες που χωριστά η καθεμία, ή όλες μαζί, κόβουν ανάσες. Νο New York, Schooldays, Brel, Nostalgia, Boundaries σε νέες εγγραφές, μερικά παλιά κομμάτια (Neverland, Paris In Between The Wars), όλα αυτά ακολουθούν ένα σχέδιο πρωτότυπο και δυναμικό. Μια ουσιαστική προσέγγιση των πραγμάτων από την αληθινή τους σκοπιά. Οι Wire θα ακούγονταν συναρπαστικοί αν τηρούσαν έτσι.

Το "Dummy" ακούστηκε πολύ στο ραδιόφωνο και για αρκετό καιρό μπήκε στα play-list κάμποσων ανεξάρτητων εκπομπών ή κολλεγιακών σταθμών στις ΕΠΑ. Ενα κοινό από φανατικούς συλλέκτες των δίσκων τους, απλώνε-

ται αυτή τη στιγμή στον κόσμο, μεταφέροντας το μουσικό και πολιτιστικό μήνυμα των TRESPASSERS W: Η τέχνη για το λαό, η μουσική για τα αυτιά του! Ενα φανταστικό σημασιολογικό έννοιες του γκρούπ, βρίσκεται ανάμεσα στο βινύλιο από πάντα αντλείται αυτό το θριαμβευτικό παραλ-

λήρημα.

Ακολουθούν μερικά κομμάτια σε συλλογές.

Οι περισσότεροι στίχοι μου είναι πολιτικοί, αλλά δεν υποστηρίζουν σώνει και καλά κάποιο κόμμα, μια παγκόσμια ή ιδεολογική κατάσταση. Εχουν σχέση με την πολιτική τέχνη, την πολιτική του σεξ, τα ήθη και της αξίες των ανθρώπων. Ποτέ μου δεν κάνω κήρυγμα ή προτείνω λύσεις. Απλά θέτω ερωτήματα και φέρω τον ακροατή σε μια θέση να βλέπει να έχει μια γενική εικόνα των πραγμάτων. Προσπαθώ να αναμιγνύω το προσωπικό με το γενικό επίπεδο, ώστε να μην απομονώνω τους ακροατές με τις δικές μου αποκλειστικές σκέψεις.

Η διασκευή του "Einheits Front Lied" των Bāyl και Mprecht, έχει το δικό της τρόπο να παίζεται από τον Gout και την παρέα του. Ο Lucas Simonis, είναι

TRESPASSERS W (PHOTO: Ada Feserur)

και σίγουρα σκοπός μας δεν είναι ο ελιτισμός μέσω της μουσικής.

Κάτι που αξίζει τον κόπο να προσέξει κάποιος, είναι η προσεκτική δουλειά στα εξώφυλλα των δίσκων των TRESPASSERS W. Φίλοι τους καλλιτέχνες τα σχεδιάζουν και οι ίδιοι δίνουν ιδέες, δημιουργώντας έργα τέχνης που μπορεί να φαίνονται "έγκολα" στην πρώτη ματιά, μα σίγουρα γοητεύουν με τη δεύτερη. Οι TRESPASSERS W είναι ακόμα μια μπάντα που ασκεί έξυπνα την πολιτιστική τρομοκρατία, είναι οι απόψεις και οι πρακτικές που μετράνε τελικά. Οργανώνουν το χώρο και τις αντιστάσεις τους. Μέσα στην ποιητική ρίμα του Gor Gout, συνυπάρχουν όλες οι καλλιτεχνικές μεθοδεύσεις για την άσκηση ενός περίπλοκου σχεδίου απάντησης στην κάθε μορφή εξουσίας. Οχι, δεν πρόκειται για Αναρχικούς μουσικούς. Απλά, είναι άτομα, που οι προσωπικότητές τους συγκρούονται με το κατεστημένο.

Μέσα στο 1988, πειραματίζονται

ο συνθετικός παρτενέρ του στο "Macht Kaputt" EP, ένα 7" με τρία ακόμα κομμάτια εκτός από το προαναφερθέν. Άλλη μία διασκευή και δύο συνθέσεις των Simonis και Gout οδηγούν σε νέες διαβάσεις το όχημα του γκρούπ.

Και το μπαμ γίνεται λίγο καιρό μετά. Με τη μορφή του τέταρτου ολοκληρωμένου άλμπουμ, εμπνευσμένου από την ταινία του Αίζενστάιν. Το "Potemkin", είναι ένα ουρλαύχτιο εξέγερσης, μια μοναδική μαρτυρία για τους τι συνέβει εκείνη τη μέρα της Ρωσικής Επανάστασης. Το ομώνυμο τραγούδι καλύπτει ολόκληρη την δεύτερη πλευρά και όσο τραβάει, τόσο και αγωνιά ο ακροατής μέσα στο μύθο μιας ροκ οπερέτας, όπου όλα μπορούν να συμβούν. Ο TRESPASSERS W κάνουν τη δική τους εξέγερση, γράφουν για τον Domela Nieuwenhuis, ένα σοσιαλδημοκράτη επεναστάτη του περασμένου αιώνα, για τους Plastic People Of The Universe, το τσέχικο avant garde συγκρότημα και τα πάντα μπορούν να χωρέουν στους στίχους του Gout και τη μουσική του γκρούπ. Ο Peter Bos είναι στα ντράμς, ο Vandenbos στα κήμπορντς, ο Simonis στην κιθάρα, Kreppel στο μπάσσο και το ακορντέον (που κάνει έντονη παρουσία στο άλμπουμ) και ο Gout στη φωνή. Ενας δίσκος ιστορικός από κάθε άποψη.

Το "Potemkin" είναι καλός δίσκος. Δεν το λέω επειδή συμμετείχα στη δημιουργία του, αλλά πραγματικά δουλέψαμε σκληρά και δώσαμε ότι κρατούσε ο καθένας μας. Ισως και ο θαυμασμός μας για τον Αίζενστάιν, να βοήθησε, αλλά πιστεύω ότι ήταν ο ενθουσιασμός μας στη σύλληψη της όλης ιδέας. Κάτι που μπορεί να ξαναγεννηθεί μετά από εξήντα χρόνια σε μιά καινούργια μορφή, εντελώς διαφορετική από την πρωτότυπη, αυτό είναι η τέχνη...

Η συνέχεια γράφεται με μιά επίσημη κασέτα στην γαλλική Underground Productions. Ανοιξη του 1990 και το "Aimez Vous/ Songs Of Life And Death" κυλάει μέσα σε περιορισμένο αριθμό κασετοφόνων. 16 τραγούδια με υπέροχες στιγμές, μελωδικές προεκτάσεις και ονειρικά περάσματα. Τραγούδια που δεν έχουν ηλικία. Icecream Man, 2000, Life In Death, Jack And Jill, Cult Hero. Δύσκολο να περιγραφούν με λόγια. Ακόμα και με παρτιτούρες. Σημασία έχει η διάθεση και όλα μπορεί να γίνουν στάχτη σε βωμούς. Οι TRESPASSERS W συνεχίζουν το όνειρο που δεν θέλουν ποτέ να τελειώσει.

Η φήμη τους έχει εξαπλωθεί και όμως οι ίδιοι, έχει σχεδόν χρόνια μετά την πρώτη τους κυκλοφορία, αρνούνται να αφήσουν άλλους να αποφασίσουν για τις τύχεις τους. Αποτελούν μια μουσική και πολιτιστική κολλεκτίβα, με απεριόριστη ακτίνα δράσης. Οι TRESPASSERS W που πήραν το όνομά τους από τις ιστορίες της Winnie The

Pooh σαν μιά έννοια παρακμής της επικοινωνίας, έχουν σαν βάση τους τη Χάγη και ότι και να γίνει εκεί μπορείτε να τους συναντήσετε. Κατά τα άλλα, θέλουν να παίξουν στην Ελλάδα, αγαπούν το σινεμά, τον Brel, τον Viañi, τους Swell Maps, τους Pere Ubu και τον Beefheart, σχετίζονται με ένα σοβαρό δίκτυο οπαδών τους στην Α. Ευρώπη και ιδιαίτερα στην Τσεχοσλοβακία και κυτάζουν κατάματα το μέλλον.

Υπάρχει μια συνέχεια σε ότι κάνουμε. Δεν σταματάμε. Η ακινησία είναι τρομερή φθορά για τα κύταρα. Μόνο η δημιουργία έχει αειά, έτσι πλάστηκε και ο κόσμος στον οποίο ζούμε. Πολλά πρέπει να αλλάξουν ώστε ο άνθρωπος να νοιάσει σε αρμονία με τον εαυτό του και τους γύρω του. Ήχογραφούμε, παράγουμε και σχεδιάζουμε τους δίσκους μας εναλλακτικά. Είμαστε μια ανεξάρτητη μπάντα και γράφουμε όλα τα ειδή τραγουδών (πολιτικά, σατιρικά, ανόητα). Χρησιμοποιούμε μια ευρύτητα σε σχέση με τη μουσική μας. Το πολιτικό, είναι να ερχόμαστε σε άμεση επαφή με το κοινό μας και τους φίλους μας. Οι Trespassers W, θέλουν ακόμα πολλά να κάνουν, μα δεν βιάζονται καθόλου. Ο κόσμος μπορεί να μας περιμένει.

Σήμερα οι TRESPASSERS W, συνεχίζουν την πορεία τους με σταθερά βήματα. Ο κόσμος βρίσκεται μέσα στη δίνη ενος συμφεροτολογικού πολέμου και κανένας δεν γνωρίζει το τέλος του.

Κάποιες φορές αυτή η φωτιά που συνεχώς καίει και δεν αφήνει τους ανθρώπους να τα βρούν μεταξύ τους είναι τεχνητή εξ αιτίας των πολεμικών βιομηχανιών. Μέχρι τώρα δεν πίστευα πως η Κρίση του Κόλπου ήταν κάτι παραπάνω από μια απειλή. Ενας δηλαδή πόλεμος που δεν έχει σκοπό να ξεσπάσει, αλλά ζητά να κυριαρχήσει στους ανθρώπους με τα όπλα και τον τρόμο. Τώρα πά αμφιβάλλω. Η Παλαιαστινιακή υπόθεση, έχει τελικά μεγαλύτερη σημασία για τη Μέση Ανατολή απ'όση πίστευα. Ισως ο Σαντάμι να θέλει τελικά να γίνει ο Ηγέτης των Αράβων. Σχετικά με το Ανατολικό μπλοκ, πάντα ήμουν σκεπτικιστής. Με τους Ρώσους στρατηγούς να είναι έτοιμοι να ανατρέψουν την πολιτική του Γκορμπατσώφ και το νέο στάτους κβο, όλη η ελευθερία των χωρών αυτών βρίσκεται ξανά σε κίνδυνο. Μερικοί άνθρωποι στην Τσεχοσλοβακία μας έλεγαν πως με τους κομμουνιστές τα πράγματα ήταν καλύτερα και ότι με όλη αυτή την υπερσυγκέντρωση στρα-

τιωτικών δυνάμεων, κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να συμβεί. Οι άνθρωποι δεν είναι ούτε καλοί, ούτε κακοί. Ούτε έξυπνοι, ούτε ανόητοι. Ούτε φανατικοί, ούτε και μετριοπαθείς. Άλλα είναι πάντα καλό να αντανακλάς την ανθρώπινη συμπεριφορά, ακόμα κι όταν έρεις πως δεν μπορείς να φτιάξεις ένα τέλειο κόσμο. Μόνο όταν ασκείς κριτική και είσαι έτοιμος να παλέψεις για ένα σωστό σκοπό, αισθάνεσαι σαν ανθρώπον πλάσμα.

Ε Π Α Φ Ε Σ

TRESPASSERS W: MONDAY DEN HAAG/ JAVA STR. 27a/ 2585 ac den Haag/ HOLLAND
UNDERGROUND PROD.: 18, RUE DE BEARN/ 69330 MEYZIEU/ FRANCE
ADM: P.O.BOX 15582/ 1001 NB AMSTERDAM/ HOLLAND
DEAD MAN'S CURVE: DAVE HENDERSON/ 55 SUTTON ROAD/ LONDON N10 1HH/ U.K.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- Burn it Down (7", TW, 1984)
- Straight Madness (LP, TW, 1985)
- Paris In Between The Wars (EP, TW, 1985)
- Neverland (στη συλλογή "Music From The Dead Zone", DMCurve, 1987)
- Pretty Lips Are Red (LP, DMCurve, 1987)
- The Ghost Of The Jivaro Warrior (κασ. BRT, 1987)
- Le Diable Est Anglais (στη συλλ. "Insane Music For Insane People vol 18", Insane, 1988)
- No, Je Ne Regrette Rien (στη συλλ. κασ. "Insane Music vol. 19", Insane, 1988)
- Dummy (LP, TW, 1988)
- Faraway Fathers (στη συλ. "Drivin'Me Backwards", DMCurve, 1988)
- Nightmare With Extended Neck (στη συλ. "Intifada", Konkurrel, 1989)
- Zero A No Go/ Where's The Pussy (στη συλ. κασ. "Disco Totem 4", RR, 1989)
- White War (στη συλ. κασ. "Arcades Machinales vol. 3", Orcadia Machina 1989)
- Genius/ Mr. Verdoux (στη συλ. κασ. "Notre Damme vol. 3", N.D. 1989)
- Macht Kaputt EP (ADM, 1989)
- Potemkin LP, (ADM/TW, 1989)
- Aimez Vous? (cas. Underground Prod. 1990)
- Supplied By Clive/ Pine In The Wood (στη συλ. κασ. "Sad

WILLIAM S. BURROUGHS

Eίχε αργήσει γύρω στο τέταρτο, και δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί. Σκεφτόταν ότι είχε υπολογίσει την ώρα με ακρίβεια, αλλά φαινόταν ότι η ώρα είχε επιταχύνει μετά από ένα απόγευμα αναμονής γι' αυτό το ραντεβού. Μετά κοίταξε ξαφνικά το ρολόι του και κατάλαβε ότι ήταν αργοπορημένος, κι έτρεξε πάνω στην πλατφόρμα του υπόγειου. Τώρα βρισκόταν στην νησίδα μεταξύ της Λεωφόρου Πάρκ και της 60ης οδού, και τα ταξί που έτρεχαν τον είχαν αποκλείσει. Ξανθημάτισε πάνω κάτω στη νησίδα.

Ξαφνικά κατάλαβε ότι κάποιος τον κοιτούσε, κάποιος που ήταν σε ένα ταξί που έστριβε αριστερά στην 60η οδό. Ήταν όμορφο αγόρι, λεπτό, με μαύρα μαλλιά και καθαρά γκρίζα μάτια με μακριές βλεφαρίδες, πάνω σ' ένα ροζ και φωτεινό πρόσωπο, λείο σαν πορσελάνη, και γι' αυτό ένοιωθε παράξενα όταν τον κοιτούσαν, ενοχλημένος στη σκέψη ότι κάποιος θα τον έπαιρνε για ένα από αυτά τα μοντέλλα που ήταν στα εξώφυλλα περιοδικών του '20, τότε που οι άνδρες πόζαραν σαν "αγόρια - αργοπορημένα - στο ραντεβού".

Καταλάβαινε ότι κάποιος τον κοιτούσε μέσα από το ταξί, μπορούσε να το νοιώσει, αλλά ήταν κάτι το απρόσωπο, σαν ματιά σκηνοθέτη.

Το φανάρι άλλαξε... το ταξί έστριψε και πέρασε από μπροστά του προς την 5η Λεωφόρο. Ο Κέννυ Ράιαν ήταν πολύ απορροφημένος για να προσέξει, αλλά κάτι του φαινόταν παράξενο καθώς προχωρούσε βιαστικά στην 60η οδό παραγκωνίζοντας τους άλλους πεζούς. Τί ήταν; Οι αισθήσεις και οι μυρωδιές της πόλης ήταν διαφορετικές... στην γωνία, το μάτι του έπιασε ένα παλιό αυτοκίνητο που έμοιαζε με κάντιλλακ του 1920. Τώρα έβλεπε την Γουέντυ να στέκεται στην άλλη πλευρά του δρόμου. Κούνησε το χέρι του και της φώναξε, αλλά η Γουέντυ δεν φάνηκε να τον άκουσε και μετά γύρισε και άρχισε να περπατάει προς το ξενοδοχείο Πλάζα.

Ο Κέννυ έτρεξε, το φανάρι άλλαξε και σταμάτησε μπροστά σε μια σειρά από αυτοκίνητα... κάτι δεν πήγενε καλά, τώρα έβλεπε ότι όλα τα αυτοκίνητα στον δρόμο ήταν της δεκαετίας του '20 και οι άνθρωποι ήταν ντυμένοι με την μόδα αυτής της περιόδου.

Ο Κέννυ άρχισε να τρέχει, κοιτώντας στην άλλη πλευρά του δρόμου, προσπαθώντας να μην χάσει την Γουέντυ από τα μάτια του, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή της μέσα από την κυκλοφορία, ενώ ένα κύμα από πεζούς έμοιαζε να τον συγκρατεί, σαν να προσπαθούσε να περπατήσει μέσα σε νερό. Του φάνηκε ότι δεν θα μπορούσε να περάσει, πάντα κάποιος θα ήταν μπροστά του.

Οταν το φανάρι άλλαξε, έτρεξε προς την γωνία της 59ης, εκεί που ήταν οι πόρνες, αλλά η Γουέντυ δεν φαινόταν πουθενά. Ισως να είχε πάει στο Πλάζα.

Μπήκε μέσα στο ξενοδοχείο, κάτω από το κυνικό βλέμμα του θυρωρού, και κοίταξε γύρω του. Δεν είδε την Γουέντυ, αλλά ένα αγόρι με σπαστά ξανθά μαλλιά και μπλε ζαφειρένια μάτια ήρθε και του είπε:

Το κομμάτι αυτό, του W. S. Burroughs είναι μέχρι τώρα ανέκδοτο και περιέχεται στο ειδικό τεύχος αφιέρωμα του SEMIOTEXT(E) στην επιστημονική φαντασία. Για επαφή με το SEMIOTEXT(E):

522 Philosophy Hall
COLUMBIA UNIVERSITY
NEW YORK - N. Y. 10027 - USA

"Γειά σου Κέννυ"

Ο Κέννυ τον κοίταξε, από κάπου θα τον ήξερε, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί από που.

"Γεια"

"Δεν με θυμάσαι, έ;"

"Εμμ... όχι"

Ο Κέννυ προσπάθησε να γυρίσει και να κοιτάξει αλλού, ίσως η Γουέντυ να ήταν κάπου δίπλα.

"Η Γορέντυ δε είναι εδώ"

Ο Κέννυ τον κοίταξε: "Τί; κι εσύ πώς...

"Δεν είναι εδώ. Αργησες και την έχασες"

Ο Κέννυ ένοιωσε μια ξαφνική ζαλάδα και κάθησε κάτω.

Το αγόρι συνέχισε:

"Μην ανησυχείς. Σαν κι αυτή πολλές. Το αύριο είναι πάντα πιο ωραίο. Το όνομά μου είναι Μπομπ Μπέρντεν, αλλά με φωνάζουν Μπο-μπο. Αισθάνεσαι καλύτερα;"

"Ναι, κάπως. Τι έγινε;"

"Δεν έπρεπε να περάσεις με κόκκινο"

"Εννοείς ότι..."

"Ναι, φιλαράκο. Είσαι πεθαμένος"

Ο Κέννυ άκουσε μια σειρήνα να ουρλιάζει από μακριά.

"Και τώρα τί γίνεται;"

Ο Μπο-μπο φώναξε έναν άνδρα με κολλάρο κληρικού που περνούσε από δίπλα:

"Τί γίνεται τώρα, πάτερ;"

Ο παπάς γύρισε με ένα μουγκρητό:

"Μπορείς να πας στο Διάβολο"

Το SEMIOTEXT(E) είναι μια μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα έκδοση της εκδοτικής εταιρείας AUTONOMEDIA, η οποία ειδικεύεται σε αντιεξουσιαστικές εκδόσεις. Για μια πληρέστερη γνωριμία, καθώς και καταλόγους με τις κυκλοφορίες της AUTONOMEDIA γράψτε (εσωκλείσοντας δύο Κουπόνια Διεθνούς Αλληλογραφίας) στην παρακάτω διεύθυνση:

AUTONOMEDIA / 55 SOUTH 11th Street
BROOKLYN, NEW YORK / 11211-0568 USA

ENGLISH LESSONS
PRIVATE AND SMALL GROUPS

Daniel Gorney

B.A. English Literature
University of California

80 Themistokleous
Exarhia, Athens
tel : 36 16 725

(Αφιερωμένο στο φίλο μου πρόβατο)

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ

Ολες εκείνες οι προσδοκίες που ποτέ δεν εκπληρώθηκαν, ταίριαζαν τώρα με την εμφανή πία θλιμένη έκφρασή του, το ατημέλητο της πρωΐνης εμφάνισής του, το πόνο των μελαχρινών ρυτίδων, χαμηλά στο μέτωπό του. Ήταν, αν ήθελες, ένας ξημερωμένος από το πουθενά άγνωστος, που μόνο τα λεπτά, λαυκά δαχτυλά του, μαρτυρούσαν την μακρυνή καταγωγή του. Ενα εύθραυστο, παγωμένο χαμόγελο είχε λίγο ακόμη φως, σαν ένα ρηχό καντηλέρι, σ' ένα βουβό ανατολικό άνεμο.

Κάποιες τούφες από τα υγρά μαλλιά του, αναταράσσοταν λες, σαν αναφυλητά μες' την ομίχλη που θάμπωνε και κυρίευε, όλο και πιο πολύ ένα ανυπεράσπιστο τοπίο, με λεπτούς μακτυσούς κορμούς γαζίας, παύκου και ευκαλύπτων. Το σκούρο σκληρό χορτάρι σάλευε, ίδιο σαν ένα απίστευτο άγνωστο θηρίο, και τα λιγοστά έντομα έμοιαζαν σαν μαυράδια, απομεινάρια ενός πολύκαιρου τρύγου.

Κι όπως μεταφέρει ο αέρας τις πρώτες αφηρημένες σταγόνες βροχής, η υγρασία εξαπλώνοταν αργά και σταθερά, μέσα στο χειμωνιάτικο βασίλειο. Το βάθος του ουρανού έμοιαζε ένα φανταστικό πεδίο μάχης, γεμάτο καπνούς και αποκαΐδια μιας συμβολικής αναμέτρησης φωτιάς και νερού. Μερικά πουλιά έζηλιαζαν πάνω στα κρεμασμένα κλαδιά, μέλη ενός σκελετού χωρίς στολή, και αναγνωριστικά, υπομένοντας στη σειρά και άλλων πολλών ητημένων υπηκόων.

Πέρα ως το τέλος της αντανάκλασης, η αλέα έδειχνε ένα σκούρο τριγωνικό σημάδι σαν κρυμένη φωλιά λαγού, που κάποτε έστησαν ένα δόκανο από χέρια έμπειρου σφυρολάτη, κι όλα τα χνάρια κρύψτηκαν με την πρώτη ευκαιρία κάτω από τους υπόγειους κόμβους των κρεμουδοφάγων και των σκαθαριών. Ωστόσο μια καλοζυγισμένη ματιά κίσσας, θα μαρτυρούσε ότι τίποτα δεν είχε λαβωθεί εκεί, ούτε καν τα μαλακά στρώματα από το χνούδι που τρόμαζε κάθε φορά, μαρτυρώντας έτσι παρατημένο, αυτήν την παράξενη αγωνία της ζωής του. Σπασμένα σε απίστευτα κομμάτια, καρύδια και ξεραμένοι μίσχοι από βατόμουρα και γκυ, κινούσαν μια αθεράπευτη περιέργεια για περιπέτεια. Οι πράσινοι τεμπέλικοι βάτραχοι έκρωζαν στωϊκά που και που, ένα Σαιξηπορικό σύντομο λογίδριο ακατανόητο και παραλλαγμένο από την πολυκαιρία που θύμιζε επιφώνημα χρόνιας δυσπεψίας και αγένειας.

Ακόμη και το κροτάλισμα του δρυοκολάπτη μοιραίο και αυτό και ξεκούρδιστο, όπως η αιωνιότητα, μεταμορφωμένη σε εγκαταλειμένο εκκρεμές αιωνόβιας δρυός, κυριευμένης από παρείσακτους κώνους καστανών μυστικών μανιταριών.

Τα πάντα έγνεφαν σαν μέσα κι έξω και απέναντι, από καθρέφτη υδράργυρο, πότε επίπεδο και πότε κάθετο σε ανύποπτο βλέμμα καλεσμένου. Και αν όπως έλεγε ο μύθος, οι τσέπες ήταν γεμάτες από άμμο Δυτικής παραλίας όλο κρύσταλλα και όστρακα, τι θα 'ναι αυτό που θα έκανε εκείνη τη διαδρομή μοναδική και πιο σπάνια κι από την απόκτηση δικροκου αυγού φαλακροκόρακα ή εφηβικού ζερβούζαρκαδιού, που'χει στα μάτια υγρά διαμάντια και στις οπλές τον ήχο από την καρδιά της μάνας γης.

Η σκέψη και μόνο του αεικίνητου, τον φόβιζε από τη μία και τον κυρίευε γλυκά από την άλλη, σαν καρδιά κερασιού ή νέκταρ καμπανούλας. Όλες οι αισθήσεις του ήταν για πέρα ως πέρα εκστατικές, καθώς μια απέραντη μαγεία έσβηνε στο μυαλό του τόσο γρήγορα και μετά

ξανά πάλι και ξανά σαν πέταγμα πυγολαμπίδας.

Αφούγκραζόταν τα βογγητά μέσα από τον ύπνο των ασβών, βαριά σαν την μπλέ γούνα τους να αντηχούν χιλιάδες λέξεις από κοκκινόριζες και παραγινωμένους καρπούς.

Τα κυκλαμίνα υποκλείνονταν όπως έπρεπε, με νάζια και χορευτικές κινήσεις που όπως ισχυρίζονταν μερικοί ευսπόληπτοι μάρτυρες, ήταν ζήτημα ανατροφής και παιδείας να ξεχωρίζουν με τα φρεσκοπλυμένα φορέματά τους και πάντα έτοιμα για φιέστα. Τι κρίμα, μόνο η αριστοκρατική εφημερία τους, η ευαίσθητη ποιότητα της μουσελίνας τους, οι μακριοί γυμνοί λαιμοί με τα κοσμήματα; Όλο και κάποια αλεπού θα έδειχνε την αναίδεια της μπροστά σε όλη αυτή την ακολουθία όλο σαγήνη. Σ' αυτό θα δοαφωνούσαν και οι έκπτωτοι σκίουροι που όπως πάντα αναλάμβαναν τους πιο επικίνδυνους ρόλους των ζογκλέρ και των κωμωδών. Τόσο ταιριαστό!

Και έτσι, ίσως ετούτος εδώ ο άγνωστος άρχοντας να μπορούσε να δίνει το πρόσταγμα για τις προετοιμασίες και τα καθέκαστα όπως αρμόζει στις περιστάσεις μιας καθιερωμένης από παράδοση γιορτής.

Μακριά, κάτω από τους ώμους του θα μπορούσε να κρέμεται η πιο λαμπρή πορφύρα, να κυματίζει μέσα εκεί όλη η λαμπρότητα και η γεναιοψυχία. Στην βαθυπράσινη μπλούζα του κεντημένα με ολόχρυση κλωστή κάποια αξιοσέβαστα οικόσημα και στο γιακά του δύο χρυσές καρφίτσες: ο ήλιος και το φεγγάρι και τ' αστέρια. Φρεσκογυαλισμένες μαλακές μπότες ιππότη, με αγγράφες ολοσκάλιστες από καθαρό ασήμι. Στο κεφάλι του, βελούδινο κόκκινο σκούφο με πούλιες και φτερό φασιανού για να του δίνει χάρη και αρχοντιά όταν γνέφει:

"Ας αρχίσει η γιρτή, καλοί μου"

Το άρωμα από φρέσκο κομμένο ξύλο, τον έκανε να αναζητήσει, μια έστω αόριστη κατεύθυνση, από ένα τόσο εύθραυστο ερχομό ζωής, ικανό να τον συνεφέρει από το υπέροχο όραμά του. Κρύωνε λίγο και ήταν σχεδόν ολόκληρος μούσκεμα. Η καρδιά του όμως ήταν θερμή και ήταν σαν να έκαιγε καυτό σίδερο και οι σπίθες του πυροδοτούσαν μεσ' το μυαλό του φευγαλέες εικόνες από τρίπτυχα με μορφές όλο χρώματα και σχήματα που σαν ντόμινο ξετυλίγονταν και κυλούσαν σαν σιρόπι γύρω του. Αισθανόταν ένα κάψιμο στις άκρες των δακτύλων, λες και μόλις δοκίμασε ένα γεύμα από σαλιγκάρια και σπαράγγια. Σαν κι αυτό που του ετοίμαζε η γιαγιά του κάποια φινιοπιωρινά απογεύματα, μουρμουρίζοντας ακολουθίες ολόκληρες από τις ολονυκτίες του Πάσχα. Το δάσος γύρω του απλωνόταν σαν ένας και μοναδικός υπέροχος κόσμος που έφυγε από ζωή. Ενας κότσυφας τραγούδισε για αυτόν ένα τραγούδι από ψηλά και είχε ένα κίτρινο ράμφος ασορτί με τα πόδια του που χόρευαν πάνω στον ρυθμό της μελωδίας. Περπάτησε αργά πάνω στο καφέ χαλί από ξεραμένα φύλλα και χωρίς να καταλάβει βρέθηκε πολύ γρήγορα, πολύ μακριά από 'κει, πέρα ως την άκρη της παλιάς πέτρινης γέφυρας, στη μέση από το βαθύ ποτάμι, που παλιά ξεχινόταν με τις ώρες, ψαρεύοντας πέστροφες και μασώντας άγουρα κούμπαρα. Ξαναθυμήθηκε εκείνο το τραγούδι που σφύριζε παραβγαίνοντας τον άνεμο, κλείνοντας τα μάτια, ξαπλωμένος, κάτω από την λυγερή ιτιά:

Τώρα η αγάπη φεύγει μακριά

πάνω από τα σύννεφα

μαζί με τα πουλιά

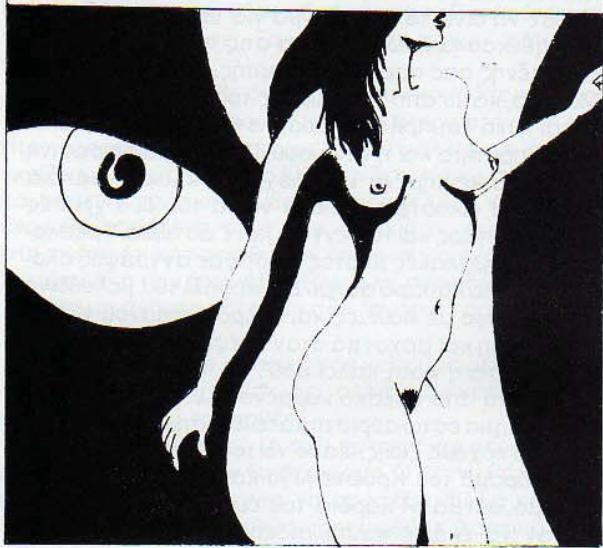
πάρε με μαζί σου, πάμε μακριά...

Λάμπρος Τσάμης

ΣΕΓΗΝ LK 000

ΣΧΕΔΙΟ: ΑΧΙΛΕΑΣ ΜΠΑΤΣΙΑΣ
ΣΤΙΧΟΙ: ΠΑΥΛΟΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

• ΚΑΙ ΤΡΕΞΕΙΣ ΣΤΗ ΜΑΜΑ ΣΟΥ
ΝΑ ΤΟ ΠΕΙΣ ...

... ΘΑ' Ν' ΆΡΓΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ
ΚΑΙ ΘΑ' ΧΕΙΣ ΚΟΥΡΑΣΤΕΙ ...

ΟΤΑΝ ΚΑΠΟΙΟ ΒΡΑΔΥ, ΘΑ ΣΕ ΞΥΠΗ-
ΣΕΙ ΑΠΟΤΟΜ' Η ΚΡΑΥΓΗ ΣΟΥ ...

.. ΚΑΙ ΚΕΙΝΗ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΗ, ΜΕΣ' ΣΤΟ
ΨΥΓΕΙΟ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗ ΦΩΝΗ ΣΟΥ ...

ΟΤΑΝ ΘΑΓΑΠΗΣΕΙΣ ΤΟ ΓΕΛΙΟΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΣΟΥ, ΚΑΙ ΔΕΙΣ ΠΩΣ ΕΧΕΙΣ ΚΑΤΙ ΝΑ ΜΑΣ ΠΕΙΣ ...

...ΣΤΟ ΠΛΑΙ ΣΟΥ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΞΕΣ
[ΒΙΤΡΙΝΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ]
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΑΡΓΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΙΜΟ ΣΙΩΠΗΣ ...

ΓΙΑ ΠΕΣ ΜΑΣ ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ, ΑΝ
ΚΑΠΟΤΕ θ' ΑΓΓΙΞΕΙΣ ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΣΟΥ...

ΚΑΙ ΤΟ' ΒΡΕΙΣ ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟ
ΑΠ' ΤΙΣ ΠΛΗΓΕΣ ...

ΚΑΙ ΓΥΡΩ ΣΟΥ ΚΟΥΚΛΕΣ ΧΛΩΜΕΣ
ΑΝΙΚΑΝΕΣ Ν' ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΤΗ ΦΩΝΗ ΣΟΥ...

ΚΙ ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΣΟΥ
ΝΑ ΣΕΡΝΟΝΤΑΙ
ΣΤΟ ΠΑΤΩΜΑ
ΓΥΜΝΕΣ ...

Πάντο
Λυπάμαι που δεν πρόχαθα
να δε πάρω τη γέφωνο.
Μας το, δικασες
'Εστω κι αεράδει ευχαρίστω
αχιπλέας

TWANG RECORDS AND TAPES

Η ιστορία μιας σπουδαίας γερμανικής εταιρίας και μια αποκλειστική τηλεφωνική συνεντευξή του MIKE CORBIC στο NIKO TAXTΣΙΔΗ για το MERLIN'S MUSIC BOX

Η αναβίωση του θεσμού των ανεξάρτητων εταιριών που ξεκίνησε ταυτόχρονα με την έκρηξη του punk, έδωσε μιά νέα διάσταση στην ανώτερη μορφή

χες, ήταν σίγουρα πολύ διαφορετικά από αυτά που επικρατούν σήμερα. Τα κίνητρα λιστροροπούσαν μεταξύ απλού fun, αγάπης για τη μουσική και προσωπικής έκφρασης μέσα από την εταιρία. Δεν ήταν περίεργο το γεγονός, ότι κάθε label, έδινε το δικό της στύγμα στο ανεξάρτητο στερέωμα μιάς που είχε και διατηρούσε τα δικά του αισθητικά κριτήρια. Θυμηθείτε την πρώιμη Vox, 4AD, Rough Trade, ή ακόμα και τη δική μας Creep).

Σήμερα, ελάχιστοι είναι αυτοί, που διατηρούν το "ερασιτεχνικό" πνεύμα των πρώτων εποχών. Που προχωρούν στη δημιουργία δισκογραφικών εται-

μορφή... τέχνης (ΑΑΑΑXXXX! τι ελαφριά λέξη!). Ολο και πιό δύσκολα μας έρχονται στο μαλό τέτοια ονόματα, όπως Tim Warren και Krypt, Dean Mittelhausen και Kavern 7, Marc Richter και Mystery Scene, MIKE KORBIC και TWANG RECORDS.

To 1991 συμπληρώνονται 7 χρόνια από τη στιγμή που η πρώτη κυκλοφορία της TWANG, είδε το φως της ημέρας. Μια εταιρία που έχει εκδώσει μιά σειρά από μερικά αριστουργήματα, που δυστυχώς βρήκαν αναγνώριση, μόνο μέσα σε μιά ελιτ φανατικών.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Πίσω, στα 1984, η κατάσταση στη γερμανική σκηνή, ήταν πολύ διαφορετικά από ότι σήμερα. Κάποια κακά παράγωγα του Punk και μπάντες έντονα επηρεασμένες από την αγγλική σκηνή

The Black Carnations

νεολαίστικης κουλτούρας (βλέπε rock'n'roll). Τα πλαίσια μέσα στα οποία δρούσαν αυτοί οι πρώτοι "ρομαντικοί" εταιριάρ-

ριών, κάτω από την παρότρυνση της αγάπης για τη μουσική και την ανάγκη προσωπικής έκφρασης. Κάνουν τελικά, ακόμα μιά

"νεοψυχεδέλειας" δεν ενέπιναν και ιδιαίτερη εμπιστοσύνη. Εκείνη ακριβώς την περίοδο, μάλιστα, διάλεξε να γνωστο-

ποιήσει τα πνευματικά της δημιουργήματα, μέσα από ένα δίσκο. Για κακή τους, όμως τύχη, έπαιξαν κάτι που οι ίδιοι ονόμαζαν ψυchedelic surf beat ή τέλος πάντων, μουσική επιπρεσσμένη έντονα από τη δοξασμένη δεκαετία.

Που το κακό, θα πείτε; Μιά και η 60's αναβίωση, δεν ήταν της μόδας εκείνη την εποχή στη Γερμανία (αν υποθέσουμε πως ήταν ποτέ), οι BEATITUDES παρέμεναν προκλητικά στο περιθώριο της μουσικής βιομηχανίας, συναντώντας την άρνηση από διάφορες εταιρίες για κάποια κυκλοφορία τους. Το καλό το παλληκάρι όμως, ξέρει κι άλλο μονοπάτι...ή αλλιώς, πως βρήκε ηθική δικαίωση ο Johnny Rotten, όταν φώναξε: DO IT YOURSELF! Και ο γηγέτης της μπάντας SANDY HOBBS, με τον εποχιακό της μάνατζερ MIKE KORBIC, αποφασίζουν να ιδρύσουν μιά εταιρία που θα ασχοληθεί αποκλειστικά με τις δουλειές του γκρούπ. Βέβαια, τα πράγματα θα έπαιρναν διαφορετική τροπή αργότερα, αλλά μέχρι τότε...

Το ντεμπούτο των Beatitudes κυκλοφορεί τον Ιούνιο του 1984, ένα EP με τίτλο "The Grace Of Mystery". Ανάλαφρα pop αριστουργήματα υπάρχουν ανα δύο στις πλευρές αυτού του κυριοτεχνήματος. Εχοντας οικιοποιηθεί τις πιο εμπνευσμένες στιγμές της pop και του beat της δεκαετίας του '60, οι Beatitudes βγάζουν κάτι που θυμίζει...Οχι, δε θυμίζει τίποτε!

Με το μπασσο και τα ντράμς στον αρχέτυπο κλασσικό τους ρόλο, δηλαδή να κρατούν το ρυθμό, τις κιθάρες να είναι ανάλαφρες (όχι χαζοχαρούμενες) και μελωδικές μέχρι σημείου να ηχούν παλαιομοδίτικες, δίνοντας ένα ελαφρά ψυχεδελικό αέρα. Τέλος προσθέστε τους χρωματισμούς του σαξόφωνου και του όργανου, νομίζω πως δε θα σας θυμίσει τίποτα.

Πριν από την εμφάνιση του EP, δόθηκε στην κυκλοφορία μιά κασέτα του γκρούπ, live με 14 κομμάτια και τίτλο "Greetings From Garage Underground".

Μετά το EP, ο Hobbs αφήνει τη μπάντα και οι LES BLACK CARNATONS είναι γεγονός.

Από τα ιδρυτικά μέλη της TWANG, τό ένα αποτελεί γηγεικό στέλεχος των L.B.C. και το

άλλο μάνατζέρ τους. Ήταν πολύ λογική λοιπόν, η πρώτη τους δουλειά να βγει με την ετικέττα της Twang.

Το 1986, το "So Frequently" και το "Black Carnation", αποτελούν το πρώτο 7ιντσο της εταιρίας. Και αυτό αποδεικνύει, πως ο Hobbs, είχε αφομοίώσει καλά, μιά πλατιά γκάμα ήχων, που τους αποδίδει όλους μαζί, αφού όμως φροντίσει να τους φιλτράρει με μιά χροιά ψυχεδελική. Το "So Frequently" μπορεί κάλλιστα να αποτελέσει ένα από τα ωραιότερα κιθαριστικά κομμάτια της δεκαετίας του '80. Ενώ το "Black Carnation" να γίνει από τα κλασσικά της. Ενας ύμνος, για τους απανταχού φίλους της garage ψυχεδέλειας ανά τον κόσμο. Αρκεί αυτό το κομμάτι για να καταξιώσει τους Black Carnations, σαν

θρύλους, όπως αρκούσε το "Surfin' Bird" για να καταξιώσει τους Trashmen, το "96 Tears", τους ? and The Mysterians και το "She's Coming Home", τους Blue Magoos.

Το κομμάτι, ήταν τραγουδισμένο από την καταπληκτική φωνή της JUSTINE TIME (aka Katharina Frank), που είχε προπηρεσία στη νεοσύστατη γερμανική beat σκηνή, με τους Rainbirds.

Ενα χρόνο μετά, ακολοθουθεί το mini LP "Beat The Attitude" την παραγωγή του οποίου έκανε η TWANG, αλ-

λά κυκλοφόρησε με την ετικέττα της Pastel.

Την ίδια χρονιά διαλύουν και ο Mike Koubic, που όλο αυτό το καιρό συντρόφευε τους Black Carnations, αποφασίζει να ακολουθήσει από κοντά τα βήματα της Justine Time και των καινούργιων RAINBIRDS, σα φίλος και μάνατζέρ του γκρούπ.

Στο μεταξύ ο Hobbs, επιδιόταν σαν νέος Jeff Conally, στο να σχηματίζει και να διαλύει διάφορες μπάντες. Τελευταίο του δημιούργημα, οι CHUD.

Πως; Δεν τους ξέρετε; Δηλαδή αγνοείτε πρακτικά το καλύτερο "bubble gum" συγκρότημα του πλανήτη! Τέλος πάντων, επειδή ποτέ δεν είναι αργά, τρέξτε να απόκτησετε το "Silhouettes Of Sound", το πρώτο τους άλμπουμ, που βγήκε στη Βερολινέ-

The Chud

ζικη Love Simple Dreams (άλλως LSD). Και μην το ξεκολήσετε από το πλατώ σας για 10 μήνες. Οχι, δεν χρειάζεται να σας υποχρεώσω εγώ να το κάνετε. Μόνοι σας θα κολλήσετε στο χορευτικό του beat, που κρύβεται πίσω από τη farfisa και τα αέρινα riffs του. (Νομίζω ότι θα αρχίσω αφιέρωμα για τους Chud, απότελος ας το κόψω καλύτερα).

Το Μάη του 1986 κυκλοφορεί η Twang την πρώτη δουλειά των Chud, που εκδηλώνεται με τη μορφή 7ιντσου. Το "Don't Call Me Batman", με b - side το "Rumble At Love In". Φαντασία παιδικού βιβλίου, απεριόριστες μελωδικές εμπνεύσεις και κάποιες οριακές εκκρήξεις, δοσμένες με ένα αγχολυτικό χαρακτήρα, καθιστούν το δίσκο απαραίτητο. Υπέροχο!

Την επόμενη χρονιά ο Sandy Hobbs, εγκαταλείπει τους Chud, κατά την προσφιλή του τακτική και προσπαθεί να επανασυνδέσει τους Les Black Carnations.

Τον Οχτώβρη του 1988, ο Mike Koubic, ανοίγει το TWANG TONE, που λειτουργεί σαν αποθήκη, ειδικευμένη σε σκανδυναυικές κυκλοφορίες.

Μέχρι το 1988, η εταιρία υπήρχε μόνο για να ικανοποιεί τις πνευματικές ανησυχίες μιάς παρέας που αρεσκόταν να επικοινωνεί με αρχαία πνεύματα, σαν αυτό του Arthur Lee, για παράδειγμα.

Η πρώτη απόπειρα γιά κυκλοφορία υλικού, έχω από το συνηθισμένο κύκλωμα, έγινε με τους RUBBERMIND REVENGE και το πρώτο τους σινγκλ. Ήταν ακόμα 1988 και το "My Zen/Empty Stomachs Club", είχε αποσπάσει πολύ καλές κριτικές, ιδιαίτερα από το γερμανικό Τύπο. Hard ψυχεδέλεια, μέταση προς το προσδευτικό rock, χαρακτηρίζουν με λίγα λόγια τους Rubbermind Revenge, που έχουν ιδιότυπο χιούμορ (τι σας θυμίζει ο τίτλος "Empty Stomachs Club";)

Η επιτυχία αυτού του δίσκου, άνοιξε το δρόμο και σε μιά εξίσου πετυχημένη συνεργασία, μεταξύ της Twang και της EFA που αναλαμβάνει τη διανομή σ'όλη τη Γερμανία.

Την ίδια χρονιά κυκλοφορεί το "Waitin/Just For You", των CURLETTES, μιάς κορι-

τσίστικης μπάντας που πάσχιζε να ισορροπήσει μεταξύ του Phil Spector και των Undertones. Μετά από το σινγκλ αυτό, το γκρούπ εξαφανίστηκε.

Το Νοέμβρη του '88 εμφανίζονται και οι HIGH JINKS. Ενα εκπληκτικό pop δημιούργημα του ταλαντούχου Elke de Boen (περισσότερα για αυτούς, στο Χανιώτικο Saturnalia βλέπε τη στήλη των antimedia και που υπογράφει ο λεβέντης τούτου του άρθρου) Το "Thousand Times/When The Rain Just Falls", είναι ένα σινγκλ, που θα ζήλευαν πολλοί (ας πούμε οι Smiths), όχι επειδή παρουσιάζει καμμιά ιδιαιτερότητα λόγω μουσικής ανωτερότητας, αλλά απλά γιατί ξέρουν ότι ποτέ δε θα μπορούσαν να βγάλουν κάτι τέτοιο. Αριστότατα pop τραγούδια,

που βούλιαξαν όμως στην εμπορική αποτυχία. Μόνο οι Zimmers με το "Don't Go To Sydney" και οι Lizard Train με το "Beatty Underground", στέκονται δίπλα τους.

1989 και πέρασαν ήδη 5 χρόνια από την πρώτη κυκλοφορία της Twang. Πολλά αριστουργήματα, αλλά όλα σε 7ιντσα. Δηλαδή ποιοτικά είμαστε ικανοποιημένοι, αλλά ποσοτικά υπάρχει πρόβλημα. Το Γενάρη όμως του '89, οι LP's μας γίνονται πραγματικότητα με το πρώτο άλμπουμ της εταιρίας. Ήταν μιά συλλογή των Black Carnations, από σινγκλς και το mini τους.

Είχε προηγηθεί το 7ιντσο "What Time Did You Say It's In New York City (οοουυυυυφφφφ!) / I'll Keep It With Mine"

To Μάη βγαίνει και το LP των

Fred Thurley (voc, guitar Rubbermind Revenge)

High Jinks με τίτλο "Talk Dirty" όπου μας δείχνουν τα πράγματα πολύ πιο σοβαρά απότι είχαμε φανταστεί.

Με το τέλος της χρονιάς, έχουμε μιά έκπληξη από τη νεολιθική εποχή, με την "έξοδο" του άλμπουμ των WHAT... FOR(περισσότερα γι'αυτούς στο MMB No 4 - αν το βρείτε!).

Μιά ακόμα συλλογή της Twang για τα πέντε χρόνια της, μέσα στο 1990 με τη συμμετοχή των (original) Beatitudes, Rubbermind Revenge, What...For, Black Carnations.

Σήμερα η TWANG, είναι μιά πολλά υποσχόμενη Βερολινέζικη εταιρία, αρκεί να το καταλάβει και ο...ιδιοκτήτης της. Διανέμει περιοδικά, φανζίνς, δίσκους κ.α. Λίγοι είναι αυτοί που έχουν μείνει, ν'αντιμετωπίζουν ρομαντικά το rock'n'roll. Μην τους αφήστε να εξαφανιστούν. Είναι απλό: Γράψτε τους.

Frankenstr. 2, D - 1000, Berlin
ή τηλεφωνήστε στο 771. 4415
- 215.4451, Fax: 215.9098

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

MMB: Ποιά είναι η οικονομική πολιτική της εταιρίας σας;

ΜΙΚΕ ΚΟΒΙΚ: Βρισκόμαστε οικονομικά, σε ένα σταθερό δρόμο προς την χρεωκοπία. Εννοώ, ότι από την οικονομική πλευρά του θέματος, δεν θα έπρεπε να κυκλοφορούμε δίσκους με τον τρόπο αυτό που όλοι ξέρουμε.

MMB: Ποιά είναι τα βασικά σας κριτήρια για τις κυκλοφορίες σας;

M.C.: Δεν καταλαβαίνω την ερώτησή σου. Ποιά είναι τα κριτήρια μας; Μα φυσικά επειδή μας αρέσει αυτή η μουσική!

MMB: Ποιά είναι τα αρνητικά σημεία της Twang;

M.C.: Το ότι δεν έχουμε αρκετά χρήματα για να κάνουμε ότι μας αρέσει. Δηλαδή, να κυκλοφορούμε με άνεση αυτά που θέλουμε, να τα προωθούμε καλύτερα κλπ. Ενα άλλο αρνητικό, είναι πως απευθύνομαστε σε ελλάχιστο κόσμο, αφού ελάχιστοι είναι αυτοί που αγοράζουν τους δίσκους μας.

MMB: Θεωρείς δηλαδή, ότι καλύπτοντας μιά σκηνή και συγκεκριμένα την garagewψχεδελική, επηρεάζονται αισθητά οι πωλήσεις;

M.C.: Δεν είναι τόσο το γεγο-

νός ότι είμαστε συνδεδεμένοι με τα 6Τ'ς και τα νεο-6Τ'ς, αλλά ότι ασχολούμαστε με γερμανικές μπάντες, ανεξάρτητα από ιδίωμα.. Ακόμα, οι Γερμανοί, ως διεθνές κοινό, τείνουν ν'ακούν μουσική, μόνο από Αγγλία, ΕΠΑ, Αυστραλία ή ακόμα Νέα Ζηλανδία και Σκανδιναβία, μα όχι από Γερμανία. Ολοι οι Γερμανοί γνωρίζουν τους Miracle Workers, αλλά ελάχιστοι τους Beatitudes.

MMB: Ισως επειδή οι Miracle Workers βρίσκονται πάντα στη μόδα. Ξεκίνησαν με αγνή ψυχεδέλεια και τώρα μακρύναν τα μαλλιά τους και παιζουν σαν τους Status Quo. Ενώ οι Beatitudes...

M.C.: Ενα παράδειγμα είπα. Πάντως αυτό που λές συμβαίνει. Το κοινό πολλές φορές, λειτουργεί σαν δέκτης ενός στυλ, ή καλύτερα ακολουθεί κάποια μόδα. Τρανταχτό παράδειγμα, η ανάβιση του Ντητρόιτ.

MMB: Αλήθεια, ποιά είναι η γνώμη σου για τη νέα αυτή σκηνή από την άλλη άκρη του Ατλαντικού;

M.C.: Προσωπικά, δε μου αρέσουν όλες αυτές οι μπάντες που νομίζουν ότι παίζουν σαν τους Stooges ή τους MC5, δυνατά και γρήγορα. Εύχομαι να υπάρξει ένα τέλος σε όλους αυτούς τους τρίτης κατηγορίας Dinosaurs ή Lemonheads. (εδώ, ο εις εκ των εκδοτών του MMB, παθαίνει έμφραγμα). Εννοώ πως οι αμερικανικές μπάντες, έχουν μόνο δύο ή τρία καλά κομμάτια στο ρεπερτόριο τους και οι Ευρωπαίοι αντιγραφείς τους, δεν ξέρουν τι σημαίνει τραγούδι ή μελωδία.

MMB: Οχι απόλυτα...

M.C.: Σίγουρα.

MMB: Πάντως η προηγούμενη δεκαετία, άσχετα αν έβγαλε ένα σωρό σκουπίδια, υπήρξε αρκετά καλή. Ιδίως στα μέσα της έβγαιναν πολύ όμορφα πράγματα.

M.C.: Οχι μόνο στα μέσα. Υπήρξαν μεγάλες μπάντες στην αρχή των 80'ς και δεν αναφέρομαι σε garage ή ψυχεδελοαναβιωτικές, όπως οι Echo and The Bunnymen στην Αγγλία, οι Midnight Oil στην Αυστραλία και οι R.E.M. στην Αμερική. Στο δεύτερο μισό της δεκαετίας, οι περισσότερα υποσχόμενες νεο sixties μπάντες, έγιναν βαρετές,

mainstream, ή heavy rockers, ή εξαφανίστηκαν ολοκληρωτικά.

MMB: Ενώ το γκαράζ και το 80's punk, έδωσε τη θέση του στη σκηνή του Seattle ή του street rock'n'roll του Λος Αντζελες, που τις περισσότερες φορές είναι άτεχνο...

M.C.: Σωστά! Αυτό που εύχομαι είναι να δημιουργηθούν κιθαριστικές μπάντες με καταβόλες από γ'ντ, ψυχεδέλεια, 6Τ'ς, με pop αίσθηση και ήχο του αύριο.

MMB: Δίνεις ιδιαίτερη σημασία στο promo και τη διαφήμιση;

M.C.: Φυσικά. Το καλό promotion είναι απαραίτητο για να δανεύουμε τους δίσκους μας. Στέλνουμε πολλούς δίσκους σε εφημερίδες, περιοδικά, ραδιόφωνο, ιδίως στη Γερμανία, μα το αποτέλεσμα είναι απογοητευτικό. Άλλα τώρα γράμματα και promo υλικό, στέλνουμε μόνο μετά από απαίτηση του ενδιαφερόμενου.

MMB: Και η διανομή; Ξέρω πως την έχει αναλάβει η EFA.

M.C.: Ναι, οι δίσκοι μας διανέμονται από την EFA στη Γερμανία που σημαίνει ότι γενικά δεν είναι διαθέσιμοι. Ετσι, προσπαθούμε να βρούμε άλλους διανομείς. Εκτός Γερμανίας, καμία εταιρία δεν έχει αναλάβει τις διανομές μας. Οποια το ζητήσει, θα είναι ευπρόσδεκτη.

MMB: Τελικά, είναι δίκοπο μαχαίρι η διανομή δίσκων, μιας μικρής εταιρίας από μια μεγάλη.

M.C.: Ναι, γιατί μπορείς να έχεις καλύτερη πρόσβαση στην αγορά, μα από κει και πέρα, συναντάς την αδιαφορία των υπευθύνων της εταιρίας, όσον αφορά την τύχη του υλικού σου. Μιλάω πάντα από προσωπική εμπειρία.

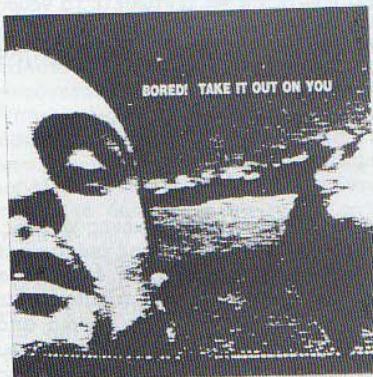
MMB: Εχεις κουραστεί, μετά από 6 χρόνια;

M.C.: Οπωσδήποτε, αλλά όχι από την ουσία της δουλιάς. Η Twang είναι μέρος της ζωής μου. Χαίρομαι για κάθε κυκλοφορία της και κάθε επιτυχία και στενοχωρίεμαι για τις αποτυχίες της. Όλα όμως αυτά, είναι μέσα στο παιχνίδι. Αυτό που με κουράζει, είναι οι λεγόμενες λεπτομέρειες, δηλ. οι αγγαρείς και το οικονομικό. Σκέφτομαι να κάνω κάτι διαφορετικό στο μέλλον, αλλά δεν ξέρω τι ακόμα.

ΔΙΣΚΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

BORED

- "Take It Out On You"
(1990, LP, Glitterhouse/Hitch Hyke)

Οπου ο ζωώδης βίος των Αυστραλών killers συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Εχοντας οριστικοποιήσει τον τέως μπασσίστα των God, Tim Hennessey στη σύνθεσή τους, επαναλαμβάνουν για μιά ακόμα φορά την ακατέργαστη ψυχή τους. Το rock'n'roll του Dave Thomas και των τριών φίλων του, σπάει τα όρια του απλού ακούσματος. Ανάμεσα στις επτά απίθανης έντασης συνθέσεις του νέου τους άλμπουμ, ξεχωρίζει το Motherfuckin' Motherfucker, αφιέρωμα στον G.G. Allin, το πολλών λεπτών "ανοσιούργημα" Final Solution και το σκληρό Sweet Charity. Οι Bored, δεν δείχνουν κανένα οίκτο, όσα αφορά τη μουσική τους. Οπως και τόσα άλλα νέα γκρούπς, μέλλουν να σχηματίσουν την εικόνα της καινούργιας ανεξάρτητης σκηνής. Οσοι δε γουστάρουν, καλύτερα να γυρίσουν στα θρανία τους.

PALE SAINTS

- "The Comforts Of Madness"
(4 AD, LP, 1990)

Ντεμπούτο, για ένα πολυυσυζητημένο συγκρότημα από το Leeds που φυσικά η 4 AD δεν έχασε τον καιρό της και αμέως το συμπεριέλαβε στο ρεπερτόριό της. Ούτε αυτή τη φορά λάθεψε. Οι Χλωμοί Αγγελοί, παίζουν πέρα δώθε την αμαρτωλή ψυχή τους, αλλά τελικά φαίνεται πως ο προορισμός τους είναι ακόμα μεγαλύτερος απότι ίσως και οι ίδιοι φαντάζονται. Ο ήχος τους προδιαθέτει για μεγάλα μελλοντικά βήματα και το ότι το "Comforts..." χαρακτηρίστηκε από τους δίσκους της χρονιάς που πέρασε, δεν πρέπει να σας κάνει λιγότερο επιρρεπείς στο στυλ τους. Άλλοτε σκοτεινοί, άλλοτε λαμπροί, μέσα σε παράξενες ή προσιτές μελωδίες, αρέσκονται στον ροπ διαλογισμό για να περάσουν το μήνυμά

τους. Ενα συμπαγές τρίο σύγχρονης τέχνης, που θα μπορούσε και να γίνει κλασσικό.

THE POGUES

- "Hell's Ditch"
(WEA, LP, 1990)

Ο Shane MacGowan βρίσκεται εδώ. Αγνωστο για πόσο καιρό. Τα μεθύσια του γίνονται ολοένα και πιο ανησυχητικά και η φωνή του αγιρεμένη σχηματίζει ένα καινούργιο τοίχο, πάνω στον οποίο πλασσάρεται η μουσική των Pogues κάμποσα χρόνια τώρα. Ενα παρανοϊκό συνοθίευμα έξοχων folk αναζητήσεων, punk ιδιοσυγκρασίας και τρελαμένων στίχων. Ενας φόρος τιμής σε όλους όσους καίγονται μέσα στα πύρινα δωμάτια της Κόλασης. Ενας ύμνος στην Μνήμη. Η αναζήτηση ενός αποτελέσματος θα ήταν μάταιη και όποιος ωφέλει να βρει αν το άλμπουμ αυτό είναι καλύτερο ή χειρότερο από το προηγούμενο, ας μην κάνει τον κόπο. Οι Pogues είναι η κουλτούρα του χτες, του τώρα και του αύριο. ("Mother of all our joys, mother of all our sorrows/ Intercede with him tonight, for all of our tomorrows" Lorca's Novena). Αλήθεια, ο υπεύθυνος για την παραγωγή του άλμπουμ, Joe Strummer, πρέπει νάχει βάλει σε πολλά σημεία το θαυματουργό του χεράκι. Κι αυτό το Lorca's Novena, τι τραγουδύ!

THEE HEADGOATS

- "Beach Bums Must Die"
(Crypt/Hitch Hyke, LP, 1990)

Αν δεν κάνω λάθος, το άλμπουμ αυτό πρέπει να είναι το τέταρτο ή το πέμπτο, από το Νοέμβρη του 1989 (!), οπότε κυκλοφόρησε το πρώτο τους. Αν κάνω λάθος, πάλι, με συγχωρείτε, αλλά μ'αυτόν τον τρελοεγγλέζο Billy Childish, χάνει κανείς το λογαριασμό. Ο Childish, λοιπό, (ex Pop Rivets, Milkshakes, Mighty Ceasars και άλλοι πολλοί), αρχίζει τη νέα του καριέρα μένα κάρο τηγαναράφεσις. Κακός, καυστικός, πάνω από όλα ένας άνθρωπος που στη μουσική του χωρούν τα πάντα, από το κλασικό rock, μέχρι το rythm'n'blues, από το garage, μέχρι το rockabilly και το punk. Μιά γεύση από την παρανοϊκή φυσιογνωμία του, αποτελεί αυτό το άλμπουμ. Γίατο, αρπάξτε το, πρωτού κυκλοφορήσει και νούργιο!

THE ULTRAVIOLETS

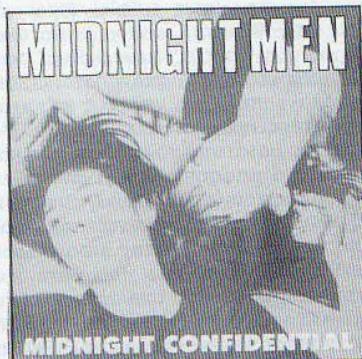
- "Changing Times"
(Music Maniac/Hitch Hyke, LP, 1990)

Ενα power τρίο από το Λώρενς του Κάνσας. Τρεις φίλοι πηγμένοι μέσα

στην μυρωδιά της καουμπόικης πόλης. Τρία άτομα με μόνη διέξοδο το rock'n'roll κάνουν το ντεμπούτο τους και αρπάζουν τις τύχες σας από τα μαλλιά! Δυνατή μουσική, έντονη μελαγχολία, garage ψήγματα, αμερικάνικο ήχοι απόγνωσης, μοναξιάς. Η μουσική τους νυχτερινή, γιατί έτσι το θέλουν κι οι ίδιοι. Τα ναρκωτικά σε εφιάλτης τους, η ελπίδα τους, μιά αβάσταχτη αισιοδοξία στις σκοτεινές μέρες τους. Τραγούδια για να σκέφτεσαι πως υπάρχουν και αλλού άνθρωποι πέρα από το δωμάτιό σου. Η "Ζωή στον ελεύθερο κόσμο", είναι "ο καλύτερος τρόπος" για να "κάνεις αυτό που θέλεις" ακόμα κι αν στον "κόσμο μας" υπάρχει "ένας τόπος που ονομάζεται Κόλαση". Οι Ultaviolets έχουν τον καιρό μαζί τους, έστω κι αν δεν το ξέρουν. Και ο Bob Ramskill, το ένστικτο του Mick Jagger.

THE MIDNIGHT MEN

- "Midnight Confidential"
(Wipe Out, LP, 1990)

Μια ακόμα διεθνής επιτυχία της "δικιάς" μας Wipe Out και χαιρόμαστε τα μάλα, γιατί και το περιοδικό μας έβαλε ένα πετραδάκι για την δημιουργία αυτού του άλμπουμ. Πρόκειται για το δεύτερο μεγάλο δίσκο των ανερχόμενων Βέλγων, αλλά αυτή η αποκλειστικά ελληνική κυκλοφορία περιλαμβάνει το πρώτο εξαντλημένο τους EP (είχε βγει σε 250 αντίτυπα το 1989) στην πρώτη πλευρά, ενώ στην άλλη υπάρχουν ένη κομμάτια είτε ακυκλοφόρητα, είτε σε εξαντλημένες συλλογές. Ενα garage punk διαμάντι αυτή η προσπάθεια, αν και δεν στεκόμαστε μόνο σ'αυτό, γιατί οι Midnight Men αποδεικνύουν στις νέες τους δημιουργίες ότι η φασαρία που απλώνεται γύρω τους κάθε, άλλο παρά άδικη είναι. Ενα συγκρότημα που λειτουργεί με κέφι και ενθουσιασμό, μπορεί να μας αφήνει άναυδους κάθε φορά που επιχειρεί κάτι.

LONELY TRAILER

- "Party Matches & Siren Sounds" (*Tim Stephens, P.O.Box 871, Urbana, IL 61801, USA, Κασέτα, 1990*)

Το πρώτο πράγμα που μας έκανε εντύπωση, μόλις πήραμε αυτή την κασέτα, ήταν τα άφογα ελληνικά που χρησιμοποίησε ο Tim Stephens για να μας γράψει. Προς το παρόν δεν έχουμε άλλες πληροφορίες για τους Lonely Trailer από το Ιλινόις, πέρα από το ότι αυτή είναι η πέμπτη τους κασέτα. Περιλαμβάνει 22 κομμάτια τα οποία μπορούμε να πούμε πως ασχολούνται με πολλά είδη του rock'n'roll, αλλά οι L.T. είναι έξυπνοι ώστε να μην πέφτουν σε "λούμπες" βαρετές. Υπάρχουν όμορφα φωνητικά, δυνατά όργανα που πλάθουν ικνοποιητικές μελωδίες, αλλά και δυνατά ριφς και το τρίο αποτελείται εκτός από τον Stephens, από τους Steve Burton και Brian Reedy. Στείλτε τους μερικές γραμμές, μπορεί να σας φανούν τελικά χρήσιμοι, ιδιαίτερα το βράδι.

MANITOBA'S WILD KINGDOM

- "...And You?" (*WEA, LP, 1990*)

Αυτό μάλιστα είναι γεγονός. Μιά κυκλοφορία που ίσως αποβεί ιστορική. Γύρω στο 1975, οι Dictators, αποτέλεσαν έκρηξη για την Νεουροκέζικη σκηνή, παίζοντας ένα σκληρό rock'n'roll, που έκανε πολλούς να τους κατατάξουν στους πρώιμους punks των ΕΠΑ. Διέλυσαν μετά από τρία άλμπουμ και το 1988, ο μπασίστας και ανέκαθεν εγκέφαλος του γκρούπ, Andy Shernoff, μάζεψε πάλι τους δύο από τους παλιούς του συνεργάτες, τον Dick Manitoba και τον Ross The Boss και δίνοντας το όνομα του τραγουδιστή και wild performer στο νέο σχήμα, ηχογράφησε με τον ντράμερ J.P. Patterson (*Man O War*) ένα καταπληκτικό δίσκο που σίγουρα θα τον ζηλέψουν πολλοί νέοι δημητουργοί. Αγριο, βρώμικο και γρήγορο, το "...And You?" οργώνει το βινύλιο, χτυπώντας κατεύθειαν το στόχο του, που δεν είναι άλλος από το rock των Dictators, μεταμορφωμένο τέλεια στις ανάγκες του σήμερα. Δεν γνωρίζω γιατί άργησε δυο χρόνια η κυκλοφορία του και ούτε πρέπει να σας ενδιαφέρει κάτι τέτοιο. Απλά, πάρτε τον ό.τι κι αν σας στοιχίσει!

ROBYN HITCHCOCK

- "Eye" (*Glass Fish/Penguin, LP 1990*)

Ενας "αμερικανικός" δίσκος για τον Hitchcock, ακουστικός, προσωπικότατος, θα λέγαμε, ηχογραφημένος στο Σαν Φραντσίσκο το 1988-89, αντικατοπτρίζει την πρόθεσή του να ολοκληρώσει κάποιες ιδέες του και να τις προσαρμόσει σε ένα νέο επίπεδο. Στο εσωφύλλο, μιά ιστορία, γραμμένη από

τον ίδιο, κάνει φανερό ότι ο φίλος μας δεν παραιτήθηκε από τα παιχνίδια της γλώσσας. Το ίδιο συμβαίνει και με τους στίχους του που παραμένουν μέσα στο "σουρρεαλιστικό" πλάισιο που εδώ και πάνω από δέκα χρόνια χαράζει. Ολος ο εσωτερικός κόσμος του θα μπορούσε να συμμετέχει σ'αυτό το άλμπουμ. Το Queen Elvis, ένας καυστικός μονόλογος, το Executioner και το Glass Hotel, τα Satellite και Cynthia Mark, είναι τραγούδια "δικά" του, μα προσιτά σε όλους. Ο Hitchcock, δημιουργεί πάντα κάτι μικρούς ύμνους που είναι αδύνατο να σε αφήσουν ασυγκίνητο. Και εδώ, το πιάνο, δένει με την κιθάρα, φτιάχνοντας ορχηστικά αριστουργήματα που θα ζήλευε και ο John Lennon.

όσο τουλάχιστον, ο Ric Albin και ο Roger Clay, εξακολουθούν να περιόδευσον σ'Αμερική κι Ευρώπη, κηρύσσοντας το Ευαγγέλιο των Κουρελών Που Τραγουδάνε Ακόμα. Το "Live In Europe", σχηματίστηκε από την τρίτη Ευρωπαϊκή τουρνέ του γκρούπ, έχει έξη τραγούδια, μεταξύ των οποίων ένα κομμάτι του John Hiatt και ένα του Jack Lee. Τα άλλα, συνθέσεις παλιότερες των Clay και Albin, έχουν αυτό που χρειάζεστε για να τεντώσετε τα νεύρα σας, μέρες που είναι. Killing riffs, μπόλικος ρυθμός και μια συνεχής ταχύτητα που προκαλεί ιλιγγούς.

FLOWERS OF ROMANCE

- "Dorian Grey" (*Wipe Out, LP, 1990*)

Με το τέλος της περασμένης χρονιάς, οι Flowers Of Romance, μας έκαναν ένα όμορφο Χριστουγεννιάτικο δώρο, στο σχήμα του πρώτου τους άλμπουμ. Με αλλαγμένο μουσικό ύφος, μακριά από το punk των πρώτων ημερών τους (που ανάγονται στις αρχές της δεκαετίας του '80), το Πειραιώτικο γκρούπ, με πολλές συναυλίες στο ενεργητικό του, έρχεται να εμφανίσει ένα νέο πνεύμα στο χώρο του ελληνικού ροκ. Μπορεί να σας θυμίσουν τη φάση των U2 ή άλλων ανάλογων βρετανικών συγκροτημάτων, αλλά καταφέρνουν εύκολα να παραβιάσουν το σκόπελο της "αντιγραφής" και να οδηγήσουν τη μουσική τους εκεί που τελικά σκοπεύουν οι ίδιοι: Σε ένα μουσικό τοπίο γεμάτο πάθος και σκούρες ανταύγειες. Στο 1000 Dying Words, η φωνή του Μιχάλη φαντάζει τραματική, ενώ η αρκετά πρωτότυπη διασκευή του Children Of The Revolution του Marc Bolan, δημιουργεί ένα συναίσθημα θλίψης και αναμνήσεων. Το In Her House και το Opium ξεχωρίζουν εύκολα, ενώ το Last Summer Night (On Earth), δημιουργεί μια παράξενη ανησυχία. Οι Flowers πέρασαν αρκετές περιπέτειες, μέχρι να ετοιμαστεί αυτός ο δίσκος, μα τελικά άξιζε τον κόπο και γι'αυτούς, αλλά και για μας.

INSPIRAL CARPETS

- "Life" (*Virgin, LP, 1990*)

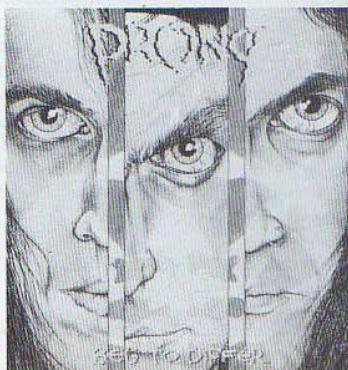
DROOGS
• "Live In Europe"
(*Music Maniac/Hitch Hyke, LP, 1990*)

Σε ένα δυό χρόνια οι Droogs, θα κλείνουν τα 20 χρόνια τους στην αμερικανική rock σκηνή. Αυτή η κατεύθεια συνέχεια των 60's γκαραζόμπαντων, υπάρχει ακόμα και θα υπάρχει,

Τελικά, όλη αυτή η κίνηση και η φασαρία, γύρω από τη σκηνή του Μάντσεστερ, δείχνει να αποδίδει τους καρπούς της και δεν πρόκειται πάντα για μια ακόμα φάρσα των MME. Οι Inspiral Carpets, αποτελούν το λαμπρό παράδειγμα σε μια εποχή ισοπέδωσης και επανάληψης της αγγλικής pop. Ο πρώτος αυτού μεγάλος δίσκος τους, κυκλοφόρησε το Μάρτη του 1990, αφού είχαν προηγηθεί αρκετά σινγκλς και EP. Μια μοντέρνα άποψη, που δανειζόταν τα προσφίλη ακούσματα των 60's. Περνάει μπροστά με χάρη σε ένα καταλυτικό Farfisa του Clint Boon που ακούγεται σαν ο βρετανός Manzarec. Υπάρχει διάχυτη ομορφιά στο "Life" και δύσες απορίες έχετε, περάστε τις στο ντούκου. Απλά σηκωθείτε και χορέψτε με όλη σας την ψυχή. Αυτή η μπάντα, προσέξτε όμως, δεν κάνει απλά το χαβαλέ της, έτσι για να μπει στο Πάνθεον των rollers του νέου κύματος. Προσδιορίζει την pop με ένα ταπεραμέντο που ελπίζω να αποδειχτεί σωτήριο για πολλούς που έπονται και σίγουρα δεν παραμένει στείρα εικόνα μέσα στις κάμερες του MTV. Επενδύστε στο ένστικτό σας και με αυτό το γκρούπ, θα βρείτε πολλά που θάψατε μέσα σας, αλλά καραδοκούν αμείληπτα, να σας διασκεδάσουν. Θέλετε δε θέλετε...

PRONG
● "Beg To Differ"
(CBS, LP, 1990)

Η Νέα Υόρκη εξακολουθεί να αναθυμιάζει μια σαπίλα μοναδική, στους δρόμους και τις γειτονιές της. Οι Prong, όμως δεν έχουν τίποτε να φοβηθούν και κανένα. Κυκλοφοράνε με ασύληπτες ταχύτητες και τα όργανά τους ξερνάνε φωτιά και ατσάλι. Ο τελευταίος τους δίσκος, είναι μία πολεμική ανταπόκριση, κατευθείαν από το μέτωπο του σκληρού rock. Κλασικό τρίο, ρουφάν όλη τους την ενέργεια μέσα από την ίδια τους τη ζωή και ο συνδιασμός μπάσσο ντραμς κιθάρα, για μια ακόμα φορά βρίσκει τους μαστόρους του. Η φωνές του Tommy Victor και του Mike Kirkland, ρίχνονται σε ένα αγώνα διαρκείας που κανείς δεν

εύχεται να τελειώσει. Ενα καταπληκτικό For Dear Life, ένα παρανοικό Steady Decline και το μοναδικό φινάλε του Just The Same, ανοίγουν το δρόμο σ' αυτούς τους νέους υπέρμαχους του πιο ζωντανού ιδιώματος στον κόσμο. Χεβιμεταλάδες, τα κεφάλια μέσα!

NIKKI SUDDEN
● "Back To The Beach"
(Creation/Pilgrim, LP, 1990)

O Sudden πλανιέται πολλά χρόνια μέσα στους σκοτεινούς και βροχερούς Λονδρέζικους δρόμους, παρέα με την κιθάρα του. Ακόμα είναι ζωντανός, η εποχή των Swell Maps είναι μακριά και ο ρόλος του στην μουσική τον τρώει σα σαράκι. Μα βαθειά του αναγνωρίζει την ψυχραμία κάθε δύσκολης στιγμής. Αυτή η αργόσυρτη, παραπονιάρική φωνή του, αυτές οι αβάσταχτες μπαλλάντες, είναι ίδεες αυτής της θλιψμένης μορφής, που εικονίζεται στο εξώφυλλο του "Back To The Beach". Ενας δίσκος - αναφορά στη μέχρι τώρα δουλειά του που δεν είναι και λίγη. Η αναμονή για κάτι καινούργιο, πριν το θάνατο.

SEX CLARK FIVE
● "Ketchup If You Can"
(Records To Russia, 1207 Big Cove Rd., Huntsville, Alabama 35801, USA, 7"EP, 1991)

Αν θυμάστε, στο τρίτο τεύχος, υπήρχε μια παρουσία του LP τους "Battle Of Sex Clark Five". Εδώ υπάρχει η τέταρτη κυκλοφορία τους σε βινύλιο, στη μορφή ενός 45αριού με τέσσερα τραγούδια. Το ομώνυμο που ανοίγει το δίσκο, όντας ξενίζει όσους έχουν ακούσει τη γενικά μελωδική δουλειά του γκούπο από το Χάντσβιλ. Μια φασαρία πειραματισμού που γρήγορα αποσύρεται στα τρία επόμενα κομμάτια, τα οποία επαναφέρουν την τάξη. Μια διασκευή ενός πολύ όμορφου κομματιού από τα τέλη των 60's, του "Love", που απότι μας λένε τα παιδιά, ανήκει σε κάπιο γκρούπ, ονόματι Ravin'Blue, χωρίς άλλες πληροφορίες. Σημειώστε πως αυτός είναι ο πρώτος δίσκος με χρονολογία 1991, που έφτασε στο Merlin's και κυκλοφορεί σε κόκκινο βινύλιο.

THE PLEASURE FUCKERS
● "First Abortion"
(Romilar D/Hitch Hike, LP 1990)

Τώρα μάλιστα! Ονομα κι αυτό, έτσι; Πάντως μην κάνετε το λάθος και αγνοήστε αυτή την πολυεθνική δύναμη που κυκλοφορεί στη Ισπανία. Δύο Σπανιόλοι (ο Kike Turmix που τραγουδάει, κοντράρει τον Tad σε πάχος και απόπειρες διάλυσης των φωνητικών χρόδων του), ένας εγγλέζος, μιά αμερικάνια κι ένας αμερικάνος, τι άλλο μπορείτε να θελήσετε; Ταχύτητες υψηλές, αγριάδα, fun και εξάρσεις σεξουαλικών επιθυμιών από τους Pleasure Fuckers. Και η διασκευή του What Love Is του

μακαρίτη του Stiv Bators και του συναδέρφου του στους νεουορκέζους πρωτόπορους punks Dead Boys, είναι το κάτι άλλο. Ετοι κι αλλιώς, δεν έχετε τίποτε να χάσετε, εκτός από τα μυαλά σας. Δε σας φτάνει αυτό;

GIRL TROUBLE

● "Stomp And Shout And Work It On Out"
(Dionysus, Box 1975, Burbank, CA 91507, USA, LP, 1990)

Ο φίλτατος Lee Joseph, δεν άργησε να μας στείλει όλες τις νέες παραγωγές της εταρίας του. Οι Girl Trouble, από την Τακόμα της Ουασινγκτον παρουσιάζουν το δεύτερο άλμπουμ τους, που χωρίς να διαφέρει από το προηγούμενο "Hit It Or Quit It", περιέχει εκείνο το "άρρωστα" γοητευτικό γκαράζ psychobilly (σε ένα τρελό συνδιασμό) που δεν μπορεί κανείς να το αγνοήσει. Εδώ έχουν μερικές διασκευές 60's τραγουδιών, με το Louie Louie να ξεχωρίζει, παιγμένο για νιοστή φορά από κάποιο γκρούπ, από μιά παλιότερη (1985) ζωντανή ηχογράφηση. Ακόμα μια θαυμάσια προσφορά του Leaving Here των soul Jimmy Hanna & The Dynamics άλλα τέσσερα killing songs. Ο προκλητικός τραγουδιστής K.P.Kendall, που συμμετέχει με ένα παραφρονημένο πολλές φορές σαξόφωνο, αποτελεί την καλύτερη λύση για όσους έχουν προβλήματα ακοής.

PARASITES

● "Pair Of Sides"
(Shredder, 181 Shirley St. San Francisco, CA 94107, USA, LP, 1990)

Παράσιτα: Εξυπνα ενοχλητικά γενικά ζωντανά, που συχνά ζουν σε βάρος των ανόητων που τα τρέφουν. Σ' αυτήν την περίπτωση όμως, τρείς μάγκες από το Νιού Τζέρσι, αναλαμβάνουν πολύ δυναμικά να μεταφέρουν στους οργανισμούς μας μερικά τραγούδια καταδικασμένα να μείνουν. Νοιώθοντας περήφανοι που αντιγράφουν τους Ramones, κάνουν την πλάκα τους, οργώνοντας το βινύλιο με ένα χείμαρο

από 16 κομμάτια χιουμοριστικά (I Wanna Be Like Dee Dee Ramone, I'm So Happy Now, Fool For You, It's Getting Hard) που μας επαναφέρουν στις παλιές ένδοξες μέρες του punk ξεσπάσματος. Πρόκειται για το πρώτο τους άλμπουμ και η εξέλιξή τους αναμένεται αρκετά ενδιαφέρουσσα. Το κολάζ του εξωφύλλου, είναι δημιουργία του Winston Smith, γνωστού και από το τελευταίο LP των Lard.

COURAGE OF LASSIE

- "The Temptation To Exist"
- (DiDi Music, LP, 1990)

Εν τάξει, το "Sing Or Die" ήταν μια ανεκτίμητη μουσική προσφορά και η κυκλοφορία του άλλαξε πολλά μυαλά για το τι σημαίνει μελωδία στον ήχο. Στην περίπτωση αυτή, το The Temptation To Exist χάνει ίσως πόντους. Μα αν αναλογιστείτε ότι πρόκειται για το πρώτο βήμα των Ron Nelson και Mandy Shenkel, που ζουν στον Καναδά και εκτιμούσαν απεριόριστα τον Leonard Cohen, τότε σίγουρα δε θαντισταθείτε στην απόκτηση του άλμπουμ αυτού που πρωτοκληφόησε πριν από πέντε και κάτι χρόνια. Τρεις γλώσσες μπερδεύονται σ' αυτήν την πρώτη εικαστική πειραματική απόπειρα των Courage Of Lassie. Ήχοι χαμηλοί, μπαλλάντες θα μπορούσε κάποιος να πει, κι όμως δεν είναι. Το ντουέτο, έχει μιά χρωματική αντίληψη σχετικά με τον ήχο και του δίνει διαστάσεις που χωρίς καμμία υπερβολή, κατακτά τον ακροατή. Οι Courage Of Lassie ξεκίνησαν έχοντας φτιάξει ένα λαμπρό διαμάντι. Η εξέλιξή του, έβγαλε περιδέραιο.

KILL CITY

- "Secret Smile"
- (Dionysus, EP, 1990)

Τρία δολογονικά όντως κομμάτια από μάτια που ξεκινά το δρόμο τος, έχοντας μέλη από τους Leaving Trains και τους Web. Το Los Angeles, ξέρει να εμφανίζει τα θηρία του μέσα στο πάλκο της νύχτας και οι Kill City, αποτελούν μέρος του όλου θεάματος. Η Στρατοκάστερ του T.A. Black ξερνάει φωτιές και η φωνή του Andi Hayes, ακούγεται σαν μια μηχανή φορτηγού, λίγο πριν ορμήσει σε μια ατέλειωτη κούρσα στους highways της Αμερικής. Μιά αλυσίδα από φόνους στην καρδιά του L.A. Και οι Kill City, εκπροσωπούν πανάξια την πόλη τους. Περιμένουμε το άλμπουμ τους με πραγματική αγωνία.

VARIOUS ARTISTS

- "Pensioners On Ecstasy"
- "Do You Believe In Love?"
- (Creation/Pilgrim, LP's, 1990)

Με τις δύο αυτές συλλογές, η Creation έκλεισε την περασμένη χρονιά. Η πρώτη, που έχει ένα τρομερό εξωφύλλο και ένα ακόμα πιο τρομερό οπισθόφυλλο

(το πως θα ήταν ο ηλικιωμένος κύριος του εξωφύλλου, μετά από ένα trip από ecstasy). Περιλαμβάνει τα περισσότερα γκρούπς της βρετανικής εταιρίας, σε κομμάτια που δεν έχουν κυκλοφορήσει ή έχουν "παραπέσει", ή έχουν εξαντληθεί. Η νέα σκηνή της αγγλίας, τα πάρει πολύ καλά και σίγουρα η Creation τη βοηθάει ακόμα περισσότερο. Biff Bang Pow, Jazz Butcher, House Of Love, My Bloody Valentine, Nikki Sudden, Morris και κάποιοι ακόμα, προσθέτουν τις δικές τους στιγμές, στις δικές σας. Ωραίος συνδιασμός.

Η δεύτερη συλλογή αποτελείται από τις υπόλοιπες μπάντες της εταιρίας, συν κάποιες που τις συναντάτε στην προηγούμενη, ενοείται σε διαφορετικά κομμάτια. Primal Scream, Times, Bounty Hunters, Ride (πάρτε ότι έχουν βγαλεί), Weather Prophets και καλή βραδιά με την πάνγλυκεια κοπελιά της φωτογραφίας Υπάρχουν και οι ευχάριστες στιγμές στη ζωή, ξέρετε.

THE TIMES

- "Et Dieu Crea La Femme"
- (Creation/Pilgrim, LP, 1990)

Ο Edward Ball ζει στο δικό του κόσμο, όλοι το γνωρίζετε. Αυτή τη φορά κάνει ακόμα ένα πείραμα, φέρνοντας τις αντιλήψεις του για τη μουσική σε μιά ακόμα πιό σταθερή προοπτική για το μέλλον. Οι Times, έχουν το χρόνο τους και μαζί του αισθάνονται ασφαλείς γιατί η μουσική που γράφει, μπορεί και συνοδεύει όλες τις λειτουργίες των ανθρώπων. Ενας έξυπνος άνθρωπος, που βολοδέρνει από το 1980 την αγγλική σκηνή, χρησιμοποιώντας τη μουσική του σαν απόδειξη του ότι υπάρχουμε. Μετά από το εκπληκτικό ντεμπούτο τους το 1981 Art Goes Pop, ο περσινός "καταστασιακός" δίσκος του γκρούπ, οδηγεί στη ΓΥΝΑΙΚΑ. Οι γαλικοί τίτλοι των τραγουδιών, μη σας τρομάζουν. Το είπαμε, ο Ball είναι έξυπνος άνθρωπος.

TRISTAN AND THE ROSEWOOD

- "Drop The Job"
- (Musical Tragedies,

Muggenhoferstr. 39, 8500,
Nurnberg, Germany, LP, 1989)

Ευτυχώς που υπάρχουν και μερικές rock'n'roll μπάντες που θα κάνουν γνωστή τη Νυρεμβέργη και για τη μουσική σκηνή της. Ετοι δε θα έχουμε την ανάγκη να την θυμόμαστε μόνο από την πολύκροτη Δίκη της. Το συγκεκριμένο συγκρότημα έχει όλη τη δύναμη του garage punk και ένα όργανο που κατακεραυνώνει στα πέρασμά του. Υπάρχουν αρμονίες και δύναμη, οι Tristan And The Rosewood, συνεχίζουν το δρόμο τους μέχρι σήμερα, αν και δεν έχουν ακόμα, νομίζω, παρουσιάσει κάτι καινούργιο. Πάντως οι λάτρες του είδους, θα διαπιστώσουν ακούγοντας το άλμπουμ (που περιέχει μερικούς μικρούς ύμνους σαν τα Waiting For You, Summer Song και I Got You), ότι υπάρχουν ακόμα οι ήρωες που αντιστέκονται σε κάθε είδους μουσικής εισβολής.

MARNIE

- "Songs Hurt Me"
- (Penguin LP, 1990)

Παραγωγή του 1989. Οταν διαβάζεις τα ονόματα που εκτός από τη Marnie συντέλεσαν στη δημιουργία αυτού του εξαιρετικής ποιότητας άλμπουμ, είσαι σίγουρος πως όλα πάνε καλά. Συνθέσεις της Marnie και του Philip Drucker (που θα τον έρετε και σαν Jackson Del Rey από την οικογένεια των Savage Republic), ο οποίος την βοηθά και στην παραγωγή, μιλάν κατέυθειαν στην καρδιά. Είναι οι χαμηλές μελωδίες που κυριαρχούν, τα απλά "κόλπα" των συνθεσάζερ, η φωνή της Marnie, η άφογη παραγωγή Μάλλον όλα. Ισως η εποχή μας να ανζητά έντονα ξεσπάσματα, δυνατό rock'n'roll που σπάει τύμπανα, και καλά κάνει. Μα ακούγοντας αυτό το άλμπουμ, ποιός μπορεί να μείνει ασυγκίνητος. Τη στιγμή μαλιστα που η Marnie λέει: "I love the wind, I love the wind, will you be my Oasis?".

CHEEPSKATES

- "Confessional"
- (Music Maniac/Hitch Hike, LP, 1990)

Και πάλι, πίσω στη Νέα Υόρκη, ο Shane Faubert κάνει για μιά ακόμα φορά ένα θαύμα. Και εγώ οφείλω να ομολογήσω ότι οι προηγουμένοι δίσκοι τους μου προκαλούσαν σχετική ανία. Τούτος εδώ όμως, κατάφερε και άνοιξε κάποιες διόδους της καρδιάς μου για μια επανεξέταση των απόφεων μου σε σχέση με το γκρούπ. Εδώ τα πράγματα γίνονται πιό αισιόδοξα και χωρίς οι Cheepskates να χάνουν την αρμονική τους διάθεση προκαλούν σε ένα αισθητικό χορό. Οι rock μπαλλάντες τους προς Θεού, μην παρεξηγείτε τον όρο, ω άγιοι και βίσιοι ροκάδες σε κάνουν να ξυπνάς από τον εφιάλτη της καθημερινής ζωής και να σε τοποθετούν πέρα, μακριά σε άλλους κόσμους. Οχι, βέβαια πως οι στίχοι του Faubert δεν

μιλάν για φάσεις που συμβαίνουν στον καθένα μας, απλά είναι πιό ευχάριστο τελικά να βλέπεις γύρω σου με άλλων μάτια.

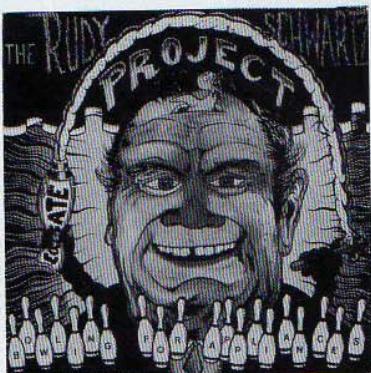
THE ILLEGAL STATE OF MIND

- "Nothing's Really Important"
(*Musical Tragedies, LP, 1989*)

Ουάου, τα μπάσταρδα μωρά των Zepelin! Δείτε αποκλειστική συνέντευξή τους στο περιοδικό! Μιά μουσική που χρειάζεται για να ξυπνήσουμε. Ενας καταρράκτης τραγουδιών γραμμένα από τρεις παλαβούς πιτσιρικάδες από τη Νορμεμβέργη. (τάπαμε και πιό πάνω). Down On Me, Spirit Of Space, Mother Sky, Line To Line. Οπου το hard rock απαντάει την ωυχεδέλεια και τούμπαλιν. Ρυθμοί, ταχύτητες, περάσματα μέσα από ηχητικά μίξερ, έντονες συγκινήσεις, stage divin', όλα για το rock'n'roll. Όλα για το μοναδικό rock που θα επιβιώσει μετά το πυρηνικό ολοκαύτωμα! Τι κάθεστε. Σηκωθείτε, χυμήτε στη σκηνή! Οι Illegal State Of Mind, παρανομούν συνεχώς, είναι οι φυγόδοκοι που όσο και να τους κυνηγάνε δε θα τους πιάσουν. Δεν πάνεται ο αέρας, έτσι; Κι έρχεται και το νέο άλμπουμ!

RUDY SCHWARTZ PROJECT

- "Bowling For Appliances"
(*Musical Tragedies, LP, 1990*)

Κι άλλος ωραίος παλαβός μας προκύπτει. Κατάγεται από το Ωστιν του Τέξας, ζει σε ένα αγκαταλελειμένο βαν και ο δίσκος αυτός είναι και ο πρώτος του, που κυκλοφορεί από την γερμανική εταιρία. Αποτελείται, ως επι το πλείστον από τραγούδια που περιλαμβάνονταν στην ομότιτλη κασέτα του, από το 1987. Όλα υπάρχουν εδώ. Ειρωνία, δημιουργία, μινι όπερες, βαλσάκια, κάντρι, ροκ, πολλή τρέλα και ο Joe Newman (που καλύπτεται κάτω από το όνομα Rudi Sshwartz επειδή, λέει, είναι πιό εμπορικό), κάνει τα παιχνίδια μας πιο ευχάριστα. Απόγονος της σχολής των Zappa και Beefheart, γράφει τραγούδια μικρά και δεν προλαβαίνεις να τον κρίνεις. Περνάει

μέσα σου σαν σφαίρα, αφήνοντας ένα βαθύ διαμπερές τραύμα. Θέλετε και τίτλους Lynyrd Skynyrd Memorial Tractor Pull, Colgate Clean, Ernest Borgine Birthday Memorial Party, A Sandwich For Adolph. Δεν πειστήκατε ακόμα; Ε, δε φταίω εγώ.

LANCE KAUFMAN

- "They dug Up Elvis/Peaceful Amazon Village"
(*Dionysus, 7" 1990*)

Nai! Αυτό, το πρώτο, είναι το τραγούδι που ξεμπερδεύει με όλα τα κομμάτια που έχουν γραφτεί για το "βασιλιά". Μέλος των Yard Trauma για ένα διάστημα, με κλασσική παιδεία πιανίστα από τα 3 / 2 χρόνια του, ο Lance περνάει ταχύτατα στην παράνοια. Το πρώτο κομμάτι, είναι μιά θεότρελη δημιουργία, δεν καταλαβαίνεις αν ο τύπος κάνει πλάκα ή όχι. Μοιάζει σαν ένα τρυπάνι που σου βάζουν μέσα στο κεφάλι και όσο πιο πολύ ουρλιάζεις, τόσο πιο βαθειά χώνεται αυτό στο κεφάλι σου. Ο Kaufman, ίσως να μη μπορέσει να τα βγάλει πέρα στο μέλλον. Εξ άλλου οι διάδρομοι των ψυχατρείων, βρίθουν από ανθρώπους που δεν άντεχαν στις δημιουργίες τους. Απίθανος δίσκος. Και σε ποντικί βινύλιο, παρακαλώ.

VARIOUS ARTISTS

- "Mamorro: The Soundtrack"
(*Mamorro, c/v. de Begona, 6, 48006, Bilbao, Spain, κασέτα, 1990*)

Μιά συλλογή από 20 γνωστά ή άγνωστα ονόματα του ευρωπαϊκού underground, κυκλοφορεί μέσω του βάσικου φαντίν Mamorro. Ανάμεσά τους θα συναντήστε τους Βέλγους Midnight Men, τους Ισπανούς Los Dins και Los Clavos, τους Γερμανούς Frozen Planets, τους Ιταλούς Stolen Cars, τους εγγέλζους Third State και Acolytes, τους Γάλλους Real Cool Killers, σε μιά διαβολική διασκευή του Too Drunk To Fuck των D.Kennedy's και άλλους. Η παραγωγή στέκεται σε ψηλό επίπεδο, γενικά, και πολλά κομμάτια είναι διασκευές, από όλο το φάσμα του "υπόγειού" παγκόσμιου ρεύματος: Alan Vega, Miracle Workers, Ramones, καθώς και το Happiness Is A Warm Gun, των Lennon/McCartney. Η προσπάθεια είναι υπέροχη, τα τραγούδια σωστά τοποθετημένα και πραγματικά αξίζει τον κόπο να στείλετε μερικά δολλάρια και να την παραγγείλετε. Ο φίλος μας, ο Txema, που εκδίδει το Mamorro ψάχνει για διανομή.

ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ

- "Υπόγεια Τροχιά"
(*Nate Starkman And Son Greece, LP 1990*)

Το άλμπουμ που περιμένουμε πολύ καιρό από την Πτολεμαίδα, από μερικά παιδιά που λειτουργούν στην δική τους

μολυσμένη πόλη. Από το 1984 που υπάρχουν, οργανώνουν τη δική τους ζωή και μετά από μιά κασέτα το 1988, παρουσιάζουν τον περασμένο Δεκέμβρη, την πρώτη τους δουλειά σε βινύλιο. Ακούγοντάς του, δεν μπορείς παρά να γίνεις υπερβολικός. Μιά συνεχής επίθεση στίχων και μουσικής, που χωρίς να είναι πάντα γρήγορη, έχει όλη τη δύναμη για να επιβληθεί στον κόσμο της ελληνικής ροκ, μιά και καλή. Μην ψάχνετε για στυλ. Η Υπόγεια Τροχιά, παιζει αυτό ακριβώς που δηλώνει: Rock

σε όλο το φάσμα της μέχρι τον καιρό μας. Οι στίχοι παίζουν κρυφόταν ανάμεσα στη μελαχολία και την αισιοδοξία και μερικά μουσικά στοιχεία, μας οδηγούν στη ρυθμική βάση των Savage Republic και της παρέας τους, χωρίς αυτό να τους κάνει λιγότερο ενδιαφέροντες (τους Savage εννοώ!). Ενα άφογο ελληνικό σχήμα και καλά θα κάνετε να μην τους προσπεράστε για κανένα λόγο.

LARD

- "The Last Temptation Of Reid"
(*Alternative Tentacles/DiDi, LP, 1990*)

To The Last Temptation Of Reid, είναι από εκείνους τους δίσκους, που σε κάνουν να νοιώσεις από την πρώτα κιόλας στιγμή, εκείνο που θέλουν να δώσουν.

Είναι μιά μπάντα που σχημάτισε ο Jello Biafra με τον κιθαρίστα των Revolting Cocks, Al(len) Jourgensen, τον Jeff Ward και τον Paul Baker. Και εδώ έχουμε τη δεύτερη δουλειά τους μετά το EP Power Of Lard. Καθαρόταπο, άμεσο και με πολλά γκάζια punk, έτσι όπως λίγοι ξέρουν να το μεταδίδουν. Οι στίχοι του Biafra δείχνουν για ακόμα μιά φορά την πραγματικότητα, την παγκόσμια απάτη. Η μουσική δεν είναι αυτό το καινούργιο που εδώ και καιρό ψάχνουν με μανία να ανακαλύψουν οι κριτικοί, αλλά σε μερικά σημεία της προσφέρει μιά άλλη ενεργειακή διάσταση στο rock'n'roll. Χαρακτηριστικές στιγμές, το Fork Boy και το Drug Aid At 4am, καθώς και κάτι που θύμισε κάτι απ' τα παλιά, το Mate Spawn And Die. Στο τέλος της τελευταίας πλευράς, υπάρχει μιά παρανοκή διασκευή, του N.Bonaparte, το They're Coming To Take Me Away (πρόβλεψη ή υπερβολή). Ενας δίσκος που ταιριάζει μόνο με κάτι βραδές, που μόλις πριν λίγο καιρό άρχισαν...

ΣΤΑΥΡΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

GOTHIC HUT

- "Big Holes"
(*Nate Starkman And Son Greece, LP, 1990*)

Με δυό άλλα άλμπουμ στο ενεργητικό τους, οι Gothic Hut, avant garde, ας πούμε μπάντα από το Λας Αντζελες, υπάρχουν από το 1981 (με ένα διάστημα σιωπής). Καλά, όσοι τους είδατε στη Αθήνα, το Νοέμβρη σίγουρα απογοητεύτηκατε γιατί σίγουρα δεν δώσαν

τον καλύτερο, απότι φαίνεται εαυτό τους. Βέβαια, θα είχατε σχηματίσει μιά καλή γνώμη για το γκρούπ από το Show Me Yer Belly, του 1988 και οπωσδήποτε με τις "Μεγάλες Τρύπες", τα πράγματα μπαίνουν στο ριάκι. Θα μπορούσαμε να τους χαρακτηρίσουμε, πειραματική ψυχεδελία, αλλά και πάλι μπορεί να αστοχούμε στην παρατήρηση. Οι Gothic Hut, παίζουν με τον ήχο τους, χρησιμοποιούν έγχορδα και πινευστά, έχουν μιά επιτειδευμένη προχειρότητα στην παραγωγή τους, αλλά γενικά έχουν κάνει μιά πολύ καλή προσπάθεια. Τα 6Τ's βρίσκονται σε αφθονία γύρω τους και σίγουρα ωθούν τη λειτουργία του ήχου τους. Μα ο πειραματισμός είναι τελικά εκείνο που τους δίνει την απαιτούμενη ταχύτητα. Περιέχει και bonus single. Εν αναμονή νέου άλματος...

TRASH CAN SCHOOL

- "One Eyed Car/Subway
Shriek/Satan's Favourite Groupie"
(Dionysus, 7" 1990)

Σίγουρα δε θέλατε τα παιδιά σας να μορφωθούν σε κάποιο ανάλογο σχολείο, όπου δάσκαλος και παιδαγώγος θα ήταν ο Andy Seven, που στην ουσία αποτελεί και την μπάντα. Μαχαιριές πισώπλατες και όποιος δεν προλάβει...έχασε. Τρεις βίαιες προτάσεις από ένα σαρδώνιο τύπο από την Καλιφόρνια, πολίτη του κόσμου, άξεστο και μερικές φορές κακό. Η βία που κυριαρχεί στο κόμικ του εξώφυλλου, περνάει και στο βινύλιο, ένας άνθρωπος που δε μοιάζει να νοιάζεται γιά τίποτα. Κλασσικό άτεχνο rock'n'roll, τί αλλο καλύτερο. Και το σέρφωνό του να ορύεται στο τέλος.

DEUS X MACINA

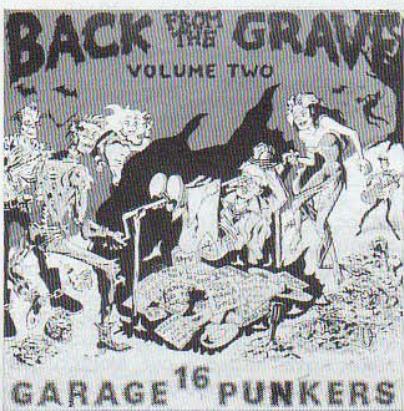
- "Motorpsycho"
(Hitch Hyke, miniLP, 1991)

Τους έρετε από τις συναυλίες ενάντια στην καταστολή. Να ιδρώνουν μέσα στη Villa Amalia και γύρω τους αφιονισμένοι πιτσιρικάδες να ουρλιάζουν και να χορεύουν πόγκο σε ένα έφερνο μεθύσιο εξεγερσιακής χαράς. Τους έρετε από το δρόμο. Η νέα ανερχόμενη ολοταχώς μπάντα, απόδειξη πώς το punk βρίσκεται παντού, ξεχύνει τους οκτώ κεραυνούς που διαθέτει σ'αυτό το μίνι άλμπουμ να οργώσουν τα αυτιά μας. Ναι, κανένας οίκτος, δεν τον αξίζουμε εξάλλου. Οι Deus έχουν την αντίληψη του καινούργιου μέσα στο παλιό. Ο σχεδιασμός των στίχων τους σε δέσιμο με τη μουσική τους, τα λόγια που φτύνει ο Κώστας μπροστά στο μικρόφωνο, ενεργούν καταλυτικά, γκρεμίζοντας όλα τα ταμπού. Μέσα από τη χρήση punk ιδιώματος, με μιά φρεσκάδα και μιά ωριμότητα που σαστίζει, το γκρούπ παραπέμπει σε νέες καταστάσεις, που μέλλουν να συμβούν και να κάνουν τον κόσμο καλύτερο. Οχι, κυρίες και κύριοι! Δεν έχουμε ακόμα τελειώσει! Ήδη ένας από τους κα-

λύτερους δίσκους της χρονιάς που διανύουμε.

VARIOUS ARTISTS

- "Back From The Grave, Vols. 1 - 7"
(Krypt/Hitch Hyke, LPs)

Τώρα τι παρουσιάση περιμένετε γι' αυτές τις συλλογές, από ένα τύπο που οι φίλοι του, του εύχονταν την πρωτοχρονιά που πέρασε "ευτυχισμένο το 1966". Ας αφήσουμε όμως κατά μέρος τις κρυάδες και ας επικεντρώσουμε την προσοχή μας σε αυτές τις πιο εμπνευσμένες στιγμές, που ξεπήδησαν από την ιστορία των ψυχεδελικών επανεκδόσεων.

Πάνω από 70 γκρούπς συμμετέχουν σ' αυτές τις συλλογές. Και το καθένα ξεκινάει από την ίδια αφετηρία που γένησε τον E.Presley, τους Beatles, τους μικρούς και μεγάλους ήρωες του rock'n'roll. Δεν επιζητά τίποτε περισσότερο, από την ύπαρξή του σαν συγκρότημα, πέρα από μερικά τραγούδια, έτσι για λόγους ταπεινούς, όπως είναι η διοχέτευση ενέργειας και δημιουργήσης, όλων των μελών της μπάντας, σαν κάτι το ενιαίο. Σαν μιά garage punk μπάντα. Εκτυφλωτική αγνότητα από 70 συγκροτήματα που το καθένα βάζει και ένα θεμέλιο λίθο στο R'n'R οικοδόμημα. Παρακινούμενοι από αγνά συναισθήματα, τον αιώνιο πόθο του μικρού που θέλει να γίνει μεγάλος, τον προδωμένο έρωτα και άλλα τέτοια "ευτελή θέματα" (για τους ανα τον κόσμο γεροντολάτρεις κουλτουριάρδες), καταφέρουν να γράψουν διαμάντια εφηβικής ματαιοδοξίας, μέσα από το garage τους. Και να δώσουν μέσα από αυτά, μιά καλή απάντηση, μιά απόδειξη ντροπής για όσους δεν κατάλαβαν ποτέ τι μπορεί να σημαίνει garage punk άγνωστος, με μόλις τρία λεπτά ιστορία και αυτή αμφισβητούμενη.

Οι συλλογές αυτές είναι φτιαγμένες με κόπιο και ψυχή από ένα μανιακό που από τα 23 του μέχρι σήμερα (άνω των 40), έφαχνε με ένα νοικιασμένο αμάξι, τις μεσοδυτικές Πολιτείες, για να βρει τα διαμάντια που τώρα κοσμούν τις συλλογές του.

Φωτογραφίες και εξαντλητικές πληροφορίες, συνοδεύουν κάθε "B.F.T.G" και το καθιστούν απαραίτητο για τους κάθε λογής γραφειοκράτες και αρχειοθέτες του rock. Τώρα το υλικό είναι punk. Και όταν λέμε punk, εννοούμε punk. Οχι μακριά μαλλιά, όχι και μαλλιά και λιβάνι, όχι χίπικοι απότοχοι.

Μόνο νεαροί, έφηβοι, αιδιασμένοι από τα κουτσομπολιά των μαμάδων τους, από τη μοναξιά του επαρχιώτικου περιβάλλοντός τους, από τους γραβατάκηδες που τραβούσαν την προσοχή των κοριτσιών, κλπ. Πάνω από 20 χρόνια πέρασαν από τότε που έβγαιναν αυτά τα κομμάτια και όμως έμειναν ανέπαντα και ακούγονται σήμερα ζωντανά, χωρίς να έχουν χάσει τίποτε από τη χάρη τους. Από το ιδιοφυές Rat's Revenge των RATS, στο μελωδικό Cry 3 των UNRELATED SEGMENTS. Από το εξοκοσμικό Rockabilly του RALF NIELSEN (όπου οι κιθάρες είναι υπερηχητικές, χωρίς φόρμα, ενώ από πάσα κάποιος βγάζει 130 τοιρίδες σε ένα λεπτό), στο blues παράπονο των FIFTHS. Όλα τα γκρούπ είναι καταπληκτικά, βασιλιάδες των τριών λεπτών, ξεκινούν από κει που σταμάτησε ο Bo Diddley, ο Little Richard και τους ξεπερνούν.

Οπως είπε και "ο δε θυμάμαι ποιός", τα "Back From The Garage" είναι ξεχωριστές συλλογές, γεμάτες εικονοκλαστι-

κούς δυναμίτες. Αρχέτυπα punk συλλογές, αφιερωμένα σ' αυτούς που συνέχεια αμφισβητούνε. Yeah!

ΝΙΚΟΣ ΤΑΧΤΣΙΔΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΨΥΧΑΓΩΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΡΟΚ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ No. 10

Ο ΗΧΟΣ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ
Γράφει ο Θοδωρής Κούτσης

BIG CHIEF

- DRIVE IT OFF

ΥΠΟΔΕΧΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ GRUNGE ΗΧΟ. ΑΠΟ ΤΟ ANN ARBOR ΤΟΥ MICHIGAN, ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΩΝ STOOGES, ΟΙ BIG CHIEF ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟΣΑ ΠΟΛΛΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΛΑΧΙΣΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ. ΕΜΦΑΝΙΣΤΗΚΑΝ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ ΤΟΥ 89 - ΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΓΑΜΗΝΕΣ ΝΑ ΕΠΙΔΕΙΞΟΥΝ: Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΤΟΥΣ BARRY HENSSLER ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΕ ΣΤΟΥΣ NECROS (1). Ο ΚΙΘΑΡΙΣΤΑΣ MARK DANCY ΣΤΟΥΣ BORN WITHOUT A FACE, Ο ΝΤΡΑΜΜΕΡ MIKE DANNER ΣΤΟΥΣ LAUGHING HYENAS, ΕΝΩ ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΔΥΟ, Ο ΚΙΘΑΡΙΣΤΑΣ PHIL DURR ΚΑΙ Ο ΜΠΑΣΣΙΣΤΑΣ MATT O'BRIEN ΣΤΟΥΣ ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ TOM CERN ΚΑΙ MC DONALD'S ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ.

ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΤΟΥ 90 ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΙΣΑΡΙΩΜΑ SINGLES ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΕΙΔΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟ LP ΜΕ ΤΙΤΛΟ DRIVE IT OFF ΠΟΥ ΟΥΣΤΙΣΤΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ 3 ΠΡΟΑΝΑΦΕΡΘΕΝΤΑ SINGLES ΣΥΝ 3 ΑΚΥΚΛΟΦΟΡΗΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΔΟΥΛΕΜΕΝΟΣ ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΟΣ - GARAGE - METAL - ACID - FUNK ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΗΧΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΕΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΑ: ΑΠΟ ΤΟΥΣ PINK FLOYD, ΤΟΥΣ BLACK SABBATH, ΤΟΥΣ METALLICA ΚΑΙ ΤΟΝ HENDRIX ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ GEORGE CLINTON (ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΔΩ ΤΟ SUPERSTUPIO ΤΩΝ PARLIAMENT/FUNKADELIC), ΤΟΥΣ MC5 ΚΑΙ ΤΟΥΣ STOOGES.

ΕΝΑΣ ΗΧΗΤΙΚΟΣ ROCK ΚΥΚΕΩΝΑΣ ΠΟΥ ΣΤΡΥΦΟΓΥΡΝΑΙ ΒΑΡΥΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ Σ' ΕΝΑ ΦΑΥΛΟ ΚΥΚΛΟ ΠΡΟΣΚΑΛΩΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΣΟΥΣ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΝΕΒΕΙ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΜΕ ΤΑ SINGLES. ΔΙΣΚΟΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΑΠΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ROCK ΠΟΥ ΠΑΡΑΔΟΞΩΣ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ SEATTLE ή ΤΟ LOS ANGELES ΆΛΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ANN ARBOR, ΟΠΩΣ ΑΚΡΙΒΩΣ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΆΛΛΟΣ 21 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ.

SCATTERBRAIN

- HERE COMES TROUBLE

"1984 HAS PAST,

FORGET ABOUT BIG BROTHER
WELLCOME TO THE 90's WHERE
GOVERNMENT IS YOUR MOTHER!"
ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΠΙΟ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ Ι-
ΔΕΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΑΚΑ ΚΑΙ ΝΤΥΝΟΝΤΑΣ
ΤΕΣ ΜΕ ΕΝΑ ΕΞ' ΙΣΟΥ ΣΠΙΕΔΩΤΙΚΟ ΧΙΟΥ-
ΜΟΡ ΠΟΥ ΟΤΑΝ ΘΕΛΕΙ ΠΙΝΕΤΑΙ ΜΑΥΡΟ,
ΟΙ SCATTERBRAIN (ΜΕΤΕΞΕΛΗ ΤΩΝ
LUDICHRIST (2)) ΔΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΦΟΒΕΡΟ
ΔΙΣΚΟ ΠΛΗΜΜΥΡΙΣΜΕΝΟ ΜΕ ΕΝΑ ΑΝΕ-
ΞΑΝΤΗΤΟ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟ CROSSOVER
ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΟ ΑΠΙΘΑ-
ΝΟΥΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΦΙ ΤΟΥ.
ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΗΝ SONATA No. 3 ΤΟΥ
MOTSART ΔΙΑΣΚΕΥΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΜΗΝ ΦΑ-
ΝΤΑΣΤΕΙΤΕ ΤΙΠΟΤΑ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΕΧΝΟ-
ΤΡΟΠΙΚΕΣ ΤΑΣΕΙΣ, ΕΣ ΆΛΛΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ
ΤΟΣΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΠΟΥ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΣΑΝ
ΥΠΟΚΡΟΥΣΗ CARTOON.

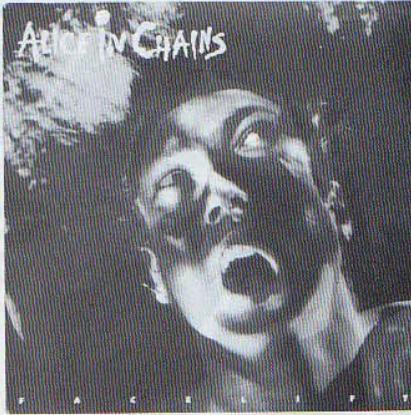
ΚΑΤΑ ΤΑ ΆΛΛΑ ΤΟ HERE COMES
TROUBLE ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ THRASH ΔΙΣΚΟΣ
ΜΕ RAP ΦΩΝΗΤΙΚΑ, JAZZ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ
(!), ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ - A LA EDDIE VAN HALEN -
RIFF ΚΑΙ ΟΡΓΙΩΔΗ RYTHM SECTION.
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΤΟ "DOWN WITH THE
SHIP", ΚΟΜΜΑΤΙ-ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΠΟ ΔΙΑΣΗ-
ΜΑ ΚΙΘΑΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΡΗ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΕΙ
ΑΠΟ AEROSMITH ΜΕΧΡΙ ZZ TOP!
ΣΤΟ ΚΑΤΩ - ΚΑΤΩ ΑΥΤΟΙ ΟΙ 5 ΘΕΟΤΡΕ-
ΛΟΙ ΝΕΟΥΟΡΚΕΖΟΙ (ΣΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ
ΠΟΖΑΡΟΥΝ ΜΕ ΓΥΑΛΙΑ + ΜΟΥΣΤΑΚΙ
GROUCHO MARX!) ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΝΑ ΔΙΑ-
ΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ.
ΕΝΑΣ METAL ΔΙΣΚΟΣ ΓΙΑ ΑΚΡΟΑΤΕΣ ΜΕ
ΧΙΟΥΜΟΡ ΚΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΜΥΑΛΑ.

ALICE IN CHAINS

- FACELIFT

ΑΠΟ ΤΗΝ 2η -ΕΚΤΟΣ SUB POP- ΓΕΝΙΑ
ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ SEATTLE, ΟΙ
A.I.C. ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΑΥΤΟ ΤΟ ΝΤΕ-
ΜΠΟΥ ΑΛΜΠΟΥΜ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΣΕ
ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ, ΟΠΩΣ ΑΛΛΩΣΤΕ ΚΑΙ ΟΙ
ΟΜΟΓΑΛΑΚΤΟΙ ΤΟΥΣ MOTHER-
LOVEBONE (3).

ΠΡΟΕΚΤΕΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΞΩΝΑ
SOUNDGARDEN - JANE'S ADDICTION -
KING'S X ΣΤΑ ΑΚΡΑ, ΟΙ A.I.C. ΑΠΟΦΑ-
ΣΙΜΑΝΟΙ ΝΑ ΤΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΡΧΗ ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΑ, ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ Σ' ΕΝΑ
ΕΥΘΡΑΥΣΤΟ ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΟ HEAVY

ROCK ΚΛΙΜΑ ΜΕ ENTONA FUNK ΚΑΙ
ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ. ΔΙΠΛΑ ΦΩΝΗΤΙ-
ΚΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΙΚΕΣ, ΣΧΕΔΟΝ ΒΙΟΜΗΧΑ-
ΝΙΚΕΣ, ΚΙΩΡΕΣ. ΦΥΣΙΚΑ ΟΠΩΣ ΚΑΙ
ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΩΝ JANE'S ADDICTION,
ΜΕΓΑΛΟ ΡΟΛΟ ΠΑΙΖΕΙ ΕΔΩ Ο
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ LAYNE STALEY. Η ΠΑ-
ΘΙΑΣΜΕΝΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ
ΠΡΟΣΔΙΔΕΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΣΤΟ Υ-
ΠΟΒΛΗΤΙΚΟ ΥΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΥ.

ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΜΕ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΑΒΑΣΑΝΙ-
ΣΤΑ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ, ΟΤΙ ΟΙ
A.I.C. ΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ
MUDHONEY ΚΑΙ ΤΟΥΣ FAITH NO MORE
ΑΝ Η ΑΚΡΟΑΣΗ ΤΟΥ FACELIFT ΉΤΑΝ
ΖΗΤΗΜΑ ΡΟΥΤΙΝΑΣ. ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΣΥΜΒΑΙ-
ΝΕΙ ΑΥΤΟ. ΟΙ A.I.C. ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΕ ΕΚΕΙΝΗ
ΤΗΝ ΜΕΡΙΔΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΜΟ-
ΝΟ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΕΣ ΑΚΡΟΑ-
ΣΕΙΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ ΤΟ ΑΚΡΙΒΩΣ ΣΥΜ-
ΒΑΙΝΕΙ. ΣΙΓΑ - ΣΙΓΑ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙΣ ΤΙ
ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΒΑΡΙΕΣ ΚΟΥΡ-
ΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΗΧΟΥ ΤΟΥΣ.

ΤΟ FACELIFT ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΒΡΑΔΥΦΛΕΓΗΣ

ΔΥΝΑΜΙΤΗΣ ΠΟΥ ΣΕ ΜΑΓΗΤΙΖΕΙ ΚΑΘΩΣ

ΚΑΙΓΕΤΑΙ ΑΡΓΑ ΣΤΟ ΠΙΚ-ΑΠ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1) NECROS: ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΟ METAL
PUNK ΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΔΕΚΑΕ-
ΤΙΑΣ / 2 EPs, 2 LPs: "CONQUEST FOR
DEATH", TOUCH & GO 1983, "TANGLED
UP", RESTLESS 1987.

(2) MOTHERLOVEBONE: ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑ-
ΛΥΣΗ ΤΩΝ GREEN RIVER ΚΑΙ ΑΦΟΥ ΟΙ
MARK ARM ΚΑΙ STEVE TURNER ΣΧΗΜΑΤΙ-
ΖΑΝ ΤΟΥΣ MUDHONEY, Ο ΜΠΑΣΣΙ-
ΣΤΑΣ JEFF AMENT ΚΑΙ Ο ΚΙΘΑΡΙΣΤΑΣ
STOUE GOSSARD ΑΠΟ ΤΟ ORIGINAL LIVE
UP, ΕΦΤΙΑΞΑΝ ΤΟΥΣ MOTHER-
LOVEBONE. ΜΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ ΤΟΝ
ANDREN WOOD ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΑΠΟ Ο.Δ.
ΠΡΙΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ
ΤΕΛΑΥΤΑΙ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥΣ "APPLE",
POLYDOR 1990. ΣΥΣΤΕΙΝΕΤΑΙ ΑΝΕΠΙΦΥ-
ΛΑΚΤΑ!

(3) LUDICHRIST: ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΑ CROS-
SOVER GROUP. 2 LPs: "IMMACULATE
DECEPTION", COMBAT CORE/RELATIVITY
1986 ΚΑΙ "POWERTRIP", WE
BSITE/RELATIVITY 1988.

DR. BROWN

THE GROUN-HOGS,
WILKO JOHN-
SON, THE
PINK FAIRIES,
NAZ NOMAD.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΠΟΥ ΛΕΝΕ ΠΟΛΛΑ, ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΑΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ROCK'N'ROLL ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΓΕΝΙΑΣ. ΓΚΡΟΥΠΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΠΟΥ, ΜΑΖΕΥΟΝΤΑΣ Ο,ΤΙ ΚΑΛΟ ΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΑΠΟΜΕΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΣΥΧΝΑ ΕΝΔΟΞΟ, ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΞΑΝΑΖΗΣΟΥΝ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΑΝΙΔΙ. Η ΑΓΓΛΙΑ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΕ "ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΥΣ" ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ.

Σ'ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΠΑΝΩ, ΣΕ ΠΟΛΛΑ ΚΟΝΣΕΡΤΑ ΤΟΥΣ ΠΟΥ ΓΙΝΑΝΤΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΥΜΝΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΚΥΡΙΩΣ ΤΥΠΟ, ΕΝΑ ΓΚΡΟΥΠ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΕ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΤΟΥΣ ΤΡΑΒΗΞΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΙΣΩΣ ΣΤΟ

Η ΠΙΟ ΦΡΙΚΙΑΡΙΚΗ ΜΠΑΝΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΜΕΛΛΟΝ ΝΑ ΤΗΝ ΤΡΑΒΗΕΙ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ. ΟΙ DOCTOR BROWN, ΟΙ οποίοι ξεκίνησαν από το Αγγλικό πορτσμούθ, κούβανόντας στις πλατείς τους, ολα τα ομόρφα στολιδιά ενώς σκληρού rock, σμιλεμένο από την αγάπη τους στους cream, τον EDGAR BROUGHTON και ολούς τους άλλους ήρωες μιας εποχής που ολοι παραδεχόνται πώς υπήρξε δημιουργική, τόσο από μουσική, όσο και από κοινωνική πλευρά.

ΟΙ DOCTOR BROWN ΣΧΗΜΑΤΙΣΤΗΚΑΝ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΗ ΤΟΥ 1985 ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΚΙΣΤΑ KEV ELLIS ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΙΘΑΡΙΣΤΑ DAVE SHAH, ΕΝΩ ΣΠΟΥΔΑΖΑΝ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΡΤΣΜΟΥΘ. ΜΕΧΡΙ ΤΟ 1989, ΟΙ ΆΛΛΑΓΕΣ ΔΙΝΑΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΙΡΝΑΝ ΣΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ

ΓΚΡΟΥΠ, ΆΛΛΑ ΉΔΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΤΟΥΣ ΥΦΟΣ ΉΤΑΝ ΚΑΘΟΡΙΣΜΕΝΟ: ΦΡΙ-
ΚΑΡΙΣΜΕΝΟ BLUES ROCK, REGGAE ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΑΝΑΣΑ, ΕΝΤΟΝΗ ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΚΑΣ, ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΣΟΛΟ ΑΠΟ ΆΛΛΗ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΑ ΜΙΑ ΩΡΙΜΗ ΚΛΙΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ROCK ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ '70.

ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ 1989, ΟΡΓΑΝΩΝΤΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΧΩΡΙΣΗ ΤΟΥ

ΝΤΡΑΜΕΡ RICK ANDERTON, ΤΕΩΣ GOSPORT ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΠΑΣΣΙΣΤΑ DAVE COOK. Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥΣ ΣΕ ΕΝΑ ΚΟΝΣΕΡΤΟ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΗΣ ΕΚΕΙΝΗΣ ΤΗΣ ΑΠΙΘΑΝΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΜΠΑΝΤΑΣ, ΤΩΝ INCREDIBLE STRING BAND ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΛΕΓΕΤΑΙ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ 150 ΧΡΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ KEV ΚΑΙ ΤΟΥ DAVE. ΕΝΑΣ ΤΥΠΟΣ ΜΕ ΜΑΚΡΙΑ, ΑΤΗΜΕΛΗΤΑ ΜΑΛΛΙΑ, ΣΤΥΛΑ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΡΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΤΟΥ ΓΚΡΟΥΠ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥΣ ΑΛΜΠΟΥΜ, ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1989, ΟΠΟΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΣΕ ΕΝΑ ΠΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ, ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ MINI ΠΕΡΙΟΔΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ ΣΕ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΚΛΑΜΠ, ΠΟΤΕ ΣΑΠΟΡΤΑΡΟΝΤΑΣ ΆΛΛΟΥΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥΣ ΧΙΠΣ, ΠΟΤΕ ΣΑΝ ΠΡΩΤΟ ΟΝΟΜΑ. ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥΣ, ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΔΗΜΟΦΙΛΕΙΣ.

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ LP ΉΤΑΝ "THE LAND OF RED AND GOLD" ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΛΑΜΒΑΝΕ ΕΠΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ. Η-

ΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ '89 ΜΕ ΤΟΝ ADRIAN BROWN ΣΤΑ ΝΤΡΑΜΣ, ΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΗΜΕΡΕΣ, ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΣΩΣΤΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ, LIVE ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ. ΤΟ ΟΜΩΝΥΜΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ, ΕΝΑ ΤΡΑΒΗΓΜΕΝΟ ΣΕ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙ, ΔΙΝΕΙ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΠΟΥ ΛΑΝΣΑΡΟΥΝ ΟΙ DOCTOR BROWN. ΒΓΗΚΕ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ΕΤΑΙΡΙΑ BEARD ΚΑΙ ΤΙΜΗΘΗΚΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΤΗΝ..ΙΤΑΛΙΑ, ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ PLAYLIST ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ROCK-ERILLA, ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ 1990! ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΞΙ ΠΡΩΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΤΟΥ '90, ΟΙ DOCTOR BROWN ΕΔΩΣΑΝ ΓΥΡΩ ΣΤΙΣ 100 ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ, ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑ, ΤΟ ΒΕΛΓΙΟ, ΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ, ΕΝΩ ΔΕΝ ΑΦΗΣΑΝ ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΟΥΣ ΚΑΝΕΝΑ FREE ΦΕΣΤΙΒΑΛ.

ΤΟ ΟΚΤΩΒΡΗ ΤΟΥ 1990 ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΑΝ ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΥΣ ΑΛΜΠΟΥΜ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΜΕ ΤΙΤΛΟ "IN THE WORLD OF DREAMS" ΠΙΟ ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΑ. ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΕΥΘΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ BEARD ΜΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΛΕΠΤΑ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ. ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΒΙΝΥΛΙΟ ΚΥΛΑ, ΑΝΚΑΛΥΠΤΕΙΣ ΜΙΑ ΗΧΗΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, ΜΙΑ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ ΧΡΩΜΑΤΩΝ ΣΕ ΓΝΩΡΙΜΟΥΣ, ΠΑΝΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥΣ ΗΧΟΥΣ. ΤΟ "LIVE TO DIE" ΚΑΙ ΤΟ "MAGIC CAT" ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΑΛΜΠΟΥΜ, ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΔΙΝΟΥΝ ΤΑ ΡΕΣΤΑ ΤΟΥΣ: "ΠΕΡΑΣΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΜΕΙΟ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ". ΑΜΕΣΩΣ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ LP ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΜΙΑ LIVE ΚΑΣΕΤΑ ΚΙ ΕΝΑ LIVE ΒΙΝΤΕΟ. Ο ΧΡΟΝΟΣ ΘΑ ΔΕΙΞΕΙ, ΠΟΣΟ ΤΕΛΙΚΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΠΙΒΩΣΟΥΝ ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΝΕΜΕΛΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΙΠΔΕΣ. ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ!

για πληροφορές εγγραφές:

Doctor Brown Info Service Box D
Time For A Change 167 Fawcett Rd.
Southsea Hants U.K.

BUFFALO TOM

Σε μιά συνέντευξή τους στο NME, τον περασμένο Νοέμβρη, ο ντράμερ των Βοστονέζων BUFFALO TOM, δήλωσε τίμια, πως δεν πιστεύει ότι το rock μπορεί να ρίξει το σύστημα ή να διαφοροποιήσει κοινωνικές καταστάσεις, φέρνοντας σαν παράδειγμα το ότι οι γονείς τους χάρισαν που τα παιδιά τους πάιζουν σε μιά μπάντα. Δεν ξέρω αν συμφωνείτε, έτσι κι αλλοιώς ο ίδιος δεν προτείνει κάποια άλλη προσπτική, οπότε η γνώμη σας ιως μετράει περισσότερο. Πάντως, όταν πριν από τέσσερα χρόνια, το τρίο αυτό άρχισε την

καριέρα του από το Κολλεγιο του Αμερικανού, αποφασισμένοι για όλα, μπορεί και να μην πίστευαν πως θα γίνουν διάσημοι. Κι όμως με τον πρόσφατο μεγάλο τους δίσκο "Birdbrain", φαίνεται να τα πάνε καλά. Πολύ καλά. Ήδη

οι κριτικές που έχει ανασύρει, κυρίως ανά την Ευρώπη, θεωρούνται κάτι παραπάνω από θετικές. Και γιατί όχι; Τόσες φορές επισκέφτηκαν τα παιδιά την γηραιά Ηπειρο, τα δώσαν όλα στη ευθεία και τώρα, μετά από δύο LP και μερικά σινγκλς, οι καρποί των προσπαθειών τους μοιάζουν να ωριμάζουν. Ένα σωστό rock γκρούπ που σέβεται τον εαυτό του και το κοινό του, χρειάζεται να καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια για να πείσει ότι αξίζει πραγματικά. Και οι BUFFALO TOM, ανακατεύοντας μίξεις από Neil Young, Husker Du, Dinosaur Jr. και Lemonheads, τραγουδάνε απεγνωσμένα κομμάτια, αποτυχημένους έρωτες και πολλές φορές η γλυκύτητα του ήχου τους, προσφέρει ένα απάνεμο στίγμα μέσα στην ένταση της μουσικής τους.

Τρεις φίλοι που παίζουν σκληρό rock.

Μέσα στην επίδραση του κλίματος της νέας δεκαετίας, έχοντας ήδη υπογράψει συμβόλαιο με την αγγλική Beggar's Banquet, αποπειρώνται να κατατήσουν τον κόσμο. Μιά δυνατή φωνή και μιά κιθάρα, άλλοτε καταιγιστική, άλλοτε πονημένη (BILL JANOVITZ), ένα συνεχώς διαμαρτυρόμενο μπάσσο (CHRIS COLBURN) και μιά ντραμς που μέλλει να γίνει θρυλική (TOM MAGNINIS

Ελληνο), αποτελούν το στοιχείο των BUFFALO TOM. Αν η Βοστώνη σας πέφτει μακριά, δεν χρειάζεται να ανησυχείτε. Ο πρώτος ομώνυμος δίσκος τους του 1989 και ο τελευταίος "Birdbrain", με τραγούδια της φωτιάς (Baby, Birdbrain) και την απώλειας (Crawl), μπορούν εύκολα να σας συναρπάσουν και σίγουρα μειώνουν την απόσταση.

Η κάθαρση δεν έρχεται εύκολα.

Οι ψυχές μας, αλλάζουν συνεχώς πρόσωπο και κρύβουν την αλήθεια. Οι BUFFALO TOM, βρίσκονται εδώ, για να κερδίσουν το χαμένο μας χρόνο. Τι κάθεστε λοιπόν;

THE LUST-O-RAMA

Και πάνω που νομίζαμε ότι το garage punk, έπαψε να υφίσταται στη Βόρεια Ευρώπη, όπου τόση άνθιση γνώρισε στα μέσα της δεκαετίας του '80, καταφέννουν οι LUST-O-RAMA, για να αποδείξουν πως υπάρχουν ακόμα μπάντες που τη βρίσκουν να αναβιώνουν τα sixties και μάλιστα με τον καλύτερο τρόπο.

Σχηματίστηκαν το φθινόπωρο του 1989, πέντε φίλοι που είχαν "αποδράσει" από διάφορες μπάντες του Νορβηγικού rock, που δεν έχει αφήσει και πολύ τη σφραγίδα του στη σύγ-

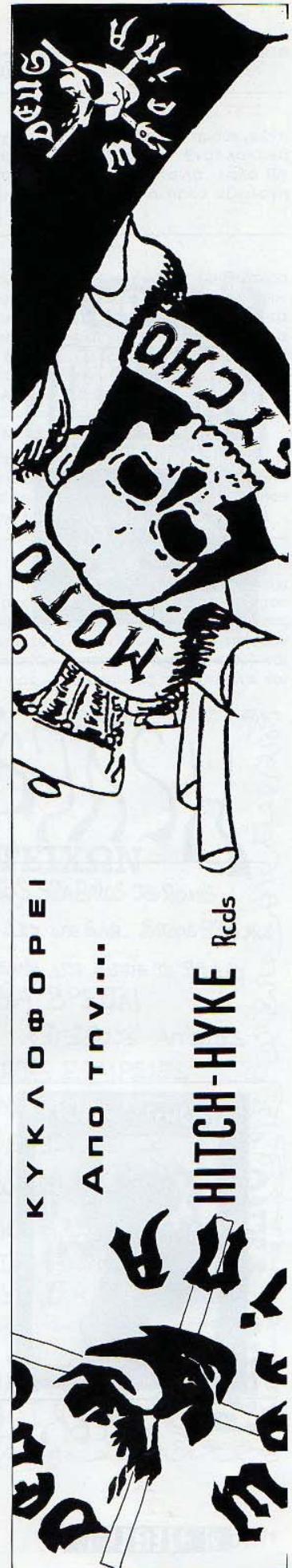
χρονή
σκηνή
Μέλη
των Cos-
tume
Dropouts,
των Pop-

corn Explosion, των Peu De Peche και των Turboneger, αποτέλεσαν αυτή την ολοκαίνουργια μπάντα. Σκληρή μουσική, τόνοι από R & B και ένα αρμόνιο καταιγιστικό, δίνουν την ομορφιά στη μουσική των LUST-O-RAMA.

Κεφάτα τραγούδια, που διώχνουν το άγχος και προτρέπουν σε διασκέδαση, αποτελούν το υλικό του πρώτου τους δίσκου, που ήταν ένα σινγκλ τεσσάρων κομματιών. Τα Do Be Doo, Don't Love Her, Up and Down και Sweet As Sin, δεν προσφέρουν κάποιο

καινούργιο άκουσμα, αλλά χαρακτηρίζονται από μιά μανιακή απόπειρα του γκρούπ, να πλησιάσουν τον ήχο των Tell Tale Hearts, ή των πρώιμων Creeps. Και τα καταφέρνουν αρκετά καλά, παίζοντας μια πληθώρα οργάνων, εκτός από τα κλασσικά, τα μπουρίνο, αρμόνικα, μαράκας και άλλα. Τους Arne Thelin, φωνή, κρουστά, Eric Hovde, κιθάρα, φωνητικά, Sjur Fladager, όργανο, Rolf Yngve Uggel, μπάσσο, φωνητικά και Bulle, μπορεί κανείς να τους βρει χωρίς πολλά πολλά στη διεύθυνση:

That's Entertainment Records P.O.Box 858, Bergersborg 1501 Moss, Norway

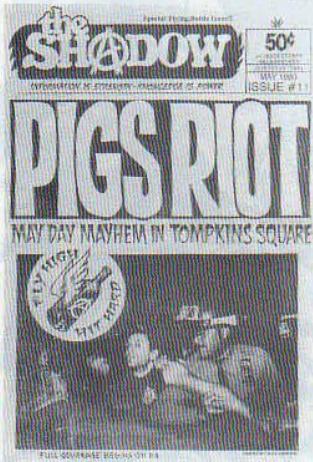

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
Από την....

HITCH-HYKE Reds

ΤΑ ΆΛΛΑ... MEDIA

THE SHADOW

Στο περασμένο τεύχος σας είχαμε πει μερικά πράγματα γι'αυτή την εξαιρετική δίμηνη εφημερίδα, που εκδίδεται στο Lower East Side και την όλη δουλειά έχουν αναλάβει οι οργανωμένοι Καταληψίες της Νέας Υόρκης. Ηδη υπάρχει ένα αρκετά σημαντικό δίκτυο παναμερικάνικο, που κινείται μέσα από την κολλεκτίβα SHADOW PRESS. Αυτή λοιπόν η "φρικιάρικη" εναλλακτική πρόταση, μιλάει τη δική της γλώσσα, που τελικά είναι και η γλώσσα της αλήθειας. Πολλοί και διάφοροι γράφουν, σχεδιάζουν ή φωτογραφίζουν στη Shadow, ανάμεσα στους οποίους και ο αξιότιμος Tuli Kupferberg, που οι παλιότεροι θα θυμάστε σαν μιά από τις ποιητικότερες μορφές που παρουσιάστηκαν στο Μεγάλο Μήλο, ενώ στη δεκαετία του '60, έδρασε σαν μέρος του ανατρεπτικού folk συγκροτήματος των Fugs. Υπάρχουν και άλλοι, λιγότερα γνωστοί και κάποιοι που δεν αναφέρονται στις στήλες σαν συνεργάτες, για ευνόητους λόγους. Μια από τις προσφελείς δραστηριότητες αυτής της ταμπλόντ εφημερίδας, είναι το ξεμπρόστιασμα μπάτων με πολιτικά. Μόλις οι τύποι αυτοί εμφανιστούν σε κάποια εκδήλωση των Καταληψών, φωτογραφίζονται με τρόπο και φιγουράρουν στις σελίδες του επόμενου φύλλου. Η Shadow διοργανώνει πολλές εκδηλώσεις, τα μέλη της πήραν μέρος στις συγκρούσεις του Tompkins Square Park, βοηθάν άπορους με συστία και προσπαθούν να μαζέψουν χρήματα για ενίσχυση των πόρων τους. Μπορείται να την ζητήσετε στη διεύθυνση: Shadow Press/ P.O.Box 20298/ New York/ N.Y. 10009/ USA Εκτός δε από την εφημερίδα, εκδίδονται και άλλα ενδιαφέροντα, όπως κόμικς, φανζίν κλπ.

PTOLEMAIC TERRASCOPE

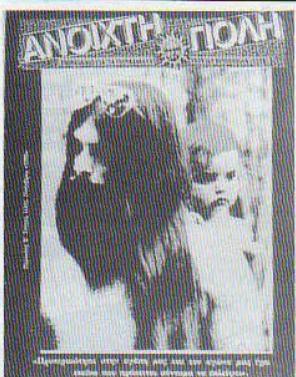
Πρόκειται για το rock περιοδικό, που εκδίδει ο Nick Saloman, γνωστότερος από τους Bevis Frond. Ένα "χίπικου" στυλ μαγκαζίνιο με 46 σελίδες γεμάτες ανεξαρτητο rock'n'roll. Στα χέρια μας έχουμε το τεύχος του φθινόπωρου του '90, που περιέχει και ένα EP δωρεάν, με κομμάτια των Napalm Beach, των Audio Murphy, των Dead Moon και του Phil Shoenfelt (ex Khmer Rouge). Ανάμεσα στα άρθρα, δείτε τη συνέχεια της βιογραφίας των Bevis Frond και των Spirit (που υφίστανται ακόμα και μάλλον καλά κάνουν), μια συνέντευξη για την επανασύσταση των Blue Cheer, Green Pajamas και όλων όσων αναφέρονται στο EP. (Nick Saloman/ Woronzow Records/ 75, Melville rd./London E17 6QT/ U.K.)

ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ Β 23

Επι τέλους, βγήκε μετά από πολλές περιπτέτειες και τρεχάματα που καθυστέρησαν την έκδοσή του αρκετό καιρό, 100 σελίδες, πυκνογραμμένο με ένα σωρό θέματα, πολλά από τα οποία είναι πρωτότυπα στη χώρα μας (Survival Research Laboratories). Ομορφό το εξώφυλλο, μη νομίστε ότι σας κοροϊδεύουν επειδή αναγράφεται πως περιέχει δισκάκι. Απλά η δουλειά δεν έγινε, αλλά εμείς ελπίζουμε στο επόμενο τεύχος να υπάρχουν δύο! Όσο για τα περιεχόμενα, πέρα από δίσκους και τα κλασσικά, υπάρχουν αναφορές, άρθρα και συνέντευξης από Dead Moon, Deus X Machina, Neubauten, Petunia Pig, John Lurie, Sugarcubes και άλλα πολλά και διάφορα. Μια περιήγηση του Δημήτρη Σαράντη στο "νέο και ενωμένο" Βερολίνο, ήταν ότι πρέπει και από πρώτο χέρι. (Τ.Θ. 74239/ 160 00/ Αθήνα)

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ

Δέκα χρόνια για εναλλακτικό στην Ελλάδα είναι κάτι που μονάχα η ANOIXTHI ΠΟΛΗ το έχει κατορθώσει. Εμείς ζηλεύοντας (καλοπροσάρτετα, εννοείται), που μια ζωή θα βρισκόμαστε πίσω της, ευχόμαστε τα καλύτερα και για την επόμενη δεκαετία του πολύ καλού αυτού περιοδικού. Στο 24ο τεύχος, πέρα από μια αναδρομή σε περασμένες παρουσιάσεις του περιοδικού, υπάρχουν πλείστα νέα και ενδιαφέροντα. (Τ.Θ. 20037, Αθήνα 118 10)

VELURIA'S HOME

Και εγέννηθη νέο φανζίν με τίτλο VELURIA'S HOME, που έβγαλε σε σύντομο διάστημα δύο τεύχη και προχωράει ακάθεκτο. Ανάμεσα στα θέματα του 2ου τεύχους θα βρείτε τους

Last Drive, το Χρήστο Δασκαλοπουλο, τους Creeps και ένα memorial για τον Παύλο Σιδηρόπουλο (Λ. Παπάγου 133 135, Ζωγράφου, Αθήνα).

SATURNALIA

Οχι δεν πρόκειται για κατάλοιπο της Ρωμαϊκής κυριαρχίας. Είναι μιά άκρως προσεγμένη εφημεριδούλα από την Κρήτη, γεμάτη από ειδήσεις, μουσική, θέατρο, Εναλλακτική Εκπαίδευση, κλπ. Οσοι κυκλοφορείτε περιοδικά και ζητάτε διανομή στα Χανιά, καλά θα κάνετε να έρθετε γρήγορα σε επαφή με τα παιδιά, που όντως κάνουν μια πολύ αξιόλογη και δυναμική παρουσία. (Τ.Θ. 108, Χανιά 73 110)

AΛΛΥΔΙΣ

Ενα οκτασέλιδο έντυπο "για τους άλλους τόπους" του Θησείου, κυκλοφορεί το δεύτερο τεύχος του. Αναφέρεται σε όσους δεν πρέπει να μένουν απλοί θεατές σ' όσα συμβαίνουν γύρω μας, καταλαβαίνετε τι εννοώ, δηλαδή σε δόλους μας. Ονομάζεται ΑΛΛΥΔΙΣ και τα "μάτια" του μπορεί να είναι τα δικά μου, τα δικά σου, όλων μας. "Είμαστε ένα ακόμα κομμάτι από όλους εσάς, άσχετα αν κατοικούμε στο Θησείο. Όλες οι γειτονιές, το ίδιο τσιμέντο έχουν", μερικά από αυτά που αναφέρονται στα περί την έκδοση. Θα το βρείτε σε κεντρικά βιβλιοπωλεία (Δ. Μ., Θεσσαλονίκης 15, Αθήνα 118 51).

KATASTASHE TΩΝ EMMONΩΝ ΜΑΣ

Οποιος είναι τυχερός, μπορεί να αποκτήσει το νέο "τερατούργημα", που έχει τίτλο Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ EMMONΩΝ ΜΑΣ. Ανακαλύψτε τον "εσωτερικό σας κόσμο", μέσα από αυτήν την "άνομη" συνεργασία του φανζίν KTHNOYZ, με τον Αλέξανδρο από τους In Trace 95. Αν δεν μείνετε εκστασιασμένοι, τότε είστε άισιοι της μοίρας σας.

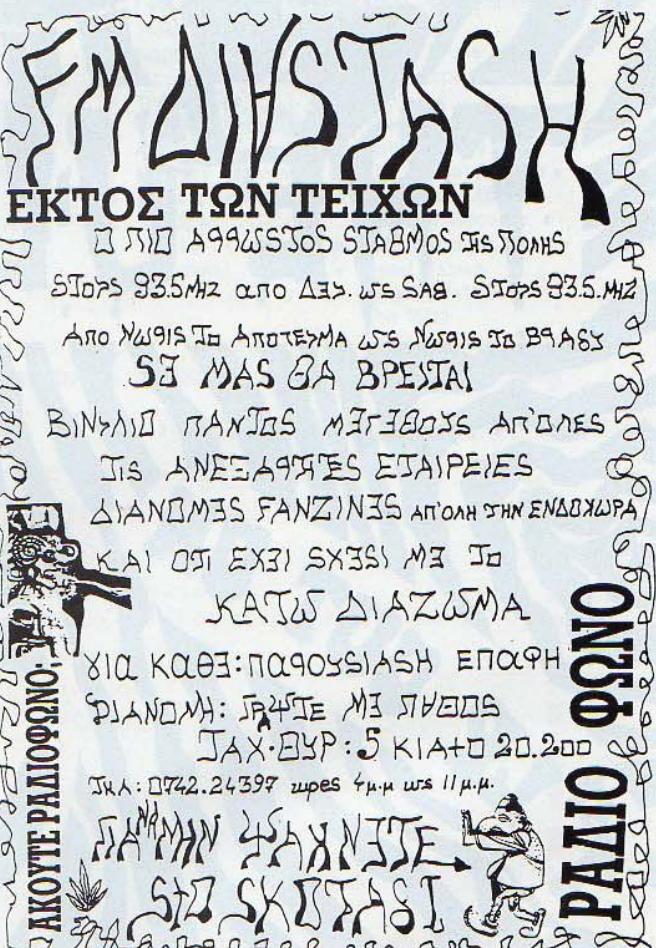
RUTA 66

Είναι ονομάζεται το καλύτερό ισπανικό περιοδικό πάνω στην εναλλακτική μουσική (και όχι μόνο). Στις 68 γεμάτες σελίδες του υπάρχουν ένα εκατομμύριο θέματα. Το τεύχος του Δεκέμβρη που κρατάμε στα χέρια μας, αρχίζει από σινεμά και βιβλίο και φτάνει ως τους Bored, τους Fabulous Thunderbirds, τον Chris Spedding και τους Joy Division. Νεα από την ισπανική και διεθνή σκηνή, παρουσίαση του Merlin's (muchas gracias, amigo Ernesto) και πλεύστα φοβερά. Ευκαιρία να εξασκήσετε την ισπανική σας, μαθαίνοντας παράλληλα και μερικά πράγματα για το τι σημαίνει να ροκάρεις ισπανικά! Ole, ninos! (c/Aribau 282 284, 08006, Barcelona, Spain)

MAMORRO

Υπάρχει όμως και η πολυπαθής χώρα των Βάσκων, που όμως αναπτύσσει μιά σοφαρή εναλλακτική σκηνή. Το φανζίν MAMORRO συντελεί σε μεγάλο βαθμό στον τομέα της Αντιπληροφόρησης. Εκδίδεται από τον Txeme Agiriano, έχει πέραση στην ισπανική σκηνή και στα χέρια μας κρατάμε το διπλό 9/10 τεύχος του, με δεκάδες θέματα για Midnight Men, Loveslug, Hypnotics, Los Clavos, Electric Suicide και πολλούς ακόμα. (c/o Txeme Agiriano, C/V de Begona, 6-48006 Bilbao)

P.O. BOX. 1413, 65110, KAVALA

5 + 1 Τεύχη του

MERLIN'S

MUSIC BOX

No. 1
εξαντλημένο

- Dream Syndicate
- Giant Sand
- Conqueror'
- Nick Cave
- Pogues
- Hawkwind
- Black Sun Ensemble
- Rocky Erickson
- Underground στην Τσεχοσλοβακία
- Walking Seeds
- R. D. Laing

No. 2

- The Fuzztones
- Crass
- Ανταπόκριση από την Πολωνία
- Edgar Broughton Band
- Cris Mazuak
- MC5
- Marshmallow Overcoat
- Morel
- Marc Bolan
- Galaxie 500
- Bullet La Volta
- The Telescopes
- Fascism, gangs & Rock'n'Roll

No. 3
εξαντλημένο

- Bevis Frond
- Dirty Saints
- Screamin' Jay Hawkins
- The Last Drive
- Midnight Men
- Test Department
- Η ανακάλυψη του μουσικού της αιώρησης
- Stone Roses
- Ο Jello Biafra ενάντια στη λογοκρισία
- No Man's Land
- Thee Fourgiven
- Spacemen 3
- Echo Tatoo
- R. D. Laing Μοντέλα Σχιζοφρένειας
- Brainiac Five

No. 4
εξαντλημένο

- Louis Tillett
- Flowers of Romance
- V. H. K.
- Wipe Out Records
- Henry Rollins
- Happy Flowers
- Divine
- H. E. K. Θ. E.
- Noise Promotion Co.
- Lee Joseph Yard Trauma
- Ναρκωτικά
- Μεταλλακτικοί
- The Cynics
- Purple Overdose
- Petunia Pig
- Mayday Overdrive
- Missing Foundation
- Sandow
- The Inn
- The What ...For

No. 5

- The Philistines
- City 68/77/88/2000
- Ride
- The Last Drive
- The Fun Club
- Dead Can Dance
- Ινδιάνοι στον Καναδά
- Kinky sex makes the world go round
- Bad Religion
- Richard Hell
- Mark "Vet" Enbatta
- 16 Days
- Lenny Bruce
- Η εξέγερση στις φυλακές
- The Missing Foundation Part II
- The Sunset Stories
- Who Stole The Summer Records
- Πορνογραφία
- Dead Babies
- Roger Waters The Wall

Ο Merlin κάθε Τετάρτη, εκπέμπει τα μηνύματά του στα Δωδεκάνησα, από το Δημοτικό Ραδιοσταθμό Καλύμνου, στις 11 το βράδυ.

Ακόμα, από το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας, ο Merlin θα φτιάχνει μιά κασσέτα με ακυκλοφόρητα στην ελληνική αγορά κομμάτια, για να μπορείτε να ακούτε αυτά για τα οποία διαβάζετε και δεν μπορείτε να τα βρείτε.

ΓΙΝΕΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

ΜΗΝ ΤΡΩΤΕ ΤΙΣ ΣΟΛΕΣ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ ΣΑΣ ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΟ MERLIN'S MUSIC BOX !

Η συνδρομή για 6 τεύχη κοστίζει 2.500 δρχ. Στείλτε ταχυδρομική επιταγή μαζί με αυτό το απόκομμα συμπληρωμένο στη διεύθυνση:

Γιάννης Καστανάρας
Αργυρουπόλεως 27
Αθήνα 114 71

Συμπληρώστε παρακάτω με ευανάγνωστα γράμματα

Όνομ/μό	-	-	-
Οδός	-	-	-
Πόλη	---	-	Tαχ. Κωδ.

MERLIN'S
MUSIC BOX

MARVEL BOOKS

To Merlin's Music Box, από αυτό το τεύχος του, εγκανιάζει, με αρκετές μπύρες τη στήλη παρουσίασης βιβλίων. Ο σκοπός της είναι να σας κεντρίσουμε το ενδιαφέρον για όποιο βιβλίο μας έφτιαξε τη διάθεση πρόσφατα και που πιθανόν να μην έχει πέσει ακόμα στα χέρια σας. Ετοι η επιλογή θα γίνεται μέσα από τις νέες κυκλοφορίες ή επανεκδόσεις που θα αξίζουν τον κόπο. Άλλωστε για να είναι λειτουργική η στήλη, θα πρέπει τα βιβλία να υπάρχουν στα μαγαζά.

Για την ώρα, τη δερμάτινη καπιτονέ καφέ πολυθρόνα της στήλης (όμοια μ' αυτές στις αιθουσες αναμονής ιατρείων ωτορινολαρυγγοκαμπουρογαμμοσαυρολόγων), κατέχει ο συνεργάτης δίχως "το" όνομα, αλλά με "το" ψευδώνυμο ΒΑΘΥΚΟΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΙΣΤΗΣ. Ποιός ήρθε; Σ' αυτόν και πάντα στη διεύθυνση του περιοδικού, μπορείτε να στέλνετε ότι σας προκύψει, εκτός από φαγώσιμα. Σπάνιες εκδόσεις, περιορισμένες ή τοπικές κυκλοφορίες βιβλίων, περιοδικών ή άλλων άτυπων εντύπων. Εξαιρούνται φυλλάδια καταγγελίες του ΚΚΕ(μ-λ), γιατί γράφουν τα ίδια από το 74 και τα βαρυέμαι. (Γενικά τη στήλη θα τη δυναμώνει κάθε πρόταση και συνειδητή προσφορά ανθρώπων με αίσθημα και ένοτικο). Ακόμα, δικά σας γραφτά, ολοκληρωμένα ή αποσπάσματα τους, στα οποία το περιοδικό θα φερθεί τυπογραφικά.άψογα. Η διάταξη της στήλης στο χώρο του περιοδικού υπόσχεται να διαμορφώνεται πάντα σύμφωνα με την ύλη και μόνο. "Θέλω να γράψω κι άλλο..."

Εχω χώρο...

Είμαι ελεύθερος..."

Αγνωστος Στρυμωμένος

Περισσότερα εισαγωγικά στην άλλη εισαγωγή.

Ο ύριος Ανεμος, Τύχη Αγαθή, Θεοί Διάφοροι και τα ρέστα, έπεσαν μαζί στο ξεκίνημα της στήλης. Το μέλλον θέλω και το φαντάζομαι οργασμικότατο. Και όλα αυτά, γιατί το πρώτο βιβλίο που θα αναφέρουμε δεν το διαλέξαμε, αλλά μας διάλεξε... αφού πρώτα μας διάλυσε.

Μέγα Εργο. Ανατολικός, στ' όνομά του. Δυτικός, ο της πορείας του ορίζων. Και εκ συγγραφέως Τετρασημάντων συλληφθέντος και Διασταυρωτικώς ηδονιζόμενου. Ο λόγος... για τον Ανδρέα Εμπειρίκο και την γιγαντιαία (από κάθε άποψη) μυθ-ιστορία του, με τον τίτλο "Μέγας Ανατολικός"

Στον "Μέγα Ανατολικό" (μυθιστόρημα) πρωταγωνιστεί ο "Μέγας Ανατολικός" (υπερωκεάνειο) ο οποίος προσφέρει τους άπλετους χώρους στους υπόλοιπους πρωταγωνιστές (άνθρωποι, ζώα κλπ.) τους οποίους θα μεταφέρει πρακτικά, από το Λίβερπουλ της Αγγλίας, στη Νέα Υόρκη της Αμερικής, μα ουσιαστικά από τις πηγές της εγκράτειας και των ανεκπλήρωτων πόθων, στις εκβολές των χειμάρων της ηδονής. Μεταφορικά φέργει σε μας τους αναγνώστες, την ανθρώπινη σκέψη και δράση που πηγάζει από τα βάθη της ψυχής και που κανένα σκοτεινό

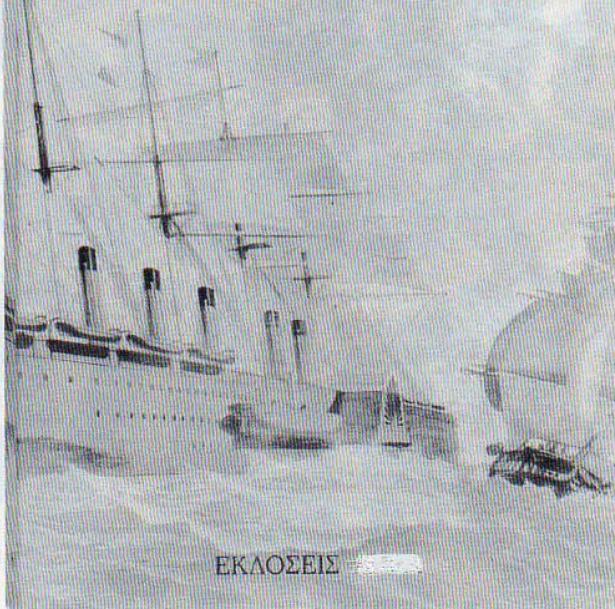
κελί δεν μπορεί να την κρατήσει κρυφή ως το τέλος. Η διεποχική σημασία του κειμένου, κάνει το παρθενικό αυτό ταξίδι, να μην τελειώνει στα χρονικά πλαίσια του μηερολογίου του καπετάνιου, αλλά να συνεχίζει με επιβάτες εμάς, τους επόμενους από μας, τους προηγούμενους ή ακόμη και τους πολύ παλαιότερους, πίσω και από το ταξίδι το ίδιο και τέλος πάντων όλους τους φορείς των εντίκτων που διαιωνίζονται απ' τον άνθρωπο, παρθενικά κατ' άτομο και που χωρίς αυτά, άνθρωπος δεν θα υπήρξε.

Κάτι ο σημαντικότερο όμως και απ' τα γεγονότα, είναι ο τρόπος αφήγησής τους. Για άλλημα φορά πέρασε από το μιαλό μου η σκέψη, ότι ο Εμπειρίκος είναι ένας Πανεπιστημιακός Παπαδιαμάντης και αντίστροφα, ο Παπαδιαμάντης ένας Εμπειρίκος, αποκλεισμένος σε απόμακρο χωριό, όπου έμαθε γραφή και ανάγνωση από μια και μόνο παλιά εφημερίδα που έπεσε στα χέρια του, φερμένη απ' την πρωτεύουσα από τον "σχολάρχη" και που με βάση τις λέξεις που βρήκε εκεί, έφτιαξε και τις υπόλοιπες κατά πως το νόμιζε και το αισθανόταν. Η δύναμη του γλωσσικού ιδιώματος του Ανδρέα Εμπειρίκου κάνει τα

ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙΤΟΝ - ΤΟΜΟΣ Α

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ίδια τα γεγονότα να φαντάζουν αδιάφορα, μπροστά στη σημαντικότητα του τρόπου αφήγησής τους.

Αμέσως εις την κορυφήν της ροδαλής σχισμής εφάνη, ήδη εκμυτίζουσα και παλλομένη, ως μικροσκοπική ψωλίς, τελείως εξωγκωμένη και με υψητενές ήδη το βαλανοειδές της κεφαλάκι, πασιφανώς εκλιπαρούσα γλείψιμον ή τριψιμον και άκρως τεταμένη, πολύ ερυθρά δε και ερεθισμένη, εις έπακρον χαρίεσσα και εξαισίως αναιδής, προεξέχουσα ως μικρόν αλλά σκληρόν και τραγανόν κουκουναράκι, εις την κορυφήν τις ροδαλής σχισμής εφάνη, σφύζουσα πάρα πολύ ζωηροτάτη, του τρυφερού μουνιού της κορασίδος η καυλωμένη κλειτορίς. Ωσαύτως, ολίγον πάρα κάτω, μεταξύ των απαλών εσωτερικών χειλέων του νεαρού αιδοίου εφάνη, ως στόμιον μικράς κομψής χοάνης, η ως κλειδωμένη νοσταλγός οπή νυμφίς που διακαώς τον διαρρήκτην εισβολέα προσμένει, ερυθρωπή και με τον παρθενικό υμένα της φραγμένη εισετι, εφάνη της Εθελ η γλυκειά και υγρά μουνοντρυπίς. (ΣΕΛΙΣ 196)

Η μεγαλόφωνη ανάγνωση του κειμένου κάνει την άρθρωση και το κορμί να κολυμπούν στις ακέραιες λέξεις που πέφτουν σα δυνατή βροχή, καθώς ποθούν να αποδώσουν τη λαγνική τρυφερότητα των νηρών, η οποία τελικά υπερισχύει ακόμη και στις πιο βίαιες σωματικά και κοινωνικά περιπτύξεις, σε σημείο που ο σεβασμός των παρτεναίρ για την προσφορά ήδονής να καταλύει κάθε ρόλο θύτη και θύματος.

Επειτα διέταξε την μικρόσωμον παΐδα να γονατίσῃ ενώπιόν του, και ξεκουμβώνων εν ριπή οφθαλμού την περισκελίδα του, εργάλε εξω μίαν πελωρίαν ερυθροκέφαλον λευκήν ψωλήν, αγρίως εν στύσει παλλομένην. Η μικρά Λαπωνίς, έχουσα, προφανώς, πείραν παρομοιών πράξεων και ούσα εξησκημένη, εγονάτισε πάραπα, και εξάγουσα με προσοχήν και με ύφος πολύ σοβαρόν τους όρχεις του κυρίου της από το παντελόνι του, τον ηρώησε ευσεβάστως: «Πώς θέλετε, κύριε; Με το χέρι, ή με το στόμα;» (ΣΕΛΙΣ 56)

Κόλαση.

Ο "Μέγας Ανατολικός" αποτελείται από 9 συνολικά τόμους, όπου εκεί μέσα αναπτύσσονται τα εκατό κεφάλαια του έργου, καλύπτωντας 2.500 περίπου σελίδες γλωσσικού παραδείσου και αισθησιακών εικόνων, με ήρωες φυσιολογικής και αφόρτιστης συμπειφοράς, πέρα από τις φαύλες κατακραυγές της όποιας θρησκευτικής ηθικής.

Η διεμβόλυνση της σεμνής άγνοιας, προς κατάκτηση της άσεμνης ευγένειας.

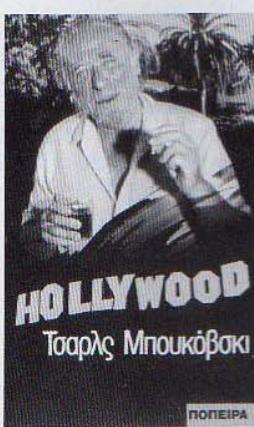
Για την ώρα έχουν εκδοθεί οι δύο πρώτοι τόμοι με τα 25 πρώτα κεφάλαια. Ας όψεται, μέσα στα τόσα και τόσα

που'χουμε "χώσει", η τιμή εισαγωγής του κάθε τόμου (Μην περιμένετε να το δανειστείτε. Αξίζει όσο λίγα πράγματα να το 'χετε μονίμως στο χώρο...). Θα ακολουθήσουν άλλοι επτά τόμοι για την εκδοτική ολοκλήρωση του έργου. Πρόσχωμεν.

Ο Εμπειρίκος, μάλλον έδωσε ένα ρόλο "έργου ζωής" στο τεράστιο αυτό κείμενο, βιώνοντας μέσα από αυτό, τον "χρόνο" του και μέσα από τις πολλαπλές μεταβολές του, την προσωπική του εξέλιξη. Επι η έκδοσή του, είχε ένα πολύ σπουδαίο λόγο να αναστέλλεται, πέρα από τα "καλώς κείμενα ώτα", όπως χαρακτηριστικά ο ίδιος αποκαλούσε τις κρατούσες ηθικές αντιλήψεις στον κοινωνικό χώρο, τους καιρούς που το κείμενο έφτανε στην εκάστοτε "τελική μορφή" του.

"Αλλά η καύλα είναι καύλα... (Τόμος Β, Κεφ. 14, Σελ. 45). Και όπως λέει και ο Βέλτσος "κάθε κείμενο χρειάζεται την ανάγνωσή του από το κοινό για να ολοκληρωθεί". Και έτσι ο Δεκέμβρης του 90 μας επιφύλαξε τη μεγάλη χαρά.

Η ρότα της προσωπικής μας προσέγγισης, αλλά και η ταχύτητα -ρεμβασμός του "Μεγάλου Ανατολικού" μέσα από το διαχρονικό του ανθρώπινου ερωτισμού, κινδυνεύει μόνον απ' τα βαριά ιστορικουποθετικά μυρηκάσματα του επιμέτρου, τα οποία ξεπερνούν τα πλαίσια της χρήσιμης πληροφόρησης και φτάνουν στην συλλεκτική μουσειακή καταχώρηση του έργου. Γι αυτό λοιπόν... παρεκλίνατε. Αφες αυτοίς... φυλλομετρώντες.

Οι ILLEGAL STATE OF MIND, ξεκίνησαν το 1988 σαν τρίο, μορφή που εξακολουθούν να έχουν και σήμερα. Σιγά σιγά αρχίζουν να αναγνωρίζονται σαν η γερμανική απάντηση στο αμερικανικό σκληρό rock, που κερδίζει συνέχεια έδαφος στις καρδιές μας, σαν καταιγίδα που κανένας δεν περίμενε να ξεσπάσει. Για πρώτη φορά εμφανίστηκαν στη Νυρεμβέργη, μέ μια θυελλώδη συναυλία, δυό μέρες μετά τα Χριστούγεννα του '88. Εχουν κυκλοφορήσει

ένα καταπληκτικό άλμπουμ με τίτλο "Nothing Is Really Important" ένα live 12" και συμμετέχουν σε διάφορες συλλογές. Η νέα τους δουλειά, θα είναι ένα LP που θα βγει τον Απρίλη από την Musical Tragedies, την σημαντική εταιρία της πόλης τους. Ο Ramon Cliff του φαντιν City, μιλώντας γι' αυτούς έγραψε: "Δεν μπορείς να εξηγήσεις τους ILLEGAL STATE OF MIND. Πρέπει να τους νοιώσεις, ένας τυφώνας που σου παίρνει το μυαλό."

THE ILLEGAL STATE OF MIND

Η νέα Γερμανική
απάντηση στους
Αμερικάνους

αποκλειστική συνέντευξη στον FLORIAN SCHUCK για
το Merlin's, από τη Νυρεμβέργη

Συνάντησα αυτούς τους ωραίους τύπους (ALBI ALBRECHT κιθάρα, φωνή, σύνθεση, STEVE ZEITLER μπάσσο, φωνή και CONNI ADLWORTH ντραμς), σε ένα από εκείνα τα τρισάθλια και βρωμέρα παρασκήνια τουν μικρών κλαμπ. Μόλις είχαν τελειώσει το σετ και τους είχαν καλέσει τρείς ακόμα φορές στη σκηνή. Ένα κοινό πολύ ενθουσιώδες τους υποδέχεται όπου παίζουν. Ο Steve φορούσε μιά κορδέλλα πάνινη (bandana) γύρω από τα μαλλιά του και κρατούσε ένα κοριτσάστικο κιλοτάκι.

MMB: Steve, που το βρήκες αυτό;

Steve: Δεν ξέρω. Το βρήκα πάνω στη σκηνή. Μάλλον πρέπει να το πέταξε κάποιο κορίτσι. Θα το κρατήσω, είναι καθαρό. Τη bandana θα τη δώσω στον Albi, για τα μαλλιά του.

Albi: Όλη την ώρα χρειάζομαι τέτοια πράγματα. Πάντοτε χάνω τα δικά μου πάνω στη σκηνή, γιατί συνέχεια κουνιέμαι.

Steve: Ναι, είναι πάρα πολύ άγριος. Χαίρομαι που το κεφάλι του συνδέεται με το σώμα του, γιατί διαφορετικά θα κινδύνευε να το χάσει!

MMB: Υπάρχουν πολλά άρθρα για σας στον Τύπο, μα ο κάθε δημοσιογράφος δυσκολεύεται να περιγράψει τη μουσική που παίζετε. Εσείς πως θα την ονομάζατε;

Albi: Ειλικρινά, δεν ξέρω. Απλά είναι σκληρή, δυνατή, heavy, αλλά πολύ δεμένη.

Steve: Πάντα θέλουμε να κάνουμε κάτι το διαφορετικό. Μερικοί μας χαρακτηρίζουν ψυχεδελικό metal, άλλοι acid core. Μα τελικά, φαίνεται απλά να είναι μουσική για... πονοκέφαλο!

MMB: Μόλις επιστρέφατε από μιά τουρνέ στην Ισπανία. Στη Γερμανία υπάρχουν πολλοί φανατική οπαδοί σας. Πως τα πήγατε στην Ισπανία;

Conni: Ήταν περίεργα τα πράγματα, πολύ περίεργα. Ποτέ δεν πίστευα ότι ο κόσμος θα ενθουσιαστεί τόσο, ώστε να το εκδηλώσει με κάθε τρόπο. Εννοώ, πως παρόλο που δεν μας είχαν ξανακούσει, μας αγάπησαν με την πρώτη. Και εγώ έπαθα κράμπα στο χέρι, υπογράφοντας αυτόγραφα σε δίσκους, T-shirts ακόμα και χέρια!

Albi: Εσώρουχα! Επρεπε να υπογράψω σε εσώρουχα!

Steve: Όλοι εκεί πέρα ήταν πολύ καλοί. Μας φέρθηκαν άφογα και περάσαμε πολύ ώμορφα.

Albi: Νομίζω πως τελικά κάναμε περισσότερο διακοπές, παρά δουλειά, επειδή όλα ήταν τόσο ευχάριστα.

MMB: Υπάρχει κάποια εξήγηση στο ότι το κοινό αντιδρά τόσο άγρια;

Albi: Δεν ξέρω. Ισως επειδή και μεις τα δώσαμε όλα. Απλά ροκάραμε και τελικά φάνηκε ότι ο κόσμος αυτό ζητούσε.

Steve: Δεν προσπαθούμε να αντιγράψουμε. Άλλα και πάλι, είναι άσκοπο να φάχνουμε εξηγήσεις για το στυλ μας.

MMB: Οι περισσότερες μπάντες βάζουν ένθετα μέσα στους δίσκους τους. Εσείς κάνετε άλλα πράγματα.

Albi: Σωστά.

Steve: Ναι, έχουμε και φρίσμπις για τους σπόρτσμεν, χα, χα! Και καρτούλες με τις υπογραφές μας. Υπάρχει και σινγκλ με κενή τη δεύτερη πλευρά, ώστε να μπορούν οι φανς να χαράζουν πάνω του ότι επιθυμούν και να μας το στείλουν.

Conni: Φοράμε ακόμα και rasta καπέλλα, για να κερδίσουμε και τους rastafarians, αλλά και γιατί μας αρέσουν τα εκκεντρικά υποσήματα.

Albi: Φτιάχνουμε και πάζλς. "Σχηματίστε τους ILLEGAL STATE OF MIND με 150 κομμάτια". Να σου δώσω ένα. (γέλια)

Steve: Όλα αυτά έχουνε πλάκα και το διασκεδάζουμε. Σκεφτόμαστε να φτιάξουμε και στυλό με τις υπογραφές μας. Εχω βρει και το σλόγκαν: "Μάθετε να γράφετε με τους ILLEGAL STATE OF MIND!"

MMB: Σας χαρακτηρίζουν σαν το ιδανικό "crossover" γκρούπ. Εσείς τι λέτε;

Steve: "Crossover" σε τι; Στ' αλήθεια, δε νομίζω πως υπάρχει πραγματικό "crossover". Πιστεύω ότι δεν πρέπει να κλείνεις τ' αυτά σου σε οποιοδήποτε άκουσμα. Όλα έχουν κάτι να δώσουν

Conni: Εγώ θάθελα να πω ότι είμα-

στε "crossover" ανάμεσα στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον! Μας αρέσουν οι μουσικές των 60's, των 70's και των 80's, αλλά δεν αντιγράφουμε, ούτε και έχουμε κάποιο σύνδρομο αναβίωσης. Κοιτάζουμε μπροστά και θα είμασταν ηλίθιοι αν δεν χρησιμοποιούσαμε τα νέα τεχνολογικά μέσα. εφόσον βέβαια μας βοηθούσαν στην επεξεργασία της μουσικής μας.

MMB: Πώς σας φαίνεται η σκηνή της Νυρεμβέργης:

Steve: Χαίρομαι που είναι αρκετά μεγάλη, όλα τα είδη μουσικής συνυπάρχουν και είμαστε πολύ καλοί φίλοι με τις περισσότερες μπάντες. Για παράδειγμα, οι *Tristan & The Rosewood* μας δανείζουν μερικές φορές το ντράμερ τους, ενώ ο *Albi* μπαίνει συχνά στο στούντιο για να ενισχύσει άλλους με την κιθάρα του.

MMB: Απότι φαίνεται, οι *ILLEGAL STATE OF MIND*, περνούν πολύ καιρό στο "δρόμο". Σίγουρα θα έχετε κάποιες ιστορίες να μας δηγηθείτε από τα ταξίδια σας.

Albi: Τόνους ολόκληρους

Conni: Πες του για τη "Νύχτα Της Πιό Ματωμένης Κιθάρας".

Albi: Παίζαμε μαζί με τους *Steppenwolf* σε μιά τεράστια σκηνή. Γ' αυτό και είμασταν κατενθουσιασμένοι. Πρώτη φορά μας παρακολουθούσε τόσος κόσμος. Ο καθένας από μας ήθελε να τα δώσει όλα.

Steve: Ξέρεις ο *Albi* παίζει πάντα με λευκή κιθάρα.

Albi: Νομίζω πως είχα πέσει σε έκπταση!

Steve: Και εγώ κύταξα την κιθάρα του και σκέφτηκα: "Ταμώ το, τι trip είναι κι αυτό". Την έβλεπα κόκκινη! Μετά που ξανακύταξα, ήταν ακόμα κόκκινη. Το ίδιο και το χέρι του.

Albi: Επαιτά τόσο δυνατά, που είχα σκίσει όλα μου τα δάχτυλα. Άιμα παντού! Αγριό πράγμα.

Steve: Η στο σώου με τους *Hypnotics*. Ήταν λίγο καιρό μετά το ντεμπούτο μας στη σκηνή. Και όσο πά πολύ μας γούσταρε το κοινό, τόσο μας αντιπαθούσαν οι *Hypnotics*. Μετά από μισή ώρα έκλεισαν τους ενισχυτές, για να μας αναγκάσουν να σταματήσουμε. Μα ο *Albi* άρπαξε την ακουστική κιθάρα του και ο *Conni* ρόλαρε απαλά τις μπαγγέτες του. Μετά από λίγο, το κοινό ούρλιαζε και έτσι αναγκάστηκαν να βάλουν μπροστά τους ενισχυτές και να τελειώσουμε την παράσταση.

MMB: Αρα, οι *Hypnotics* δεν είναι φίλοι σας πλέον.

Albi: Μπα. Άλλα δεν υπάρχει κάποιος λόγος να μην τα βρούμε. Εχουν τον ήχο τους και μεις τη μουσική μας.

MMB: Και τι σχέδια έχουν οι *ILLEGAL STATE OF MIND*:

Steve: Ηδη γράφουμε ένα νέο άλμπουμ. Εχουμε τόνους από νέους killer ήχους και δε βλέπω την ώρα να βγουν στο βινύλιο.

Albi: Τα σχέδιά μας είναι να γράψουμε ένα LP που θα τους σηκώσει όλους στον αέρα.

Conni: Και μετά, πίσω στις τουρνέ. Ας πάμε νότια αυτή τη φορά! Ιταλία, Ελλάδα. Απόσσο ξέρουμε, οι Ελληνες τα πάνε πολύ καλά τα τελευταία χρόνια.

MMB: Κάποια άλλη δήλωση;

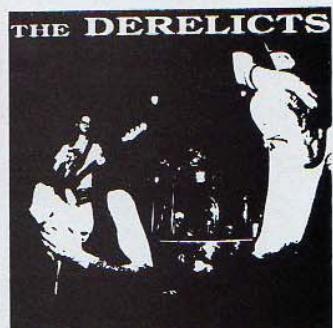
Albi: Να δούμε γρήγορα την Ελλάδα!

Steve: Βάλτε το κοράκι, πίσω στον τάφο του!

Conni: Ευχαριστούμε για όλα φίλε!

MUSICAL TRAGEDIES
Muggenhofstr. 39, 8500 Nürnberg, West Germany

Catazine gegen Marke

DERELICTS Debut LP!
Crunchcore! Prod. v. Jack Endino!
EFA 15770-08

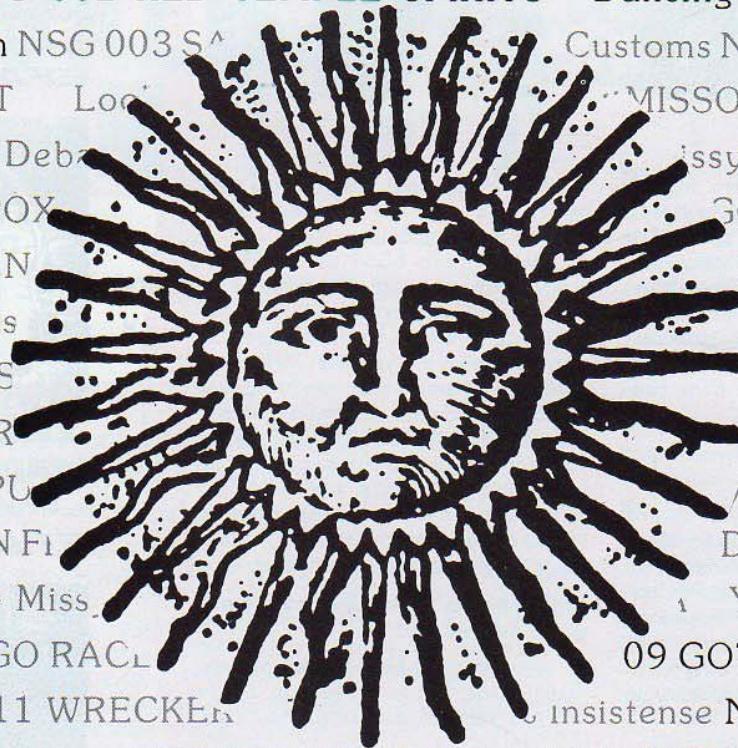
THE RUDY SCHWARTZ PROJECT LP
... favourite tape ever ...« (Option)
EFA 15771-08

Endlich: SLOPPY SECONDS CD!
Best Punkrock Money Can Buy.
EFA 15780-26
Brandnew 7" »Eagles« with MISFITS' Bobby Steele
EFA 40213-40

Coming Soon (order now)
ZOOGZ RIFT BOX (ltd. 300!)
GRUNTRUCK LP & CD
(ex ACCUSED, SKINYARD, NAPALM BEACH)
PINK LINCOLNS LP

NSG 001 SHIVA BURLESQUE Shiva Burlesque NSG 002 RED TEMPLE SPIRITS Dancing To Restore An Eclipsed Moon NSG 003 SAVAGE REPUBLIC Customs NSG 004 WHITE GLOVE TEST Look NSG MAN FROM MISSOURI BWaYer TaTaliNgus, Debase NSG 006 17PYGMIES - Missyfish NSG 007 ΥΠΟΓΕΙΑ TPOXIA Υπογεία Τροχιά NSG 008 HUGO RACE Rue Morgue Blues NSG 009 GOTHIC HUT Big Holes! NSG 011 WRECKERY Here At Pains Insistense NSG 012 MARC JEFFREY Playtime NSG 010 ? NSG 001 SHIVA BURLESQUE - Shiva Burlesque NSG 002 RED TEMPLE SPIRITS Dancing To Restore An Eclipsed Moon NSG 003 S^A Customs NSG 004 WHITE GLOVE TEST Look NSG 005 MAN FROM MISSOURI BWaYer TaTaliNgus, Debase NSG 006 17PYGMIES - Missyfish NSG 007 ΥΠΟΓΕΙΑ TPOXIA Υπογεία Τροχιά NSG 008 HUGO RACE Rue Morgue Blues NSG 009 GOTHIC HUT Big Holes! NSG 011 WRECKER insistense NSG 012 MARC JEFFREY Playtime NSG 010 ? NSG 001 SHIVA BURLESQUE Shiva Burlesque NSG 002 RED TEMPLE SPIRITS Dancing To Restore An Eclipsed Moon NSG 003 SAVAGE REPUBLIC Customs NSG 004 WHITE GLOVE TEST Look NSG 005 MAN FROM MISSOURI BWaYer TaTaliNgus, Debase NSG 006 17PYGMIES Missyfish NSG 007 ΥΠΟΓΕΙΑ TPOXIA Υπογεία Τροχιά NSG 008 HUGO RACE Rue Morgue Blues NSG 009 GOTHIC HUT Big Holes! NSG 011 WRECKERY Here At Pains Insistense NSG 012 MARC JEFFREY Playtime NSG 010 ?

NATE STARKMAN AND SON GREECE
ΔΙΑΝΟΜΗ HITCH-HYKE

THE THINGS • THE LAST DRIVE • THE STEPPES •
THEE FOURGIVEN • THE CHILLS • THE THINGS •
THE STEPPES • THE CHARMS • SACRED COW-
BOYS • TV PERSONALITIES • THE NEW CHRISTS
• LOUIS TILLETT • SPACENEN 3 • THE PERFECT
DISASTER • DEUS X MACHINA • THE FLESH-
TONES • DIED PRETTY • FREDDIE KING • VIETNAM
VETERANS • DIZZY SATELLITES • DROOGS •
FUZZTONES • LINK PROTRUDER • CHEEPSKATES •
MARK ENBATTI • MINERS • MUZO • VIETNAM
CHAIN • DEAD MOON • SHANE AUBERT • THE
ULTRAVIOLETS • THE ORIGINAL SINS • BLACK
CAT BONE • VIVIANA MAZEL • THE NOT QUITE •
SISTER PLAY • THE UNCLASSED • HEADLESS
HORSEMEN • BLACKLIGHT CHAMELEON •
CYNICS • THE BABY FLIES • SENATOR FLUX •
MELTED AMERICANS • FREEDOM • BONGWATER •
GWARK • DANIEL HUNSTON • KING MISSILE •
JAD FAIR & KRAMER • VELVET MONKEYS
• GALAXIE 500 • MIRACLE WORKERS • MUD-
HONEY • LOVESHUG • FLAMING LIPS • SUBWAY
SURFERS • BOYS FROM NOWHERE • TAD • LOW
MAX • THE FLUID • COWS • HELIOS CREED •
BASTARDS • CAT BUTT • BOSS HOG • GOD
BULLIES • FIRST THINGS FIRST • THE
WALKABOUTS • GOD • BORED! • VANILLA
CHAINSWAWS • DE ARTSEN • AFGHAN
BULLET LAVOLTA • MARK LANEGAN • JESSE
JUNIOR • GREEN RIVER • THROWN-UP
MAGNET • DWARVES • L7 • SWALLOW • PRE-
CIOUS WAX DRIPPINGS • TAR • VERTIGO

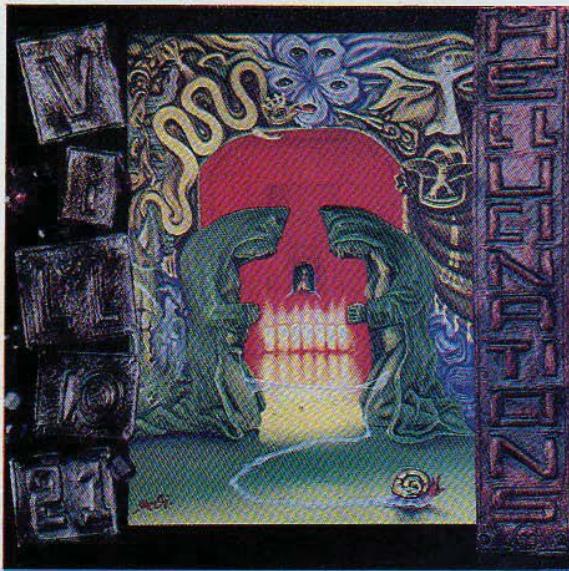
I JUST
LOVE
THAT
SHIT-
KICKIN'
MUSIC!

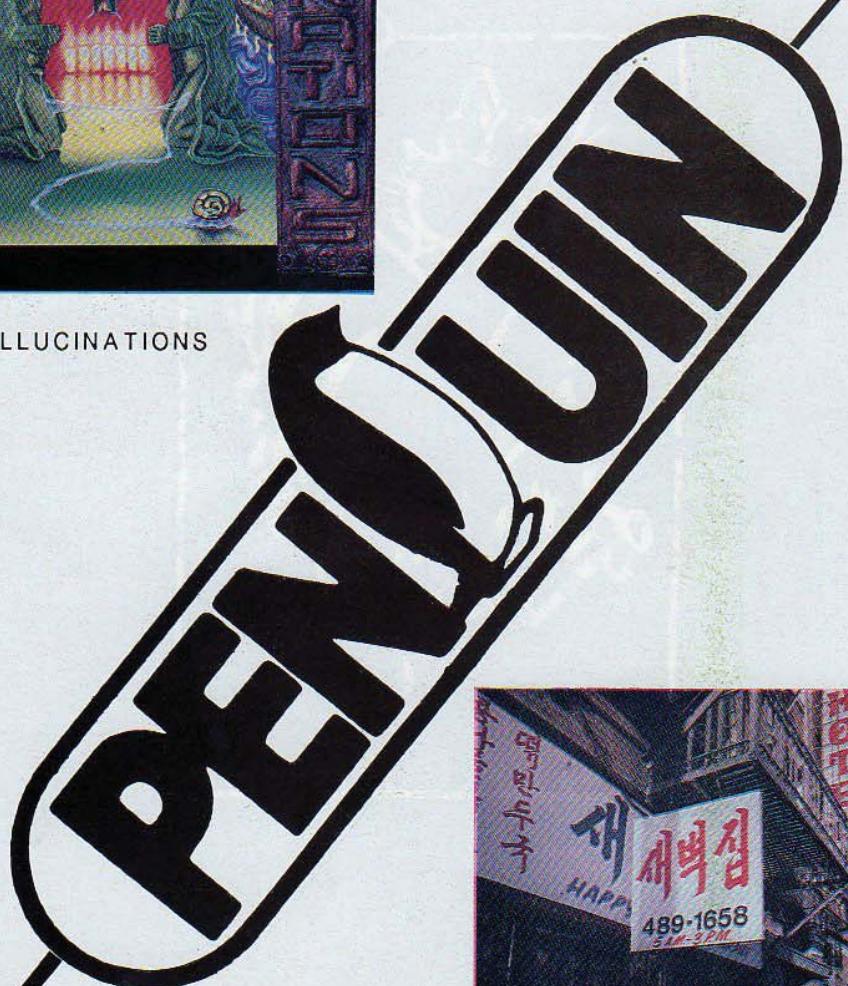
Tel. 9233472, FAX. 7249370

K Y K A L O F O R O Y N

VILLA 21: Διανομή : Αθήνα : Λ. Κατσώνη 58, Τηλ. (01) 6447058, FAX. 01- 3646875
Βορ. Ελλάδα Απόλλων ΣΥΝ.ΠΕ., Ουρανίας Μπουζιάνη 3, Θασ/νίκη, Τηλ. 286347 - 286348 - 237429

VILLA 21 HELLUCINATIONS

MARNIE SONGS HURT ME

MARNIE : Διανομή : Αθήνα : Λ. Κατσώνη 58, Τηλ. (01) 6447058, FAX. 01- 3646875
Βορ. Ελλάδα : Απόλλων ΣΥΝ.ΠΕ., Ουρανίας Μπουζιάνη 3, Θασ/νίκη, Τηλ. 286347 - 286348 - 237429